

Γιώργος Ρωμανός

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Μία και Ελληνική

Τα ντοκουμέντα

ΠΑΜΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΕΝΩΣΕΙΣ ΥΦΗΛΙΟΥ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ

Γιώργος Ρωμανός

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Μία και Ελληνική

Τα ντοκουμέντα

ΠΑΜΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΕΝΩΣΕΙΣ ΥΦΗΛΙΟΥ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ

Χαιρετισμός

Το πόνημα του Γιώργου Ρωμανού αποτελείται από τεκμήρια που υποστηρίζουν δυναμικά ότι η ιστορία της Μακεδονίας από την αρχαιότητα έως τη σημερινή εποχή ανήκει καθαρά στην πολιτισμική, οικονομική, πολιτική, θρησκευτική και στρατιωτική ιστορία του Ελληνισμού. Το πολιτισμικό περιβάλλον της Μακεδονικής αυλής στην αρχαιότητα ήταν καθαρά ελληνικό η δε ελληνική λαλιά δεν σταμάτησε ποτέ να ακούγεται και να υπάρχει στην Μακεδονική γη.

Οποιοσδήποτε προσπαθεί να αλλάξει την ιστορία της μοναδικής Μακεδονίας των Ελλήνων πράττει ουσιαστικά ένα έγκλημα απέναντι, όχι μόνον στον ελληνισμό, όχι μόνον στην ανθρωπότητα, αλλά εγκληματεί και έναντι της επιστημονικής μελέτης της ιστορίας.

Ο Dr. Holt από το Πανεπιστήμιο του Τέξας στον πρόλογο του βιβλίου Macedonia-Evidence το οποίο εκδόθηκε από την Παμμακεδονική Ένωση ΗΠΑ, αναφέρει: *Το παρελθόν μετράει και μάλιστα πιο πολύ από ότι οι περισσότεροι άνθρωποι στον κόσμο του Όργουελ ή στο δικό μας μπορεί να νομίζουν. Το μέλλον σίγουρα μας γοητεύει, αλλά δεν έχει καμία δύναμη. Απλώς περιμένει ενώ το παρελθόν οδηγεί το παρόν. Στις ράγες του χρόνου, η μηχανή πάντα βρισκόταν στο πίσω μέρος, σπρώχνοντας μάλλον παρά τραβώντας. Έτσι ώστε το παρελθόν δεν μπορεί να απαγκιστρωθεί και να αγνοηθεί ως άχρηστο βάρος. Ούτε μπορεί να αφεθεί στα χέρια των λάθος μηχανικών. Οποιοσδή-*

ποτε ελέγχει το παρελθόν καθορίζει το μέλλον, και αυτό τελικά εξαρτάται από το ποιος διαμορφώνει το παρελθόν σήμερα. Βουλευτές; Σοφοί; Ιεροκήρυκες; Ποιητές; Πρόεδροι; Αυτός που ελέγχει το παρόν πρέπει να επιλέξει προσεκτικά ποιον θα εμπιστευτεί με το παρελθόν μας, αλλιώς μπορεί να προκύψει ένα πλαστό και τερατώδες μέλλον.

Κύριε Ρωμανέ, με στεντόρεια φωνή γίνετε ο φύλακας άγγελος της ιστορίας των Ελλήνων.

Νίνα Γκατζούλη

Συντονίστρια Παμμακεδονικών

Ενώσεων Υψηλίου

Χαιρετισμός

Είναι εξαιρετικά δύσκολο εγχείρημα η πραγματέυση θεμάτων που αφορούν στην Μακεδονία και ιδιαίτερα εκείνων που οδήγησαν στο σημείο ένας Υπουργός Εξωτερικών της Ελλάδος εν έτει 2018 να βάλει την υπογραφή του για την ύπαρξη δήθεν «Μακεδονικής» εθνότητας και γλώσσας για το γειτονικό κράτος των Σκοπίων. Ακόμη πιο δύσκολο είναι να σταθμίσει κάποιος τις συνθήκες κάτω από τις οποίες μπήκε αυτή η υπογραφή και να αναλύσει τις συνέπειες που θα προκύψουν στο άμεσο μέλλον. Με απόλυτη επιτυχία κατάφερε ο πολυγραφότατος Γιώργος Ρωμανός να παραθέσει και να αναλύσει το ιστορικό και πολιτικό πλαίσιο που οδήγησε στην «αυτοχειρία» της «συμφωνίας» των Πρεσπών και στον ενδοτισμό της επίσημης πολιτικής της Ελλάδας, που ανοίγει διάπλατα τις «θύρες» για τον ακρωτηριασμό της χώρας. Ο αναγνώστης του παρόντος συγγράμματος δε θα αποκτήσει στείρα γνώση. Θα κατανοήσει όλο το ιστορικό υπόβαθρο που μεθόδευσε την εθνογένεση των δήθεν «Μακεδόνων» των Σκοπίων. Καθίσταται σαφές ΓΙΑΤΙ δεν υφίστανται «σλαβομακεδόνες» και «σλαβομακεδονική γλώσσα», την ίδια στιγμή που κάποιοι εγχώριοι «καλοθελητές» προβάλλουν μια τέτοια λύση ως έναν «έντιμο συμβιβασμό». Ο κ. Ρωμανός παραθέτει αδιάσειστα στοιχεία σχετικά με τη λεγόμενη «απάτη των χαρτών» που εσκεμμένα φέρουν την γεωγραφική περιοχή της Μακεδονίας χωρισμένη σε τρία κομμάτια. Εξηγεί με γλαφυρό τρόπο τη διεθνή απάτη που μεθοδεύει τον

διαμελισμό της Ελλάδας, ενώ στο τέλος παραθέτει απράνταχτες αποδείξεις για την Ελληνικότητα της ΜΙΑΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ. Όλα αυτά τα στοιχεία ήταν αρκετά για να αναπτύξει η Πανελλήνια Ομοσπονδία Πολιτιστικών Συλλόγων Μακεδόνων πλούσια δράση για την αποφυγή της διαφαινόμενης εθνικής τραγωδίας. Οι γηγενείς Μακεδόνες έχουν στο γενετικό τους κώδικα χαραγμένη την Ιστορία της Μακεδονίας. Δε γίνεται μια υπογραφή να αλλοιώσει την πραγματικότητα. Είτε αργά είτε γρήγορα η αλήθεια θα λάμψει και θα στείλει τους παραχαράκτες στον κάλαθο των αχρήστων στην Ιστορία.

Γεώργιος Ευθ. Τάτσιος

*Πρόεδρος Πανελλήνιας Ομοσπονδίας
Πολιτιστικών Συλλόγων Μακεδόνων*

Εργογραφία

ΔΙΗΓΗΜΑ

- *Ο Αλέξανδρος και άλλα διηγήματα*, Πρόσπερος, 1977
- *Ένα μικρούτσικο δόντι*, Οκτασέλιδο του Μπιλιέτου, αρ. 23, 1997
- *Το μαλλί της γριάς*, έκδοση περιοδικού Εκπ. Κοινότητα, 2000
- *Κατακόκκινο... σχεδόν θηλυκό*, Ίνδικτος 2000
- *Δέκα ροκ κι ένα μπλουζ για τρεις*, Μεταίχμιο, 2004
- *Το μαντίλι του μάγου*, Πανδώρα, 2009

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ - ΝΟΥΒΕΛΑ

- *Καζαμπλάνκα καφέ*, Άγκυρα, 2008
- *Η γυναίκα δέντρο*, Νουβέλα, Πανδώρα, 2011
- *Γιούντιν, Μια γυναίκα από τη Θεσσαλονίκη*, Άγκυρα, 2012, 3η έκδοση 2014

ΜΕΛΕΤΗ – ΔΟΚΙΜΙΟ

- *Το ρόπτρο*, Δίγλωσση ιστορική και αισθητική μελέτη με 430 ρόπτρα, από τον 4ο π.Χ. μέχρι τον 20ο αιώ., Ιονική και Λαϊκή Τράπεζα, 1981
- *Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη, Όνειρο στο κύμα, Από τη μελέτη στην ερμηνεία*, Πανδώρα, 2011
- *Ρωσική Πρωτοπορία και Κριτήρια Κριτικής, Αναζητώντας την Πραγματικότητα*, Γκοβόστης, 2016

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

- *Dylan Thomas: Το πορτραίτο του καλλιτέχνη σαν νεαρού σκύλου*, διηγήματα (σε συνεργασία με τη Βένια Δενδρινού), Πρόσπερος, α' 1980, β' 1981.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΕΣ – ΕΚΔΟΣΕΙΣ – ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

- Από το 1965 έχει κάνει τη γραφική επιμέλεια σε εκατοντάδες βιβλία, έντυπα, περιοδικά, αφίσες και εξώφυλλα δίσκων. Ενώ, λογοτεχνικά έχει επιμεληθεί κείμενα σε περισσότερες από 400 εκδόσεις ποίησης, πεζογραφίας και δοκιμίου.

- Το 1997 δημιούργησε και εξέδωσε το έντυπο λογοτεχνικό περιοδικό Πανδώρα, και τις ομώνυμες εκδόσεις.
- Το 2011 δημιούργησε το διαδικτυακό περιοδικό:
pandoraperiodiko.blogspot.com
και το ιστολόγιο:
romanosg.blogspot.com

ΔΟΚΙΜΙΑ – ΚΡΙΤΙΚΗ – ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

- Από το 1978 δημοσιεύει διηγήματα, δοκίμια και κριτικές λογοτεχνίας σε περιοδικά και εφημερίδες, ενώ το 2015-16 συνεργάστηκε με το Αθηναϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων, ως συντάκτης πολιτικών δοκιμίων.
- Δίδαξε σε σεμινάρια, όπως στο ΕΚΕΒΙ, το ΕΚΕΜΕΛ, δήμους, πνευματικά ιδρύματα, κ.ά. και δίνει διαλέξεις *Αφηγηματολογίας* και *Συγγραφής λογοτεχνίας*.
- Το 2013, έκανε σειρά πιστοποιημένων σεμιναρίων, στον δήμο Παπάγου-Χολαργού, υπό την αιγίδα του δήμου, με θέμα: «Η Τέχνη του Συγγραφέα, εισαγωγή στην Αφηγηματολογία».

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

- Εκθέτει από μαθητής· από το 1966. Από το 1984 έχει κάνει 10 ατομικές εκθέσεις και λάβει μέρος σε 40 ομαδικές. Έργα ζωγραφικής του βρίσκονται σε μουσεία, πινακοθήκες, συλλογές, στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Εισαγωγή

Σε αυτή την έκδοση συμπεριλαμβάνονται επιλεγμένα κείμενα ιστορικής και πολιτικής έρευνας του Γιώργου Ρωμανού, προερχόμενα από δημοσιευμένες μελέτες και ομιλίες του, τα οποία αφορούν:

α) Το ζήτημα της ονομασίας του κράτους των Σκοπίων, που σήμερα φέρει την προσωρινή ονομασία FYROM η οποία, όπως δεν γνωρίζουν πολλοί και κρύβουν περισσότεροι, προορίζεται μόνο για εσωτερική χρήση στον ΟΗΕ.

β) Τις κορυφαίες ιστορικές και πολιτικές αποδείξεις, οι οποίες παρουσιάζονται συνοπτικά μεν, αλλά κατόπιν έρευνας σε βάθος και αποδεικνύουν την απόλυτη ελληνικότητα της Μακεδονίας, τα κατάφωρα ψεύδη των Σκοπιανών –Σλαβοαλβανών σήμερα κατά πλειοψηφία— οι οποίοι μιλούν μία Βουλγαροσερβική γλώσσα και θέλουν να κλέψουν το όνομα της μοναδικής Μακεδονίας των Ελλήνων και μέσω αυτού να κατοχυρώσουν μία πλαστή «μακεδονική» γλώσσα και μια δήθεν «μακεδονική» εθνότητα.

γ) Παρουσιάζονται ενσωματωμένοι στα εν λόγω κείμενα χάρτες-ντοκουμέντα και μέσω αυτών γίνεται μια πλήρης ιστορική αναδρομή του προπαγανδιστικά λεγόμενου «Μακεδονικού» ζητήματος, μιας και στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα ζήτημα ιστορικά, γλωσσολογικά και εθνοτικά ανύπαρκτο. Ένα ζήτημα το οποίο κατασκευάστηκε, ώστε να εξυπηρετεί τις μονομερείς διεκδικήσεις σε βάρος της Ελλάδος από τους Σλάβους. Η αρχή του ζητήματος εντοπίζεται στη ρωσική θεωρία του «Πανσλαβισμού», η οποία διατυπώθηκε στο δεύτερο «Πανσλαβικό Συνέδριο», στη Μόσχα το 1867, με το οποίο αποφασί-

στηκε να «εξεγερθούν οι Σλαβικοί λαοί ζητώντας εθνική ανεξαρτησία». Πρώτο όργανο και αυτουργός σε αυτή τη θεωρία η Βουλγαρία. Ωστόσο το έδαφος προετοιμάστηκε από κινήσεις οι οποίες ξεκινούν περί το 1840, δηλαδή εδώ και 178 χρόνια. Στις κινήσεις αυτές δεν έπαιξαν ρόλο μόνο οι «Πανσλαβιστές», αλλά –όπως δεν ομολογείται από τους ιστορικούς– και όσα έκανε η Δύση, την ίδια εποχή, με συγκεκριμένους «γεωγράφους» και άλλους εγκαθетуs και πράκτορες της στα Βαλκάνια.

δ) Παρουσιάζεται μία σειρά από 23 μοναδικά και αδιαμφισβήτητα αποσπάσματα-ντοκουμέντα που ξεκινούν από την εποχή του Ομήρου και προέρχονται από την κλασική, τη διεθνή γραμματεία, παπικά, σουλτανικά και άλλα αρχεία.

ε) Αναδεικνύονται ιστορικά οι συναυτουργοί σε αυτό το παγκόσμια μοναδικό ανοσιούργημα κλοπής ονόματος, ιστορίας, γλώσσας και εθνότητας από τους Σκοπιανούς. Και αυτοί οι συναυτουργοί, εκτός από τους γενικώς προαναφερθέντες Σλάβους και ειδικά τους Βουλγάρους, είναι οι Έλληνες κομμουνιστές, από το 1921-1949 και ο Κροάτης δικτάτορας της πρώην Γιουγκοσλαβίας, Τίτο. Ακόμη τραγικοί συνένοχοι είναι και τα λεγόμενα αστικά κόμματα στην Ελλάδα, τα οποία πάντοτε, όπως και σήμερα, πράττουν πολύ λιγότερα από όσα οφείλουν για την προάσπιση της μοναδικής Μακεδονίας των Ελλήνων. Τέλος συμμετοχοι στο εν λόγω έγκλημα είναι κάποιες δραστήριες ελίτ εντός του NATO, και ένας ιδιόρρυθμος υπερ-καπιταλισμός, που δρα και στις δύο όχθες του Ατλαντικού. Ειδικά στην Ε.Ε. πρωτοστατούν σε βάρος της Ελλάδος η Γερμανία, η Αυστρία και κάποια υψηλόβαθμα στελέχη της γραφειοκρατικής εξουσίας στην Ευρώπη.

Όπως θα αποδειχτεί στο Κεφάλαιο 1 της παρούσας μελέτης, οι σημερινοί Σλαβοαλβανοί κάτοικοι της περιοχής των Σκοπίων, φυσικά δεν έχουν καμία σχέση ούτε με την μοναδική Μακεδονία των Ελλήνων ούτε με την ελληνική προφορική και γραπτή ελληνική γλώσσα, την οποία μιλούσαν οι αρχαίοι, αλλά

και οι σύγχρονοι Μακεδόνες, τουλάχιστον επί 2.748 ολόκληρα χρόνια μέχρι σήμερα.

Οι περισσότεροι ιστορικοί παρουσιάζουν λανθασμένα ότι το όλο ζήτημα ξεκινά το 1870. Δηλαδή όταν εκδόθηκε το Σουλτανικό Φιρμάνι με το οποίο δημιουργήθηκε η λεγόμενη «Βουλγαρική Εξαρχία». Αυτή η προσέγγιση είναι λανθασμένη, αν δεν είναι σκόπιμη, ή προϊόν πανεπιστημιακής... «αγνοίας» η οποία αγρίζει την προβοκάτσια και σε κάθε περίπτωση βλάπτει σοβαρά την Ελλάδα. Διότι ήδη από το 1847 δημιουργούνται οι πλαστοί Εθνολογικοί, και όχι Γεωγραφικοί (!) χάρτες της «Μεγάλης Βουλγαρίας». Και οι δημιουργοί δεν είναι μόνο οι εκ των Ρώσων εκπορευόμενοι «Πανσλαβιστές», αλλά και Γερμανοί, Αυστριακοί, Ιταλοί, Άγγλοι και άλλοι, κάποιοι κατάληλα ωθούμενοι και από την καθολική εκκλησία.

Ειδικά αυτό το σημείο της Ιστορίας πρέπει να τονιστεί, εφόσον και στις μέρες μας ακόμη μία σειρά καθεστωτικών «ιστορικών» στην χώρα μας δεν λέει τίποτε επ' αυτού. Κι όμως τα όσα συνέβησαν μεταξύ 1840-1878, στο κατασκευασμένο «Μακεδονικό», αποτελούν το κλειδί για την τωρινή κατανόησή του όσο και για την ερμηνεία της σημερινής στάσης τόσο της Ρωσίας όσο και της Δύσης, και του ΝΑΤΟ. Οι ομοιότητες κατ' αναλογία είναι ανατριχιαστικές.

Η προτίμηση της Δύσης, με πρώτους τους Άγγλους, στο να έχουν ως συμμάχους τους τούς Βουλγάρους και ΟΧΙ τους Έλληνες φτάνει, με τραγικές επιπτώσεις για την χώρα μας, μέχρι το 1914. Το συγκεκριμένο ζήτημα των «συμμαχιών» κορύφωσε τον εθνοκτόνο «Εθνικό Διχασμό» στην Ελλάδα. Με τον Ελευθέριο Βενιζέλο να τάσσεται με φανατισμό υπέρ της αγγλικής πολιτικής και να ζητά στο ελληνικό κοινοβούλιο, στις 2 Μαρτίου 1913, (βλ. Αγορεύσεις ελληνικού Κοινοβουλίου και εφημερίδες της εποχής) τον «περιορισμό της Ελλάδος πίσω από τον Στρυμόνα» και έτσι την παράδοση της Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης στη Βουλγαρία, προκειμένου οι Βούλγαροι

να εξευμενιστούν και να δεχτούν να γίνουν σύμμαχοι των Άγγλων στον επερχόμενο Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Αντίθετα, ο βασιλιάς Κωνσταντίνος Α΄ αρνήθηκε σθεναρά αυτή την παράδοση-προδοσία της Μακεδονίας, την οποία η Ελλάδα είχε απελευθερώσει με πόλεμο μόλις προ λίγων μηνών.

Οι πολιτικοί της Αγγλίας και οι στρατιωτικοί της, συμπεριλαμβανομένου, αν όχι προεξάρχοντος, και του Ουίστον Τσόρτσιλ, προτιμούσαν να έχουν σύμμαχο την Βουλγαρία. Γιατί, κατά τους Άγγλους, είχε στρατό αποτελούμενο, όπως έλεγαν επί λέξη από τους «Πρώτους των Βαλκανίων», εν αντιθέσει με τον «ανάξιο στρατό της Ελλάδος»! Κι αυτό παρόλο που οι Έλληνες είχαν κατανικήσει τους Βουλγάρους στον δεύτερο βαλκανικό πόλεμο 1913.

Αξίζει να διευκρινιστεί, ότι η υλοποίηση του αρχικού σχεδίου του «Πανσλαβισμού», το οποίο δημιούργησε εκ του μη όντος και το λεγόμενο «Μακεδονικό ζήτημα», προέβλεπε ότι οι Έλληνες θα έπαιρναν την Μικρά Ασία και τα νησιά του Αιγαίου από την Τουρκία, αλλά θα ήταν «δευτέρου βαθμού» σύμμαχοι των Ρώσων, διότι από το 1870 και πιο πριν, η Ελλάδα είχε επιλέξει ως σύμμαχό της την Αγγλία. Βάσει του ίδιου ρωσικού σχεδίου οι Βούλγαροι θα έλεγχαν την Μακεδονία και θα εξασφάλιζαν στους Ρώσους την πρόσβαση στο Αιγαίο και τη Μεσόγειο.

Πρέπει να σημειωθεί ότι κατά τον Ρωσοτουρκικό πόλεμο (1877-1878) και τη νίκη του Ρωσικού στρατού, οι Έλληνες δεν συμμετείχαν σε αυτόν στο πλευρό της Ρωσίας, όπως τους είχε κατ' επανάληψη ζητηθεί από τους Ρώσους. Κι όμως τον Απρίλιο του 1877, ο βασιλιάς Γεώργιος Α΄ και ο Κωνσταντίνος Κανάρης, πρωθυπουργός της κυβέρνησης «Εθνικής Ενότητας», (αν αυτό σημαίνει κάτι για την ελληνική διχόνοια ...) είχαν αποφασίσει να βγει η Ελλάδα στον πόλεμο στο πλευρό της Ρωσίας, έστω και με λίγες δυνάμεις, αλλά με το που πέθανε ο Κανάρης, στις 2 Σεπτεμβρίου του 1877, τα πάντα άλλαξαν

και επιβλήθηκε στη χώρα μας η πολιτική της Αγγλίας. Έτσι, τότε όλοι στα Βαλκάνια συντάχτηκαν με τους Ρώσους εκτός από τους Έλληνες. Το Μαυροβούνιο, η Σερβία, η Ρουμανία, έστειλαν στρατό στο πλευρό της Ρωσίας και κήρυξαν πόλεμο στη Τουρκία. Ακόμη και η Βουλγαρία διευκόλυνε τα πράγματα. Και όλοι βγήκαν κερδισμένοι. Αντίθετα, η Ελλάδα έμεινε να σέρνεται πίσω από την πολιτική των Άγγλων και των άλλων Ευρωπαίων.

Οι μοιραίοι για την Ελλάδα Άγγλοι, ήδη από το 1855 προειδοποιούσαν τους Ρώσους να μη βοηθούν περισσότερο τη χώρα μας. Τότε ήταν που ο πρέσβης της Μ. Βρετανίας στην Πόλη του Αγίου Πέτρου έλεγε στον τσάρο Νικόλαο Α΄ ότι: «η Αγγλία δεν θα επέτρεπε ποτέ η Ελλάδα να γίνει μεγάλη δύναμη.» Είχαν επίγνωση οι Άγγλοι ότι οι Έλληνες τους ξεπερνούσαν κατά πολύ σε ναυτοσύνη και εάν με την βοήθεια των Ρώσων ανέπτυσσαν πολεμικό ναυτικό θα γίνονταν ανίκητοι, τουλάχιστον στη Μεσόγειο.

Τελικά, όταν το 1878 υπογράφηκε μεταξύ της νικήτριας Ρωσίας και της ηττημένης Τουρκίας η συνθήκη του Αγίου Στεφάνου, ο Ρώσος στρατηγός Ιγνάτιεφ εκτέλεσε τη ρητή διαταγή του Τσάρου που έλεγε: «να μη δοθεί ούτε μία σπιθαμή γης στους Έλληνες, οι οποίοι δεν συντάχθηκαν μαζί μας». Έτσι τότε τα εδάφη της μοναδικής Μακεδονίας των Ελλήνων παραχωρήθηκαν στη Βουλγαρία, ενώ η Θεσσαλονίκη, η Χαλκιδική, και η μισή Θράκη παρέμειναν στην Τουρκία. Στην Κάτω Ήπειρο δημιουργήθηκε ένα ασταθές καθεστώς ημιαυτονομίας και εκεί ξεκίνησε αμέσως ένας ακόμη γύρος αίματος και διώξεων, με σφαγές, βιασμούς, ληστείες, απαγωγές για λύτρα, κλοπές κοπαδιών, κάψιμο κι ανατινάξεις σπιτιών.

Η Βουλγαρία μέσω της «Εξαρχίας», εκτός από την αυτονομημένη Εκκλησία, αποκτούσε ένα κράτος, έστω και στα περιορισμένα όρια της Συνθήκης του Βερολίνου του 1878, λίγους μήνες μετά την ακυρωθείσα Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου, η

οποία είχε προηγηθεί. Ωστόσο οι διεργασίες σε βάρος της Ελλάδος συνεχίστηκαν, και το 1893, ιδρύθηκε η «Εσωτερική Μακεδονίτικη Επαναστατική Αδριανουπολίτικη Οργάνωση» (VMRO), με στόχο την πλήρη ενσωμάτωση της Μακεδονίας στην Βουλγαρία. Η ψευτο-«μακεδονική» εθνική συνείδηση προπαγανδίστηκε και εδραιώθηκε μετά την δήθεν επανάσταση του Ήλιντεν 1903, η οποία σήμερα γιορτάζεται στην Βουλγαρία ως εθνική εορτή. Και ενώ αυτή η ψευτοεπανάσταση ξεκίνησε από προβοκάτορες Βουλγάρους, τελικά σφαγιάστηκαν από τους Τούρκους κυρίως ελληνικοί πληθυσμοί.

Η ελληνική αντίδραση απέναντι στους Βουλγάρους ήρθε ένα χρόνο μετά, το 1904, με την έναρξη του Μακεδονικό Αγώνα, κατά τον οποίο και τότε η επίσημη πολιτική της Ελλάδος ολιγόρησε χαρακτηριστικά για μεγάλο χρονικό διάστημα. Μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και μετά το 1917, στη Ρωσία επικράτησε ο κομμουνισμός και οι Ρώσοι κομμουνιστές πέρασαν από τον «Πανσλαβισμό» στον «Πανκομμουνισμό» με τη συμμετοχή των Ελλήνων κομμουνιστών, το 1921, στην Comintern. Έτσι ο Ν. Ζαχαριάδης ως Γ. Γραμ. του ΚΚΕ (1925-1949) πρωτοστάτησε στη γραμμή της απόσπασης της Μακεδονίας από την Ελλάδα και τη δημιουργία της «Ανεξάρτητης Μακεδονίας των λαών».

Λέγεται ότι η ιστορία όταν επαναλαμβάνεται μοιάζει με φάρσα. Αποδεικνύεται όμως ότι στην περίπτωση της μοναδικής Μακεδονίας των Ελλήνων μοιάζει με παράσταση δωσίλογων φρενοβλαβών σε φρενοκομείο. Γιατί πώς αλλιώς να χαρακτηρίσει κάποιος ότι το έργο σε βάρος της Μακεδονίας μας, που είχε ξεκινήσει ο πρώην «Πανσλαβισμός» των Ρώσων και ο μετέπειτα «Πανκομμουνισμός» των Σοβιετικών θα αναλάμβαναν να τον υλοποιήσουν οι διάφορες ελίτ των ΗΠΑ, του NATO, και της ΕΕ, με εκτελεστικό όργανο ένα ελληνώνυμο κόμμα, το οποίο κατά δήλωσή του είναι «Αριστερό» και έχει κομμουνιστική ιδεολογία;

Το πάλοι ποτέ, κατά τους ρωμαϊκούς χρόνους, γεωστρατηγικό πρόφραγμα της Μακεδονίας μας απέναντι στην κάθοδο των βάρβαρων φυλών, αργότερα των Σλάβων και κατόπιν των κομμουνιστών σήμερα δεν ισχύει. Και δεν ισχύει γιατί η ΗΠΑ, ως υπερ-δύναμη του πλανήτη, έχουν βάσεις και ερείσματα σε πολλά σημεία της Ελλάδος, όπως και μία λειτουργικά μεγάλη πρεσβεία-κέντρο στα Σκόπια, ενώ ελέγχουν τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία, την Πολωνία. Έχουν ακόμη τη μεγαλύτερη αμερικανική βάση στον κόσμο εγκαταστημένη στη Βοσνία, καθώς και βάσεις σε πολλά άλλα σημεία της Ευρώπης, μέχρι δίπλα από τα σύνορα της Ρωσίας.

Τα αίτια λοιπόν αυτής της εγκληματικής πολιτικής, με την παράδοση του ονόματος, της γλώσσας και της εθνότητας της Μακεδονίας στα Σκόπια εξηγούνται μόνο μέσω άλλων στρατηγικών. Οι οποίες αφενός έχουν στόχο αρχικά τον οικονομικό διαμελισμό των Βαλκανίων, και φυσικά της χώρας μας και κατά δεύτερο λόγο την εξυπηρέτηση ενός χωρίς όρια, αχαλίνωτου υπερ-καπιταλισμού που θέλει να καταπιεί όλον τον πλανήτη.

Σήμερα ο λυσσαλέος πόλεμος των οικονομικών και στρατηγικών ελίτ πίσω από τις πλάτες των προέδρων των μεγάλων δυνάμεων καλά κρατεί. Όμως η πτώση όλων των αυτοκρατοριών έγινε ακριβώς γιατί η αχαλίνωτη υπερανάπτυξή τους εμπεριέχει και τον θάνατό τους. Κι αυτό ξεκινά όταν εμφανιστούν τα πρώτα σημάδια εσωτερικής, εμφύλιας αλληλοϋπονόμευσης με αποτέλεσμα την απώλεια ελέγχου. Κάτι που μπορεί να διασπάσει το στρατηγικό και επιτελικό κέντρο κάθε υπερδύναμης.

Μια προσεκτικότερη ανάγνωση στις διαδρομές και τις αυτοδιαλύσεις των κατά καιρούς αυτοκρατοριών θα μας κάνει όλους σοφότερους.

Κεφάλαιο 1

Γιατί δεν υπάρχουν «Σλαβομακεδονική» γλώσσα και «Σλαβομακεδόνες»¹

Η μη ύπαρξη «Σλαβομακεδονικής» γλώσσας, και κατά συνέπεια «Σλαβομακεδόνων», είναι θέμα κοινότοπο και εξαντλημένο για όλους τους ανά τον κόσμο έγκυρους γλωσσολόγους, φιλόλογους, αρχαιολόγους, ιστορικούς και μελετητές. Έτσι, το να μιλάμε σήμερα ακόμη γι' αυτό, θα ήταν ένα αστείο ηλιθίων, αν δεν προϋπήρχαν διαχρονικά: η πολύπλευρη προπαγάνδα εκτός Ελλάδος και η εγκληματική διαχείριση του θέματος από πλειάδα Ελλήνων πολιτικών και κομμάτων, τόσο της κομμουνιστικής αριστεράς όσο και της αστικής τάξης.

Σήμερα η ίδια εγκληματική πολιτική ασκείται φανατικά από τον ΣΥΡΙΖΑ, ύπουλα από πολλούς στην αντιπολίτευση, αλλά και από ανθέλληνες του εξωτερικού. Κι όμως το *τελειωμένο* επιστημονικά θέμα έχει μόνο τρία όλα κι όλα χαρακτηριστικά σημεία: 1. Η αρχαία Μακεδονία είναι Ελλάδα και τίποτε άλλο. 2. Δεν υπάρχουν, από την αρχαιότητα μέχρι και σήμερα, διεθνή Έγγραφα ή Συνθήκες, οι οποίες να δέχονται τις δήθεν «τρεις»

¹ Το κείμενο δημοσιεύτηκε στο site: Η Καθημερινή: http://www.kathimerini.gr/956454/gallery/epikairothta/politikh/apoyhgiati-den-yparxoyen-slavomakedonikh-glwssa-kai-slavomakedones?fbclid=IwAR2AwV8fs_Lb6SrIptG3k25mlUxPnCmCwlx7YdIL3R_0iirWLEVhJlpMoAI8 στην Huffingtonpost: https://www.huffingtonpost.gr/entry/yiati-den-eparchoen-slavomakedonike-ylossa-kai-slavomakedones_gr_5a969c3ce4b07dffeb6e3a88?s3 στις Ανιχνεύσεις, στις 20/2/2018: <http://www.anixneuseis.gr/?p=184922> Ενδεικτικά μόνο στις Ανιχνεύσεις υπήρξαν 9.022 αναγνώσεις μέχρι τις 19/11/2018. Το κείμενο δημοσιεύτηκε σε περισσότερα από 20 sites και εφημερίδες.

Ο λευκός χάρτης, (2018), του κράτους των Σκοπίων επάνω σε Βενετσιάνικο χάρτη του 1237 μ.Χ. Ξύνοντας ηλεκτρονικά τον σκοπιανό χάρτη στον νότο αποκαλύπτεται στα λατινικά η αρχαία Πελαγονία. Από αριστερά προς τα δεξιά: οι Πρέσπες, το Μοναστήρι (όπου και η σύγχρονη μητρόπολη Πελαγονίας), το Γευγελή και η λίμνη Δοϊράνης. Σήμερα από την αρχαία Πελαγονία ανήκουν στο κράτος των Σκοπίων οι περιοχές γύρω από τις πόλεις: Μοναστήρι (Μπίτολα), Πρίλαπος (Πρίλεπ), Γευγελή (Γκευγκελίγια), και στην Ελλάδα μια ευρεία περιοχή γύρω από τη Φλώρινα. Άρα το 1237 μ.Χ. 600 χρόνια αφότου ήρθαν (τον 6ο-7ο αι.μ. Χ.) οι Σλάβοι στην περιοχή ζούσαν και ζουν σήμερα, από νότο προς βορρά, στα εδάφη: Πελαγονίας, Παιονίας, Δαρδανίας, όπου και η πρωτεύουσά τους Σκόπια. Δηλαδή, ΠΑΝΤΟΤΕ μεταξύ του κράτους των Σκοπίων και της Μακεδονίας μεσολαβούσε η Πελαγονία, χώρα που κατοικούνταν από Ηπειρωτικό φύλο και κατακτήθηκε από τον Φίλιππο Β΄. Έτσι τα εδάφη των Σκοπιανών ΠΟΤΕ δεν έφταναν μέχρι τα εδάφη της Μακεδονίας.

(Σύνθεση-επεξεργασία χαρτών: Γιώργος Ρωμανός)

Μακεδονίες», όπως διαδίδουν κάποιοι εντός και εκτός Ελλάδος. 3. Η σημερινή FYROM, η πρώην Γιουγκοσλαβική Βαρντάρτσκα, έκλεψε ωμά επί Τίτο το όνομα της Μακεδονίας των Ελλήνων. Η Βαρντάρτσκα γεωγραφικά βρισκόταν διαιώνια και βρίσκεται ακόμη στις περιοχές της αρχαίας Δαρδανίας και της Παιονίας. Δηλαδή, πολύ πιο βόρεια από τη Μακεδονία-Ελλάδα, βορειότερα ακόμη και από την αρχαία Πελαγονία – περί το σημερινό Μοναστήρι.

Στις 5/2/2018, στον Real FM, ο βουλευτής ΣΥΡΙΖΑ και μέχρι πρόσφατα Υπουργός Παιδείας, κ. Ν. Φίλης, εκφράζοντας το κόμμα του, είτε στον δημοσιογράφο κ. Ν. Χατζηνικολάου πως: «Υπάρχει σλαβομακεδονική γλώσσα, δεν υπάρχει; Τι ανακαλύπτουμε τώρα προβλήματα; Σλαβική-Μακεδονική γλώσσα υπάρχει. Το ελληνικό κράτος το λέει και ο ΟΗΕ και ο ίδιος ο Ευάγγελος Αβέρωφ το 1959 που ήταν υπουργός Εξωτερικών. Το θέμα του ονόματος της γλώσσας ή υπάρχει ή δεν υπάρχει».

Εντυπωσιάζει ο κ. Φίλης, γιατί μη έχοντας επιχειρήματα επικαλείται ως άλλοθι της σημερινής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ τον Ευάγγελο Αβέρωφ! Τον δεξιότερο πολιτικό της Μεταπολίτευσης, συγγραφέα του γνωστού «Φωτιά και Τσεκούρι», όπου καταγγέλλει «τον συμμοριτοπόλεμο» (αυτολεξεί) και όλα όσα έκαναν στη διάρκειά του οι ιδεολογικοί σύντροφοι του κ. Φίλη, εναντίον της Ελλάδος. Αλλά ακόμη και εάν πράγματι ο Ευάγγελος Αβέρωφ αναγνώρισε προσωπικά, κακώς, τα δήθεν «Σλαβομακεδονικά», γιατί αυτό επιτρέπει σήμερα στον «αριστερό» ΣΥΡΙΖΑ να αγωνίζεται στην πρώτη γραμμή του υπερ-καπιταλισμού, προκειμένου τα Σκόπια να γίνουν μέλος του ΝΑΤΟ, με ταυτόχρονη προδοσία-παράδοση του ονόματος της μοναδικής Μακεδονίας των Ελλήνων; Σε κάθε περίπτωση δεν υπάρχει καμία διμερής ή διεθνής συμφωνία που να υπέγραψε ο Ε. Αβέρωφ με τα Σκόπια και η οποία να δεσμεύει σήμερα την Ελλάδα.

Η ελληνική γλώσσα της Μακεδονίας των Φιλίππου Β΄ και Μεγάλου Αλεξάνδρου

Ας ξεκαθαρίσουμε κάτι που αποτελεί ιδεοληψία ανθρώπων δόλιων ή απληροφόρητων: γλώσσα μακεδονική δεν υπήρξε ποτέ. Αυτό που υπήρξε ήταν η ελληνική Αττική διάλεκτος με δωρικά στοιχεία στην οποία έγραφαν και μιλούσαν στη Μακεδονία ο λαός της, ο Φίλιππος Β΄, ο Μέγας Αλέξανδρος, όπως και οι υπόλοιποι Έλληνες. Ειδικότερα στη βορειοδυτική Ελλάδα και σε άλλα σημεία της, εντοπίζονται δωρικά γλωσσικά ιδιωματικά στοιχεία, όπως και ιωνικά, πράγμα που συνέβαινε και στην υπόλοιπη Ελλάδα, τόσο τη νησιωτική όσο και στις αποικίες της. Ωστόσο, η προφορική και γραπτή γλώσσα στη Μακεδονία βασιζόταν στην Αττική διάλεκτο, η οποία κυρίως μετά την μεταγραφή των Ομηρικών επών, 560-510 π.Χ., συμμετείχε περισσότερο από τις άλλες διαλέκτους στην Κοινή γλώσσα των Ελλήνων.

Στα ελληνικά σώζεται πλήθος επιγραφών από τη Μακεδονία σε γλωσσικά ευρήματα παγκόσμιας σημασίας, πέραν των άλλων ευρημάτων σε Βεργίνα, Δίο, Αμφίπολη, κ. α. Είναι γνωστό ότι ο Ευριπίδης, ο Αγάθων και άλλοι Αθηναίοι συγγραφείς, τραγωδοί και ποιητές έζησαν στη Μακεδονία, συνέθεσαν και παρουσίασαν στο εκεί κοινό τα έργα τους. Αυτό θα ήταν αδύνατον να συμβεί, εάν στη Μακεδονία ο βασιλιάς, η αυλή του, και ο λαός δεν μιλούσαν ελληνικά.

Κατά τη μακραίωνη ύπαρξη της ελληνικής γλώσσας, τουλάχιστον... από την Πρωτοελληνική (3.000 π.Χ.) και μετά, αναπτύχθηκαν διάλεκτοι, όπως η Αιολική, η Αρκαδοκυπριακή, η Αττική-Ιωνική, η Δωρική. Όλες αυτές οι διάλεκτοι αποτελούν κλαριά του ίδιου δέντρου, της ίδιας γλώσσας δηλαδή της ελληνικής.

Το ίδιο συνέβη και με τη Νέα ελληνική γλώσσα. Από το 12ο-13ο αι. μ.Χ. και εφεξής αναπτύσσονται οι 6 μεγάλες γεωγραφικές διάλεκτοι του ελληνισμού: Καππαδοκική, Κρητική,

Κυπριακή, Ποντιακή, η δέσμη των βόρειων διαλέκτων, και η δέσμη των νότιων διαλέκτων. Σε αυτές αναπτύσσονται ιδιώματα και ντοπιολαλιές.

Η διαφορά μεταξύ διαλέκτου και γλώσσας είναι παγκοσμίως γνωστή. Είναι σαν να λέμε σήμερα, πως επειδή οι Αθηναίοι λένε «και» ή «τι κάνεις;» και οι Κρητικοί «τσε» ή «ίντα κάνεις;», ότι οι Κρητικοί μιλάνε άλλη γλώσσα. Συμπερασματικά, όλοι οι Έλληνες διαχρονικά μιλούν και γράφουν μία γλώσσα, την ελληνική, ενώ χρησιμοποιούν διαλέκτους, ιδιώματα, ντοπιολαλιές, όλες κοινά κατανοητές.

Για το ότι η προφορική και γραπτή γλώσσα στην αρχαία Μακεδονία ήταν η ελληνική υπάρχουν αδιαμφισβήτητα στοιχεία και τεράστια βιβλιογραφία διεθνής και ελληνική στην οποία θα αναφερθώ λεπτομερώς στη συνέχεια.

Είναι γνωστό, ότι από την αρχή του 19ου αι. μΧ, ξέσπασαν εθνικές αντιπαραθέσεις στη Βαλκανική. Ιδιαίτερα μετά τη συνθήκη του Αγίου Στεφάνου (3 Μαρτίου 1878, ν.ημ.) η βουλγαρική προπαγάνδα γίνεται επιθετική και έχει δύο στόχους. Ο πρώτος είναι το να διαχωρίσει τους αρχαίους ιδιοματισμούς στη Μακεδονία από την ελληνική γλώσσα, και μετά να τους ορίσει ως δήθεν γλώσσα «άγνωστης» προέλευσης: έτσι μόνον θα μπορούσε να χαρακτηρίσει σαν «μη ελληνικό» και το αρχαίο «φύλο» που τους χρησιμοποιούσε. Ο δεύτερος στόχος ήταν να αποκτήσουν υπόσταση –σε δήθεν αρχαία «μακεδονικά» εδάφη (τα εκτός! αρχαίας Μακεδονίας)– οι ξενόφερτοι, τον 6ο-7ο αι. μ.Χ, Σλάβοι ο οποίοι όμως μιλούσαν τη δική τους σλαβική γλώσσα.

Τη βουλγαρική στρατηγική αποδέχτηκαν με φανατισμό αργότερα (1921-1949) οι Έλληνες κομμουνιστές, και οι Σλάβοι του Τίτο, (1941- 1944). Αλλά, με την πάροδο του χρόνου, παγκόσμιας σημασίας αρχαιολογικές ανακαλύψεις σε όλη την Μακεδονία και χαράγματα τα οποία ήταν ΟΛΑ στην ελληνική γλώσσα ανέτρεψαν απολύτως την προπαγάνδα και πολεμική Βουλγάρων, Σλάβων και Ελλήνων κομμουνιστών.

Πρόσφατα μάλιστα –από το 2003 μέχρι και σήμερα!–, είχαμε νέα παγκόσμιας αξίας αρχαιολογικά ευρήματα, από την αρχαία Μεθώνη, ισχυρή πόλη-λιμάνι της Πιερίας, δηλαδή από την καρδιά της αρχαίας Μακεδονίας. Εκεί, ο έφορος αρχαιοτήτων κ. Μάνθος Μπέσιος και οι συνεργάτες του έφεραν στο φως θραύσματα από 191 ενεπίγραφα αγγεία της ύστερης γεωμετρικής και αρχαϊκής εποχής τα οποία φέρουν επιγραφές, εμπορικά σύμβολα και χαράγματα, και συγκροτούν μια ιδιαίτερη κατηγορία της οποίας η σημασία για την έρευνα στις κλασικές σπουδές είναι ανυπολόγιστη. Σε όλα τα θραύσματα και σε εκείνα από σκύφους (πήλινα ποτήρια με δύο λαβές), είναι χαραγμένα ονόματα και λέξεις σε αλφάβητο ελληνικό, στη Δωρική διάλεκτο της ΒΔ Ελλάδος.

Κορυφαίο εύρημα-χάραγμα είναι το γνωστό ως «ποτήρι του Ακεσάνδρου», το οποίο γράφει: «...Ακεσάνδρου εμί ποτέριον [...] όμμ- ή χρεμ[ά]τον στερήσ[ε]ται». Δηλαδή: «είμαι το ποτήρι του Ακεσάνδρου κι (όποιος με πάρει) θα χάσει τα μάτια του (ή τα χρήματά του). Η φράση είναι γραμμένη σε ιαμβικό ρυθμό. Παρόμοιες επιγραφές υπάρχουν και σε άλλα ποτήρια: «...Αντεκύδου εμί...» *Είμαι του Αντεκύδη, Είμαι του Ξενι-, Είμαι του Επιγε-, Είμαι του Φιλίωνα*, κ.λπ.

Μέχρι αυτή την ανακάλυψη, η Μακεδονία, *αρχαιολογικά* ήταν αναπόσπαστο κομμάτι του ενιαίου, ελληνικού, αιγαιακού χώρου ήδη από την περίοδο της Εποχής του Σιδήρου (1.050-700 π.Χ.) και κατά την Αρχαϊκή περίοδο (700-580 π.Χ.). Όμως χάρη σε αυτά τα νέα *ευρήματα γραφής*, τα οποία χρονολογούνται από το 730 π.Χ., δηλαδή, 2.748!!! χρόνια από σήμερα, η *γλωσσική* ιστορία των Μακεδόνων μετατέθηκε 80 ολόκληρα χρόνια νωρίτερα. Άρα πολύ πριν από τον αθηναϊκό αποικισμό της Μακεδονίας. Κι αυτό σημαίνει ότι στη Μακεδονία του 730 π.Χ. μιλούσαν και έγραφαν ελληνικά πριν καν έρθουν οι Αθηναίοι!

Το «ποτήρι του Ακέσανδρου», 730 π.Χ., αρχαία Μεθώνη, Πιερίας, δηλαδή από την καρδιά της αρχαίας Μακεδονίας, βρέθηκε μαζί με ακόμη 190 ενεπίγραφα αγγεία από τον έφορο αρχαιοτήτων κ. Μάνθο Μπέσιο και τους συνεργάτες του. Το «ποτήρι» γράφει στα Ελληνικά: «...Ακεσάνδρου εμί ποτέριον [...] όμμ- ή χρεμ[ι]άτον στερήσ[ε]ται». Δηλαδή: «είμαι το ποτήρι του Ακεσάνδρου κι (όποιος με πάρει) θα χάσει τα μάτια του (ή τα χρήματά του). Η φράση είναι γραμμένη σε ιαμβικό μέτρο της ελληνικής γλώσσας. Μετά από αυτή την ανακάλυψη, τα ευρήματα γραφής, στη γη της Μακεδονίας χρονολογούνται από το 730 π.Χ., δηλαδή, 80 ολόκληρα χρόνια πριν από τον αθηναϊκό αποικισμό της Μακεδονίας. Κι αυτό σημαίνει ότι στη Μακεδονία του 730 π.Χ. μιλούσαν και έγραφαν ελληνικά πολλά χρόνια πριν καν έρθουν οι Αθηναίοι. Έτσι αποδεικνύεται ότι ΠΟΤΕ δεν υπήρξε «Μακεδονική» γλώσσα, ώστε να χτιστεί επάνω της η δήθεν «Σλαβομακεδονική» γλώσσα και οι πλαστοί «Σλαβομακεδόνες».

Την ίδια ελληνική, με στοιχεία Δωρικής διαλέκτου της ΒΔ Ελλάδος, αναδεικνύουν και οι πρόσφατες διεθνείς μελέτες, του Κέντρου Ελληνικής Γλώσσας, (ΚΕΓ) το οποίο αξιοποίησε κάθε σχετική μαρτυρία των ερευνητών: όπως τον περίφημο «κατάδεσμο» της Πέλλας (4ος αι.π.Χ.), αλλά και άλλες μακεδονικές επιγραφές γραμμένες στην Αττική ή Αττικοϊωνική κοινή. Δηλαδή, όλες στην ελληνική γλώσσα που μιλούσε το Κοινό των Ελλήνων.

Για όλα αυτά έχουν πραγματοποιηθεί από το ΚΕΓ τέσσερα διεθνή επιστημονικά συνέδρια και εκδοθεί ισάριθμοι τόμοι: **(α)** Τζιφόπουλος, Γ. επιμ., 2012. *Μεθώνη Περίας Ι: Επιγραφές, χαράγματα και εμπορικά σύμβολα στη γεωμετρική και αρχαϊκή κεραμική από το 'Υπόγειο' της Μεθώνης Περίας στη Μακεδονία*. **(β)** Γιαννάκης Γ. Κ., επιμ. 2012. *Αρχαία Μακεδονία: Γλώσσα, ιστορία, πολιτισμός*. Θεσσαλονίκη (τετράγλωσσος συλλογικός τόμος (αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά και ελληνικά). **(γ)** Γιαννάκης Γ. Κ., επιμ. 2015. *Ο γλωσσικός χάρτης της Κεντρικής και Βόρειας Ελλάδος κατά την αρχαιότητα*. Επιστημονική επιμέλεια Γεώργιος Κ. Γιαννάκης. Και **(δ)** Giannakis, Georgios, Emilio Crespo & Panagiotis Filos, eds. 2017. *Studies in Ancient Greek Dialects: From Central Greece to the Black Sea*. [Trends in Classics - Supplementary Volumes 49] Berlin: de Gruyter. Εκτός αυτών των τεσσάρων τόμων παραθέτω, εντελώς δειγματοληπτικά στις υποσημειώσεις του παρόντος, αδιαμφισβήτητα στοιχεία και πηγές στο Διαδίκτυο, προσβάσιμες στον καθένα².

Ιδιαίτερη αναφορά αξίζει στο ξεχωριστό έργο: *Ο γλωσσικός χάρτης της Κεντρικής και Βόρειας Ελλάδος κατά την αρχαιότητα*. Επιστημονική επιμέλεια Γεώργιος Κ. Γιαννάκης, Καθηγητής Γλωσσολογίας στο Α.Π.Θ. Φιλολογική επιμέλεια Μαρία Αραποπούλου, Θεσσαλονίκη, 2015. Το έργο αυτό χρηματοδοτήθηκε από το Υπουργείο Παιδείας το 2011 και εκπονήθηκε από το Κέντρο Ελληνικής

² <http://old.greek-language.gr/node/1007>, και http://ancdialects.greek-language.gr/sites/default/files/studies/glossikos_xartis.pdf, αλλά και Θεΐμα: Αρχαίες ελληνικές διάλεκτοι: <http://ancdialects.greeklanguage.gr/studies/o-glossikos-hartis-tis-kentrikis-kai-voreias-elladas-kata-tin-arhaiotita>

Γλώσσας. Μία από τις διεθνείς αυθεντίες που γράφουν στο αναφερόμενο έργο, είναι και ο επιφανής καθηγητής Julián Méndez Dosuna, του Πανεπιστημίου της Salamanca.³ Τον επιλέγω γιατί η εισήγησή του εκφράζει το σύνολο των ειδικών και ξεκαθαρίζει απολύτως το ζήτημα: «...αρχική κοιτίδα- πατρίδα των Μακεδόνων [...] η καρδιά του βασιλείου τους αποτελούσε η λεγόμενη Κάτω Μακεδονία, η παράκτια πεδιάδα γύρω από τον Θερμαϊκό κόλπο που υδροδοτούνταν από τον Αξιό και τον Αλιάκμονα και περιέκλειε την Πιερία και τη Βοττιαία μεταξύ Θεσσαλίας στον νότο και Παιονίας στον βορρά. [...] Κατά τη βασιλεία του Φιλίππου Β΄ (359–336 π.Χ.) η Μακεδονία έγινε η ηγέτιδα δύναμη της Ελλάδας. Ο Φίλιππος κατέκτησε ευρύτατες περιοχές της Παιονίας και της Θράκης...» κ.λπ.

Έτσι, γίνεται σαφές ότι οι εκτός! Μακεδονίας περιοχές, βόρεια από αυτήν: Πελαγονία, (Μοναστήρι), Παιονία, Δαρδανία (όπου και τα σημερινά Σκόπια) κ. ά. κατακτήθηκαν και προσαρτήθηκαν στο βασίλειο της Μακεδονίας. Φυσικά, εκείνη την εποχή κατοικούνταν από Πελαγονίους, Παίονες, Δαρδάνους κ.ά. οι οποίοι, δεν έχουν ΚΑΜΙΑ σχέση με τους Σλάβους που μετανάστευσαν σε αυτές τις περιοχές τον 6ο-7ο αι. μ.Χ.

Ο Julián Méndez Dosuna βεβαιώνει ακόμη, ότι: «Η συντριπτική πλειοψηφία των Μακεδόνων έφερε ελληνικά ονόματα: Φίλιππος, Αλέξανδρος, Περδίκκας, Αμύντας, Αρχέλαος, Κλεοπάτρα, Πτολεμαίος, Άδυμος. Ελληνικά ήταν και τα ονόματα των μηνών του μακεδονικού ημερολογίου (Δίος, Απελλαίος, Ξανδικός, Πάναμος κλπ.). Ακόμη: Οι Μακεδόνες λάτρευαν τους θεούς του Ολύμπου. Ολόκληρος ο πολιτισμός είναι ελληνικός: από την πολεοδομία και την κατοικία, τα ιερά και τους τάφους μέχρι την υλική παραγωγή γενικότερα, στα ήθη, τον τρόπο ζωής και τις πεποιθήσεις που μπορούν να συσχε-

³ Méndez Dosuna, J. 2012. Η αρχαία μακεδονική ως ελληνική διάλεκτος: Κριτική επισκόπηση της πρόσφατης έρευνας. Στο Γιαννάκης 2012, 65-78 (ελλ.), 133-145 (αγγλ.), 201-214 (γαλλ.), 271-285 (γερμ.).

τιστούν με αυτά τα μνημεία. Στις θρησκευτικές πρακτικές και τα ταφικά έθιμα, ξαναβρίσκουμε θεμελιώδη στοιχεία του ελληνικού πολιτισμού, που η αρχαιολογία έχει φέρει στο φως από πολύ παλιά σε ό,τι αφορά τον κόσμο των πόλεων-κρατών.» (Σημ. Φυσικά οι Μακεδόνες αγωνίζονταν στους Ολυμπιακούς Αγώνες όπου συμμετείχαν ΜΟΝΟ Έλληνες.)

**Τι είναι σήμερα, 2.748 ολόκληρα χρόνια
μετά την προφορική και γραπτή ελληνική γλώσσα
στην αρχαία Μακεδονία, η δήθεν «Σλαβομακεδονική»;**

Ο κ. Γεώργιος Μπαμπινιώτης⁴, αναφέρει ότι: «ο μεγάλος Ιταλός ινδοευρωπαϊστής γλωσσολόγος Vittore Pisani (Il Macedonico, περιοδικό Paideia 12, 1957, σ. 250) γράφει: «πράγματι ο όρος «μακεδονική γλώσσα» [εννοεί τη γλώσσα των Σκοπίων] είναι προϊόν πολιτικής ουσιαστικά προέλευσης». Ο δε ειδικός σλαβιστής γλωσσολόγος, ο Γάλλος André Vaillant (Le problème du Slave Macédonien, περιοδικό Bulletin de la Société de Linguistique de Paris 39, 1938, σ. 205), τονίζει ότι «το όνομα Bulgari είναι στην πραγματικότητα η εθνική ονομα-

⁴ Ο κ. Γ. Μπαμπινιώτης είναι καθηγητής της Γλωσσολογίας, πρόεδρος του Ελληνικού Ιδρύματος Πολιτισμού, τ. πρύτανης του Πανεπιστημίου Αθηνών.

α) Γ. Μπαμπινιώτης: Γλωσσικές παραχαράξεις. Η «Μακεδονική» των Σκοπίων και τα περί σλαβομακεδονικής μειονότητας: 03/08/2008, <http://www.tovima.gr/opinions/article/?aid=190288>

β) Γ. Μπαμπινιώτης (επιστημ. εκδ.): Η γλώσσα της Μακεδονίας. Η αρχαία Μακεδονική και η ψευδώνυμη γλώσσα των Σκοπίων. (Αθήνα, 1992: Ολκός), 276 σελ. [Περιλαμβάνει μελέτες των: Γ. Μπαμπινιώτη, Γ. Χατζιδάκι, Ν. Π. Ανδριώτη, Μ. Σακελλαρίου, Ι. Καλλέρη, Α. Ι. Θαβώρη, Γ. Ντελόπουλου, Α. Παναγιώτου.]

γ) Γ. Μπαμπινιώτης: Η θέση της Μακεδονικής στις αρχαίες ελληνικές διαλέκτους. Περιοδικό Γλωσσολογία 7-8 (1989), σ. 53-69.

δ) Γ. Μπαμπινιώτης, 1992α. Η θέση της μακεδονικής στις αρχαίες ελληνικές διαλέκτους. Στο Μπαμπινιώτης 1992, 161-180.

σία των Σλάβων τής “Μακεδονίας”, πράγμα που δείχνει πως (οι Σλάβοι της περιοχής αυτής) υιοθέτησαν το όνομα Βούλγαροι που τους έδωσαν οι Σέρβοι».

Τεράστιας αποδεικτικής σημασίας γεγονός αποτελούν και οι συνεχείς διωγμοί των Ελλήνων Βλάχων, Σαρακατσάνων κ.ά., οι οποίοι κατοικούσαν στη νότιο Σερβία, Βουλγαρία και τις εγγύς περιοχές πριν, κατά, και μετά τον Α΄ Π. Πόλεμο. Κι αυτό γιατί οι Σέρβοι εφάρμοσαν βίαιο εκσερβισμό και οι Βούλγαροι βίαιο εκβουλγαρισμό.

Λόγω της παγκόσμιας αξίας-σημασίας της Μακεδονίας, του Φιλίππου Β΄ και του Μεγάλου Αλεξάνδρου, οι συνεργοί σε αυτή την μοναδική απάτη στα παγκόσμια χρονικά, σε επίπεδο ιστορίας, γλώσσας, και εθνωνύμου τολμούν να μιλούν και για δήθεν *σύγχρονη* «Σλαβομακεδονική» γλώσσα και άρα για «Σλαβομακεδόνες».

Όμως αυτή η ανύπαρκτη ουσιαστικά γλώσσα ήταν αρχικά ένα καταναγκαστικό προφορικό τοπικό ιδίωμα από σκόρπιες παραφθαρμένες λέξεις Βουλγαρικές και Σερβικές, το οποίο χρησιμοποιούσαν κάτοικοι των παραμεθόριων περιοχών Ελλάδος, Γιουγκοσλαβίας, Βουλγαρίας. Και το χρησιμοποιούσαν είτε γιατί ήταν βουλγαρόφιλοι είτε γιατί προσπαθούσαν να σώσουν τις ζωές και τις περιουσίες τους και να επιζήσουν των σφαγών (1903-1912-1913-1914-1940-1944-1949) από τους διαρκώς επιτιθέμενους σφαγείς τους, τους Βουλγάρους Κομιτατζήδες και τους Γιουγκοσλάβους, ειδικά της ΣΝΟΦ (Σλαβομακεδονικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο 1943), και ΝΟΦ (Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο 1945) με έδρα τα Σκόπια. Οι δύο αυτές αιμοσταγείς σλαβικές οργανώσεις επανδρώνονταν από σλαβικά στελέχη του Κ.Κ. Ελλάδος, και πραγματοποιούσαν κοινές επιχειρήσεις εναντίον της Ελλάδος μαζί με Έλληνες κομμουνιστές, κατά τον Ανταρτοπόλεμο 1944-1949.

Ειδικότερα, το ΚΚΕ ζητούσε λυσσαλέα με συνεχή ψηφίσματα από το 1921 μέχρι το 1949, όταν ήδη είχε στρέψει τα

όπλα του εναντίον της χώρας του, την απόσχιση της Μακεδονίας από την Ελλάδα, και τη δημιουργία «ανεξάρτητου κομμουνιστικού “Μακεδονικού” κράτους», με ξεχωριστό ομώνυμο έθνος, γλώσσα, λαό. Συμφωνώντας σε αυτό με τους Βουλγάρους και τους Σλάβους κομμουνιστές.

Ο κ. Γ. Μπαμπινιώτης λέει, ότι ανάλογα παραμεθόρια ιδιώματα, και όχι γλώσσες, χρησιμοποιούνται «ανέκαθεν και παγκοσμίως από μερικές συνοριακές ομάδες τού πληθυσμού πλείστων χωρών». Όμως, «αυτή η αποκλειστικά προφορική διάλεκτος δεν εκσερβίστηκε (αντίθετα από τη Βουλγαρική των Σκοπίων), και επομένως τα “Σλαβομακεδονικά” δεν ταυτίζονται με τη Σερβοβουλγαρική των Σκοπίων».⁵

Έτσι, τα δήθεν «Σλαβομακεδονικά» δεν είναι καν η Σερβοβουλγαρική μεικτή γλώσσα των Σκοπίων που κατασκεύασε ο Λαζάρ Κολισέφσκι⁶ και οι συνεργάτες του, το 1944, αναμειγνύοντας σερβικά στοιχεία στη βουλγαρική γλώσσα. Η Γιουγκοσλαβική πολιτική εναντίον της Ελλάδος ήταν ένα αντίγραφο των ιδεών των Βουλγάρων Κομιτατζήδων της ΕΜΕΟ, 1870-1885, οι οποίοι στη συνέχεια θα κατέσφαζαν ελληνικούς πληθυσμούς. Η πλαστή βουλγαρική «Μακεδονία του Πιρίν», και η ψευτοεπανάσταση του Ήλιντεντ, του 1903, όπως έχω αναφέρει,⁷ ξεκίνησαν το 1847 με τους εθνολογικούς (και ΟΧΙ γεωγραφικούς) χάρτες του Βουλγαρόφιλου Γερμανο-Αυστριακού, Αμί Μπουέ, το όνομα του οποίου τιμάται σε δρόμους της Σόφιας και της Βάρνας.

Ο Κολισέφσκι έχει καταγραφεί μέχρι σήμερα από την προπαγάνδα του Κροάτη δικτάτορα Τίτο, ως: «πρωθυπουργός της σοσιαλιστικής δημοκρατίας της “Μακεδονίας”», η οποία ήταν

⁵ Ο.π. 5, α.

⁶ Λαζάρ Κολισέφσκι, (Лазар Колишевски, 12/2/1914-6/7/2000. Κομμουνιστής ηγέτης στη «Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μακεδονίας» και τη Σοσιαλιστική Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας

⁷ Ο.π. 1.

«μέλος της Δημοκρατικής Ομοσπονδίας της Γιουγκοσλαβίας.» Και παρουσιάζεται ιστορικά, ως «ο πιο ισχυρός άνθρωπος στη σοσιαλιστική “Μακεδονία” και ένας από τους ισχυρότερους στη Γιουγκοσλαβία.» Για τη «δράση...» του στον Β΄ Π. Πόλεμο του απονεμήθηκε το παράσημο του «ήρωα της Γιουγκοσλαβίας» και πολλά άλλα μετάλλια. Όταν ο Τίτο αρρώστησε το 1980, άφησε στη θέση του τον Κολισέφσκι, και όταν ο Τίτο πέθανε, 4/5/1980, ο Κολισέφσκι έγινε πρόεδρος –μόνο για 10 μέρες! Αμέσως μετά ανέλαβε πρόεδρος ο Σβιγκετίν Μιγιάτοβιτς. Πολλοί τότε απόρησαν: «γιατί ο υπ’ αριθμόν ένα ήρωας τους αντιναζιστικού και αντιφασιστικού αγώνα, ο Κολισέφσκι, δεν παρέμεινε πρόεδρος.» «Το Ψέμα έχει κοντά πόδια και το προλαβαίνει η Αλήθεια», λέει ο λαός. Έτσι, με την πάροδο του χρόνου μαθεύτηκε ποιος ήταν ο Κολισέφσκι. Το μαρτυρούσαν οι πράξεις του, τα γεγονότα:

Το 1941 οι Βούλγαροι είχαν κατακτήσει τη Σερβία μαζί με τους Γερμανούς Ναζί. Τότε, ο Κολισέφσκι, σε ηλικία 27 ετών, ήταν γραμματέας της τοπικής επιτροπής του Κ. Κ. Γιουγκοσλαβίας, στη Βαρντάρ Μπανόβινα, τη γνωστή Βαρντάρτσκα, δηλαδή στο σημερινό κρατίδιο των Σκοπίων. Στο τέλος του ίδιου χρόνου ο Κολισέφσκι στρατεύτηκε με τους γιουγκοσλάβους αντάρτες για να πολεμήσει εναντίον των Βουλγάρων. Όμως συνελήφθη και καταδικάστηκε σε θάνατο από βουλγαρικό στρατοδικείο. Αμέσως ο Κολισέφσκι έγραψε γράμμα προς τους στρατοδίκες του, όπου υποστήριξε ότι είναι: «...γιος Βουλγάρων γονέων οι οποίοι πάντα ένιωθαν και νιώθουν Βούλγαροι και, παρά την τρομερή σκλαβιά (!!!), έχει διατηρήσει τον βουλγάρικο τρόπο ζωής, τη γλώσσα και τα ήθη». Έτσι, η ποινή του μετατράπηκε σε ισόβια φυλάκιση. Στα τέλη του 1944, ο Κολισέφσκι ελευθερώθηκε από τη νέα βουλγαρική κυβέρνηση και γρήγορα έγινε πρόεδρος του Κ.Κ. της «σοσιαλιστικής δημοκρατίας της “Μακεδονίας”» και του τοπικού παραρτήματος του Κ. Κ. Γιουγκοσλαβίας.

Αυτός είναι ο Βούλγαρος, καθ' ομολογία του, ο οποίος αργότερα εκτός από τους Βουλγάρους συνεργάστηκε στενά με τον Τίτο, και με εντολές του κατασκεύασε την πλαστή «Σλαβομακεδονική» γλώσσα. Στόχος τους η επέκταση της Γιουγκοσλαβίας με την κατάκτησή της «Μακεδονίας του Αιγαίου», την οποία είχε διακηρύξει ο Τίτο σε ομιλία του στα Σκόπια στις 11/10/1945.

Ο κ. Γ. Μπαμπινιώτης γράφει ότι:⁸ «Οι Σκοπιανοί έδωσαν σε αυτή τη γλώσσα, τη Σερβοβουλγαρική, την παραπλανητική και ψευδώνυμη ονομασία “Μακεδονική” (!), για να αποφύγουν τις βουλγαρικές διεκδικήσεις και να αποκρύψουν μαζί τη βουλγαρική προέλευση της γλώσσας τους. Περαιτέρω, για να ιδιοποιηθούν με τον τρόπο αυτόν μιαν ονομασία (Μακεδονική) που τους προσέδιδε κύρος και ιστορικό βάθος (μέσω τής πλαστής ταύτισής τους με το ένδοξο και παγκοσμίως γνωστό όνομα τής Μακεδονίας του Μ. Αλεξάνδρου.)»

Η προσβάσιμη σε όλους ηλεκτρονική βιβλιογραφία, για το ποιοι είναι οι Σέρβοι αναφέρει ότι η Σερβία ΔΕΝ είχε πάντοτε το ίδιο εθνώνυμο, μιας και ιστορικά καταγράφεται και ως «Ράσκα»: Σερβικά Κυριλλικά: Рашка, Λατινικά: Rascia. «Οι Σέρβοι», βάσει διεθνών πηγών: «είναι σλαβικό φύλο με θολή εθνωνυμική καταγωγή-προέλευση, που τον 6ο αι.μ.Χ. βρισκόταν κατά πλειονότητα στα εδάφη της σημερινής Πολωνίας. Μέχρι τον 7ο αι. μ.Χ. έφτασαν στα Βαλκάνια, υπό τη γενικόλογη επωνυμία “Σλάβοι”, (Σκλαβίνιοι κατά τους βυζαντινούς) όπου αναμίχθηκαν και αφομοιώθηκαν από Ελληνικούς πληθυσμούς της Ιλλυρίας, της Θράκης, και βορειότερα, με τους Δάκες της Ρουμανίας. Αυτούς που οι Έλληνες τους αποκαλούσαν Γέτες και ήταν μια ομάδα θρακικών φυλών των περιοχών του Κάτω Δούναβη, στη σημερινή βόρεια Βουλγαρία, και στη νότια Ρουμανία. Εκτός αυτών, οι κατόπιν ονομαζόμενοι Σέρβοι, αναμίχθηκαν με Ρωμαίους και με Κέλτες.»

⁸ Ο.π.π. 5,α, Γ. Μπαμπινιώτης

Με αυτή την πολύ σύντομη εθνολογική περιγραφή γίνεται κατανοητή και η πανσπερμία των γλωσσικών επιρροών σε ρίζες, θέματα και καταλήξεις στη γλώσσα των Σέρβων, και μετέπειτα Γιουγκοσλάβων. Χρειάζεται να πούμε ότι αυτή η γλώσσα καταφανώς... δεν είναι η ελληνική γλώσσα του Φιλίππου Β΄, του Μεγάλου Αλεξάνδρου και των υπόλοιπων Ελλήνων;

Έτσι, η ψευδώνυμη «Σλαβική-Μακεδονική γλώσσα» των Σκοπίων αποδεικνύεται απολύτως πλαστή. Γιατί οι αμόρφωτοι γλωσσολογικά Βούλγαροι και οι Σλάβοι κομμουνιστές που την δημιούργησαν δεν γνώριζαν και δεν υπολόγισαν ότι «γλώσσα μακεδονική» δεν υπήρξε ποτέ, ούτε στην αρχαιότητα ούτε στη σύγχρονη Ελλάδα. Όμως, χωρίς γλώσσα, δεν υπάρχουν ούτε οι δήθεν «Σλαβομακεδόνες» και έτσι ούτε η πλαστή χώρα τους.

Πέραν των ευκαιριακών γεωπολιτικών παιχνιδιών τίθενται τα εξής θεμελιώδη ζητήματα: Οι ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα και οι άλλες 130 περίπου χώρες που έχουν αναγνωρίσει τα Σκόπια, ως δήθεν «Μακεδονία», συνεργούν σε μία πρωτοφανή πλαστογραφηση Ιστορίας, γλώσσας και εθνότητας, και σε ένα παγκόσμιας σημασίας γλωσσικό και εθνотικό έγκλημα. Γιατί του λοιπού θα μπορούν να δημιουργούνται σε όλη τη γη πλαστά έθνη, γλώσσες και χώρες. Ειδικότερα, εάν αυτή η πλαστογραφία αναγνωριστεί με 151 σκουριασμένα καρφιά-ψήφους Ελλήνων βουλευτών στο φέρετρο που θέλουν να κλείσουν την ακόμη ζωντανή Μακεδονία μας. Αυτό όμως ποτέ δεν θα το αποδεχτεί ο ελληνισμός απανταχού της γης. Και θα το ανατρέψει στο μέλλον πάση θυσία. Το απέδειξαν τα γιγαντιαία συλλαλητήρια. Η παγκόσμια ιστορία της Μακεδονίας και του μεγάλου Αλεξάνδρου δεν πλαστογραφείται, τα αδιάψευστα αρχαία ευρήματα δεν παραχαράζονται, και η μοναδική ελληνική γλώσσα δεν μπορεί να κλαπεί ούτε κατ' όνομα.

Είναι καιρός να αποκατασταθεί αμέσως το καταρρακωμένο παγκοσμίως Διεθνές Δίκαιο. Έτσι όσοι μιλούν σήμερα το Βουλγαροσερβικό ιδίωμά τους πρέπει να δεχτούν το αυταπό-

δεικτο. Ότι και γλωσσικά είναι Σερβοβούλγαροι. Και αφού το κράτος των Σκοπίων, κατοικείται κατά πλειονότητα από Σλάβους και Αλβανούς, μία καθαρά εθνοτική ονομασία θα ήταν το «Σλαβοαλβανική δημοκρατία». Η οποιαδήποτε άλλη επιλέξουν οι ίδιοι. Αρκεί να σταματήσουν να πλαστογραφούν γλώσσα, εθνότητα και να κλέβουν το όνομα και την ιστορία της Μακεδονίας η οποία είναι Ελλάδα και μόνο Ελλάδα.

Κεφάλαιο 2

Κυνικό ψέμα οι «τρεις Μακεδονίες».⁹ Τι λέει η «Συνθήκη του Βουκουρεστίου», 1913

Βάσει σφυγμομετρήσεων οι Έλληνες είναι κατά 80%, κυρίως στη Βόρεια Ελλάδα, αντίθετοι στο να παραδοθεί το όνομα Μακεδονία στους Σκοπιανούς. Έτσι, κατάπληκτος ο λαός άκουσε τον κ. Τσίπρα να ταυτίζεται απόλυτα με τον υπουργό Εξωτερικών της ΠΓΔΜ Νίκο Ντιμιτρόφ, ο οποίος το Σάββατο 06 Ιανουαρίου 2018, είπε στο ελληνικό CNN και σε πολλά άλλα μέσα ότι: «Η Μακεδονία δεν ανήκει αποκλειστικά στην Ελλάδα ή στην “Μακεδονία” διότι πρόκειται για μεγάλη γεωγραφική περιοχή.» Την ίδια θέση εξέφρασαν επίμονα ο κ. Μπουτάρης και η κ. Ντ. Μπακογιάννη φτάνοντας στο σημείο να δώσουν και ποσοστά των «τριών Μακεδονιών», οι οποίες δήθεν ανήκουν κατά 51% στην Ελλάδα, 37% στην πρώην Γιουγκοσλαβία και το υπόλοιπο στη Βουλγαρία. Στις «τρεις Μακεδονίες» επανήλθε και ο κ. Τσίπρας, λέγοντας επί λέξη, ότι «κανένας δεν διαθέτει την αποκλειστικότητα της Μακεδονίας», συμφωνώντας απόλυτα με τον Σκοπιανό πρωθυπουργό.

Ο κ. Νίμιτς, ως δήθεν αμερόληπτος «μεσολαβητής», αλλά... υπέρ των Σκοπίων, κατέθεσε 5 προτάσεις ονομάτων που και οι 5 περιέχουν τον όρο Μακεδονία!!! Ούτε μία με το όνομα Βαρντάρσκα, το οποίο ήταν και το προηγούμενο όνομα της χώρας των Σκοπιανών, ή καταχρηστικά... το επί 1000 χρόνια

⁹ Το κείμενο δημοσιεύτηκε στις <http://www.anixneuseis.gr/?p=183724> στις 31/1/2018 και σε άλλα πολλά sites. Ενδεικτικά το κείμενο μόνο στις Ανιχνεύσεις είχε 8.765 αναγνώσεις, μέχρι τις 19/11/2018.

όνομα της περιοχής Σκοπίων το οποίο ήταν Δαρδανία, γιατί ούτε Δάρδανοι είναι, ή έστω και της γειτονικής προς νότο αρχαίας Παιονίας. Καμία εναλλακτική πρόταση για την Ελλάδα ο κ. Νίμιτς.

Ο κ. Τσίπρας είναι πρωθυπουργός μόνο με τις ψήφους του 19,3% επί του συνόλου των Ελλήνων ψηφοφόρων, εξαιτίας της αγανάκτησης που προκάλεσαν τα Μνημόνια. Έτσι, θα έπρεπε να είναι διπλά προσεκτικός κάθε φορά που αλλάζει την απaráγραφη ιστορία της Ελλάδος. Θυμίζω τη δήλωσή του: «...έχει σύνορα η θάλασσα και δεν το ξέραμε;» (7/9/2015), όταν έπρεπε να τα φρουρήσει, λόγω των «παράνομων»... μεταναστών. Τα σύνορα που οι Έλληνες ναυμάχοι και μπουρλοτιέρηδες τα φύλαξαν επί αιώνες δίνοντας ποτάμια αίματος. Τότε κατάργησε τα θαλάσσια σύνορα Ελλάδος–Τουρκίας, επ’ ωφελεία των Τούρκων και των διεθνών δουλεμπορικών οργανισμών και ΜΚΟ, ενώ σήμερα αποφάσισε ότι υπάρχουν «τρεις Μακεδονίες».

Όμως ποιες είναι οι Διεθνείς Συνθήκες οι οποίες θεσμοθέτησαν αυτές τις δήθεν «τρεις Μακεδονίες»; Ποια είναι τα επίσημα έγγραφα που τις αναφέρουν, και μάλιστα με τα ποσοστά που δίνουν ο κ. Μπουτάρης και η κ. Ντ. Μπακογιάννη;

Ας δούμε τι γράφει στα 10 άρθρα της η Συνθήκη του Βουκουρεστίου, 10 Αυγούστου 1913, ΦΕΚ Α΄ 217/28 Οκτωβρίου 1913, η οποία υπογράφηκε μεταξύ Ελλάδος, Ρουμανίας, Μαυροβουνίου, Σερβίας, Βουλγαρίας. Συνθήκη θεμελιώδης για τα νέα σύνορα των εν λόγω κρατών, η οποία παράλληλα διέλυε σταδιακά την Οθωμανική αυτοκρατορία. Σε αυτήν λοιπόν δεν αναφέρεται πουθενά και σε κανένα άρθρο τίποτε για τρεις Μακεδονίες. Ειδικότερα: στα άρθρα 2, 3, 4, 5, 7, αναγράφονται λεπτομερώς τοπωνύμια και κορυφογραμμές συνόρων μεταξύ των κρατών, αλλά πουθενά η λέξη «Μακεδονία». Σημειώνω ότι στο άρθρο 3 προσαρτώνται και λεπτομερέστατοι χάρτες του Ρουμανικού Επιτελείου Στρατού και του Αυστριακού Επι-

τελείου Στρατού.

Στη Συνθήκη αναφέρονται πλήθος τοπωνυμίων. Όπως: στο άρθρο 3: «Αξιός, Στρυμόνας, κοιλάδα Στρώμνιτσας, Μπέλες και Βουλγαροελληνικά σύνορα –αυτό επί λέξει!». Στο άρθρο 5: «Αιγαίον Πέλαγος, Μπέλες, Νέστος». Και στο ίδιο άρθρο αναγράφεται η «Κρήτη», λόγω «παραίτησης πάσης αξιώσεως της Βουλγαρίας...» Στο άρθρο 7: «Σιστόβιο, Ζλάτιστα, Αραμπά, Κονάκ (τουρκικά...) Μπερκοβίτσα, Λομ, Δούναβις, κ.ά.». Πουθενά όμως δεν αναγράφεται η λέξη «Μακεδονία».

Όμως, και πριν το 1913, επί τουρκοκρατίας –από την κατάκτηση της Θεσσαλονίκης το 1432 μέχρι την απελευθέρωσή της– η έννοια «Μακεδονία» ως αυτόνομη και ενιαία επαρχία του οθωμανικού κράτους-αυτοκρατορίας δεν υφίστατο σε καμία φάση της τουρκοκρατίας σε Ελλάδα και Βαλκάνια.

Κι αυτό γιατί οι Οθωμανοί δεν αναγνώρισαν ποτέ τους γεωγραφικούς προσδιορισμούς του Βυζαντίου, ούτε της ρωμαϊκής εποχής ή των αρχαίων ελληνικών βασιλείων και των κτήσεών τους. Δεν αποδέχτηκαν κανέναν γεωγραφικό διαχωρισμό παρά τους δικούς τους. Έτσι, αποτελεί απόλυτο επισημολογικό και ιστορικό δεδομένο ότι οι Οθωμανοί κατά την πρώιμη Τουρκοκρατία ονομάζουν *Ρούμελη*: τη Στερεά Ελλάδα, Πελοπόννησο, Θεσσαλία, Ήπειρο, Μακεδονία και Θράκη! Όλα μαζί!

Και μέχρι την ύστερη τουρκοκρατία *Ανατολική Ρουμελία*: τη Στερεά Ελλάδα, Θεσσαλία και Μακεδονία. Το οθωμανικό κράτος χωρίστηκε σε ιδιόμορφες «επαρχίες» με βάση το ότι η κατακτημένη γη εθεωρείτο η κύρια πηγή πλούτου του κράτους και σημασία είχε η απόδοση φόρων. Έτσι τα Πασαλίκια, τα Βιλαέτια, τα Σαντζάκια, οι Καζάδες, και οι Ναγιανέδες ήταν όλα διοικητικές μονάδες με βάση το κέρδος, το χρήμα και την απόδοση φόρων. Συνακόλουθοι και οι στρατιωτικοί λόγοι, ο καταναγκαστικός εξισλαμισμός, ο γενιτσαρισμός, κ.λπ. Γενικότερα, οι επαρχίες των Οθωμανών στην Ελλάδα δημιουργούνται και λειτουργούν κατά κανόνα με βάση «άγραφους νόμους» και

απολύτως αυθαίρετους γεωγραφικούς προσδιορισμούς αρκεί αυτοί να ισχυροποιούν τον Σουλτάνο και τη «βασιλική πύλη», το *bab-i humayun*.

Είναι χαρακτηριστικό ότι το 1386, το υπαρκτό «Φιρμάνι του Μουράτ Α΄ που επικυρώνει το δικαίωμα του Εβρενός Μπέη να διοικεί την επικράτειά του γύρω από τη Θεσσαλονίκη γράφει επί λέξει τα εξής:

«Η Ύψιστη Αυτοκρατορική αρχή διατάσσει (τον Εβρενός Μπέη) τα ακόλουθα:

Στην αξιότητά Του, στο καταφύγιο της επικράτειας, τον ιδρυτή της επαρχίας, το καύχημα των ιερών κατακτητών, τον αρχηγό των πολεμιστών της πίστης και τον εξολοθρευτή των απίστων και των ειδωλολατρών, τον Γαζή Χατζή Εβρενός Μπέη –είθε η ευτυχία του να κρατήσει για πάντα– που πέρασε από την επαρχία της Ρούμελης μαζί με τον αδελφό μου και αφέντη του, Γαζή Σουλεϊμάν, και κατάκτησε τα εδάφη της. Για τις υπηρεσίες του, του αποδίδω: την πόλη της Γκιουμουρτζίνας, έπειτα την πόλη των Σερρών μέχρι τη Βίτολα (Μοναστήρι) και τη Βίγλιστα και τη Χρούπιστα, οι οποίες μπορούν να θεωρηθούν ένα σαντζάκι (με πρόσοδο δέκα φορές εκατό χιλιάδες ακτσέδες), όλα αυτά τα κέρδισε με το ξίφος του.

Επίσης, σε χρήζω γενικό διοικητή σε όλα αυτά τα εδάφη και στους μαχητές της πίστης και στους στρατιώτες και σε διάτασσω: να είσαι αληθινός αφέντης.

Πρόσεχε όμως, να μην σε πιάσει η ματαιοδοξία και πεις: «Ξεκίνησα και κατάκτησα αυτά τα μέρη της Ρούμελης», αλλά θα ήταν καλύτερα να γνωρίζεις ότι η γη ανήκει πρώτα στο Θεό και έπειτα στον Προφήτη του. Και μετά από διαταγή του ύψιστου Θεού και του Προφήτη και του αποδέκτη του δόθηκε σ' εσένα». (Odbrani, I, σ. 187-189).

Ειδικότερα, μέχρι τον 18ο αιώνα, αλλά και μετά, η περιοχή της αρχαίας Μακεδονίας βρισκόταν μέσα στα σημερινά ελληνικά της όρια και δεν αποτελούσε ενιαία οθωμανική διοικη-

τική μονάδα και φυσικά ούτε γεωγραφική. Η οθωμανική διοίκηση αναγνωρίζει το Βιλαέτι της Θεσσαλονίκης, το οποίο δεν λέγεται «Μακεδονία» και έχει τελείως άλλα γεωγραφικά όρια.

Τουρκικός χάρτης του 18ου αιώνα, όπου το Βιλαέτι Θεσσαλονίκης περιλαμβάνει την Κατερίνη, τη Θεσσαλονίκη, τη Χαλκιδική, τη Θάσο και τμήμα της Βουλγαρίας. Η έννοια και η ονομασία της Μακεδονίας δεν υπάρχει.

Όπως φαίνεται και στο σχετικό οθωμανικό χάρτη του 18ου αιώνα, υπάρχει το Βιλαέτι Θεσσαλονίκης –κι όχι κάποια «Μακεδονία»– από την Κατερίνη, μέχρι τη Θάσο και τμήμα της Βουλγαρίας. Το Βιλαέτι χωρίζεται σε ιδιόμορφες «επαρχίες», πάντα με βάση την οικονομική τους ισχύ και τα οικονομικά οφέλη προς τον εκάστοτε πασά της Θεσσαλονίκης, με απώτερο στόχο την απόδοση φόρων στον Σουλτάνο, στην Κωνσταντινούπολη. Έτσι, στο συγκεκριμένο Βιλαέτι προστέθηκαν για φορολογικούς πρωτίστως λόγους και Σαντζάκια- επαρχίες, οι

οποίες βρίσκονταν έξω από τα γεωγραφικά όρια της αρχαίας Μακεδονίας των Ελλήνων. Όπως στον βορρά εκείνα της Αχρίδος, του Μοναστηρίου, του Κιουστεντίλ κ.λπ. Αντίθετα, ανατολικά κάποια άλλα Σαντζάκια κόπηκαν σε μικρότερα κομμάτια και προέκυψαν αυτόνομες διοικητικά μονάδες, οι λεγόμενοι Καζάδες, όπως του Καρά Νταγ, του Ντεμίρ Χισάρ (Σιδηροκάστρου) και οι Καζάδες των Σερρών και της Δράμας. Όλη αυτή η διοικητική κατάτμηση έγινε για την μεγαλύτερη οικονομική ανάπτυξη των «αυτονομουμένων» επαρχιών με στόχο την αποδοτικότερη φορολόγηση τους. Και σε αυτή την περίπτωση η γεωγραφική ονομασία ή ο όρος «Μακεδονία» δεν αναφέρεται πουθενά. Έτσι, με την Συνθήκη του Βουκουρεστίου, το 1913, αυτό το οποίο μοιράστηκε σε Ελλάδα, Σερβία, Βουλγαρία, κ.ά. ήταν μια μεγάλη φοροδοτική περιοχή, ένα Βιλαέτι, κάποιοι Καζάδες, και όχι η Μακεδονία.

Η αρχαία Μακεδονία των Ελλήνων την οποία διεκδικούν σήμερα με αλυτρωτισμό και αγάλματα του Φιλίππου και του Μεγάλου Αλεξάνδρου οι Σκοπιανοί βρισκόταν πάντοτε στα σημερινά της όρια με ελαχιστότατες διαφορές. Και συνόρευε προς βορρά με την Πελαγονία, Παιονία και Δαρδανία, δυτικά με την Ήπειρο, ανατολικά με την Θράκη και προς νότο με την Θεσσαλία. Ο Ηρόδοτος λέει ότι οι Μακεδόνες είναι απόγονοι των Τημενιδών-Ηρακλειδών από το Άργος. Ενώ μυθολογικά ο Μακεδόνας ή Μάκεδνος, ο γενάρχης των Μακεδόνων, ήταν γιος του Δία και της Θυίας, και κατ' άλλους γιος του βασιλιά της Αρκαδίας Λυκάονα. Φυσικά, οι Σλάβοι μετανάστες του 7ου αιώνα μ.Χ. οι οποίοι εγκαταστάθηκαν στα εδάφη της αρχαίας Παιονίας και Δαρδανίας, και όχι της Μακεδονίας, δεν έχουν καμία σχέση με τους Μακεδόνες, του 1.200 π.Χ. και μετά, αλλά ούτε και με τους Πελαγόνες, Παίονες ή τους Δαρδάνους της αρχαιότητας. Οι: Πελαγονία, Παιονία και Δαρδανία βρίσκονταν με αυτή τη σειρά βορείως της Μακεδονίας και ήταν χώρες- βασιλεία κατακτημένες από τους Μακεδόνες, όπως και άλλες σε Αφρική και

Ασία, μέχρι το Αφγανιστάν και την Ινδία. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι οι Αφγανοί ή οι Ινδοί μπορούν να ονομάσουν σήμερα τις χώρες τους Μακεδονία. Όσοι μιλούν για δήθεν «τρεις Μακεδονίες» κρύβουν ότι το 1660 με 1661 ο Οθωμανός χρονικογράφος Εβλιγιά Τσελεμπί στο χρονικό του για το Κουμπάνοβο βεβαιώνει την ύπαρξη του Σαντζακίου Σκοπίων και όχι κάποιας... Μακεδονίας. Ανάλογα ντοκουμέντα υπάρχουν δεκάδες. Το ζήτημα έγινε ευρύτερα γνωστό το 1893, από την ΕΜΕΟ (Εσωτερική Μακεδονίτικη Αδριανουπολίτικη Επαναστατική Οργάνωση). Το όνομα τούτης της αντι-οθωμανικής αυτονομιστικής οργάνωσης των Βουλγάρων δείχνει και τους σκοπούς της. Αυτή η φανταστική «Βουλγαρική Μακεδονία» βασίστηκε σε διάφορους αυθαίρετους εθνολογικούς και όχι γεωγραφικούς... χάρτες των Έντουαρντ Στάνφορντ, του Φ. Μπιανκόνι¹⁰, και άλλων. Όπως και στον χάρτη, του 1847, του Βουλγαρόφιλου Γερμανο-Αυστριακού, Αμί Μπουέ, το όνομα του οποίου ακόμη σήμερα τιμάται σε δρόμους της Βουλγαρίας, σε Σόφια και Βάρνα. Ο γιατρός και γεωλόγος (!...) Μπουέ, ως ερασιτέχνης χαρτογράφος, συνέταξε τον χάρτη του καταγράφοντας (με ποια επιστημονική μέθοδο άραγε και με ποιο κύρος;) εθνολογικά τους πληθυσμούς των λαών της ευρύτερης Βαλκανικής, όπως αυτός «νόμιζε». Με την πρώτη ματιά σε αυτόν τον χάρτη γίνεται σαφές πως, αν σε μία πόλη κατοικούσε ένας αριθμός Βουλγάρων εποίκων ή μεταναστών, αυτό αρκούσε, ώστε η πόλη να συμπεριληφθεί στον γεωγραφικό χάρτη μιας τεράστιας Βουλγαρίας. Αλλά άλλο πράγμα είναι ένας εθνολογικός χάρτης και εντελώς διαφορετικό ένας γεωγραφικός χάρτης. Και αυτή η σύγχυση καλλιεργήθηκε έκτοτε σκόπιμα από τον Μπουέ και τους Βουλγάρους.

Όμως αυτή η καταφανής απάτη δεν ίσχυσε ποτέ επί

¹⁰ Wilkinson, Henry Robert (1951). *Maps and politics: a review of the ethnographic cartography of Macedonia*. Liverpool studies in geography. Liverpool: Liverpool University Press, σελ. 73

Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Αντίθετα, ο Αλεξάντρ Συνβέν, Γάλλος γεωγράφος και χαρτογράφος, καθηγητής γεωγραφίας στο Αυτοκρατορικό Οθωμανικό Λύκειο του Γαλατά Σαράι, δηλαδή σε επίσημη κρατική θέση, εξέδωσε τον έγκυρο και επιστημονικό Εθνολογικό χάρτη του των Βαλκανίων του 1877 και τη μελέτη του: «Οι Έλληνες της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Στατιστική και Εθνογραφική Μελέτη» το 1878, και με αυτά έμεινε στην Ιστορία. Ο Συνβέν, ο οποίος γνώριζε αρχαία και νέα γεωγραφία «απλώνει» στον χάρτη του 1877 τη λέξη Μακεδονία στα σημερινά γεωγραφικά της ελληνικά όρια.

Ωστόσο, το 1893, οι Βούλγαροι Κομιτατζήδες του ΕΜΕΟ πλαστογραφώντας τους πληθυσμιακούς χάρτες του Αμί Μπουέ, αλλά και αντίστοιχους του Μπιανκόνι και άλλων, θα τους παρουσιάσουν ως εδαφικούς-γεωγραφικούς, κρύβοντας ότι αυτοί αποτύπωναν πληθυσμούς και όχι εδάφη. Έτσι, μετά το 1903 οι Βούλγαροι Κομιτατζήδες θα κατασκευάσουν και την πλαστή «Μακεδονία του Πιρίν». Αλλά και εδώ τους διαψεύδουν οι οθωμανικοί χάρτες της εποχής οι οποίοι αποδεικνύουν ότι αυτό το βουλγαρικό κατασκεύασμα ήταν το κομμάτι της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας το οποίο περιελάμβανε τους φοροδοτικούς-διοικητικούς Καζάδες: Τζουμαγιάς, Πετριτσίου, Μελενίκου, Μαχομιάς και Νευροκοπίου και όχι κάποιας Μακεδονίας.

Δυστυχώς στις 2 Μαρτίου 1913, πριν την υπογραφή της Συνθήκης του Βουκουρεστίου, ο Ελευθέριος Βενιζέλος, με ομιλία του στην βουλή των Ελλήνων, ζητά να δοθεί η ανατολική Μακεδονία (Σέρρες, Δράμα, Καβάλα) και η Θράκη στη Βουλγαρία. Γιατί αυτό εξυπηρετούσε την πολιτική της Αγγλίας και της Αντάντ. Αρχείο της ομιλίας του υπάρχει στις επίσημες «Αγορεύσεις του Ελληνικού Κοινοβουλίου» και τις εφημερίδες (Πατρίς, Καιροί, κ.ά.). Αυτή η στάση του Βενιζέλου θα ενισχύσει στο μέλλον τις βλέψεις της Βουλγαρίας και θα αποτελέσει τον δομικό λίθο ανάλογων κινήσεων των μετέπειτα Ελλήνων κομμουνιστών και όλων των ενδοτικών μέχρι σήμερα. Έτσι,

στην «Τρίτη Κομμουνιστική Διεθνή», το 1921 τα κομμουνιστικά κόμματα των Βαλκανίων –συμπεριλαμβανομένου του Κ.Κ.Ε.– ζητούν την αυτονόμηση της «Μακεδονίας».

Έκτοτε, ο Ν. Ζαχαριάδης (Γενικός Γραμματέας του ΚΚΕ, 1934–1956) ζητούσε ήδη από το 1925 τον αποχωρισμό της Μακεδονίας από την Ελλάδα και «σχηματισμό αυτοτελούς κράτους» («Ριζοσπάστης» 27 Ιανουαρίου 1925). Ο ίδιος απευθυνόμενος στα μέλη του ΚΚΕ («Ριζοσπάστης» 1^η Μαρτίου 1931) επανέλαβε την θέση του περί αποχωρισμού της Μακεδονίας και Θράκης από την Ελλάδα: (Εκδοση της Κ.Ε. του ΚΚΕ, «Πέντε χρόνια αγώνες 1931-1936» β' έκδ. Αθ. 1946 σελ. 24). Η 6^η Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ (Ιαν. 1934) καθόρισε την απόσχιση της Μακεδονίας σε συνεργασία με τους Βουλγάρους, ως «υποχρέωση» του ΚΚΕ: («Πέντε χρόνια αγώνες 1931-1936», σελ. 201, 205, 206, 212). Τα ίδια και στο 5ο Συνέδριον του ΚΚΕ (Μάρτιος 1934): («Πέντε Χρόνια Αγώνες 1931-1936», σελ. 225).

Η 7^η συνάντηση της «Κομμουνιστικής Διεθνούς» «Comintern» πραγματοποιήθηκε στη Μόσχα από τις 21 Ιουλίου έως τις 25 Αυγούστου 1935. Πρόεδρος ήταν ο Βούλγαρος κομμουνιστής ηγέτης Γκεόργκι Ντιμιτρόφ, ο οποίος είχε ρωσική υπηκοότητα και τοποθετήθηκε από τον Στάλιν ως επικεφαλής της «Comintern». Έτσι, η Κομμουνιστική Διεθνής εξέδωσε απόφαση βάσει της οποίας έπρεπε να δημιουργηθεί ένα «ενωμένο ανεξάρτητο μακεδονικό έθνος».

Σε όλη τη διάρκεια του ελληνικού ανταρτοπόλεμου (1944-1949) οι Έλληνες κομμουνιστές με πλήθος εγγράφων τους απαιτούν να αποσχιστεί η Μακεδονία από την Ελλάδα. Ο Ν. Ζαχαριάδης σε άρθρο του στο περιοδικό «Δημοκρατικός Στρατός» (τεύχος Δεκ. 1948) εισηγήθηκε τη δημιουργία ανεξάρτητου Μακεδονικού κράτους και κατόπιν η 5^η Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ (Ιαν. 1949) έκανε ομόφωνα δεκτή την εισήγησή του για την δημιουργία ανεξάρτητου Μακεδονικού Κράτους.

Ο Τίτο εκμεταλλεύτηκε την κατάσταση και σε ομιλία του

στα Σκόπια (11.10.1945) διεκδίκησε τη «Μακεδονία του Αιγαίου» και ενώ προϋπήρχε η Μπανόβινα Βαρντάτσκα, Δημοκρατία Βαρδάρη, (1929-1941), τα σημερινά Σκόπια (ΠΓΔΜ), την μετονόμασαν σε «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Μετά την απελευθέρωση από την γερμανική κατοχή το τεράστιο αυτό εθνικό ζήτημα δεν το αντιμετωπίζει κανένα από τα μη κομμουνιστικά κόμματα. Η ευθύνη αρχικά βαραίνει τους Φιλελεύθερους οι οποίοι κυβέρνησαν τη χώρα, αλλά και τους «δεξιούς» αντιπάλους τους οι οποίοι συνέχισαν την ίδια ολέθρια πολιτική.

Σημαντικοί σταθμοί στο ζήτημα υπήρξαν: α. η κοινή απόφαση των Ελλήνων πολιτικών αρχηγών (πλην ΚΚΕ) του 1992 στο να μη δοθεί το όνομα Μακεδονία ή και παράγωγό του στα Σκόπια. Και β. το ότι στις 22 Ιανουαρίου 1992 το Συμβούλιο Πολιτικών Αρχηγών της Ευρώπης απέρριψε το να εμπεριέχεται ο όρος Μακεδονία σε αίτηση των Σκοπίων. Η απόφαση αυτή ισχύει μέχρι σήμερα! Βαρυσήμαντες δηλώσεις επ' αυτού έκανε μεταξύ άλλων και ο Γάλλος πρόεδρος Μιτεράν, αρνούμενος το όνομα Μακεδονία στα Σκόπια.

Αντίθετη ήταν η πολιτική του Κων. Μητσοτάκη, ο οποίος στρεφόμενος εναντίον και της φιλελληνικής πολιτικής του προέδρου Μπιλ Κλίντον δημιούργησε το διεθνές όνομα FYROM «Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας» και το επέβαλε μέσω του ΟΗΕ. (βλ. στο YouTube σχετικό βίντεο όπου το λέει ο ίδιος.)

Έτσι το 1993 δραστηριοποιείται η Τουρκία. Ο βοηθός Αρχηγός του Επιτελείου της Τουρκίας, στρατηγός Κουρμάλ Μπασκανλίγκι και ο στρατηγός Οζνάλ Ερντογάν κυκλοφορούν στην Άγκυρα βιβλίο με τίτλο «Η Μακεδονία δεν είναι ελληνική». Και παρουσιάζουν κατασκευασμένα στοιχεία και χάρτες. Αλλά όπως αποδείχτηκε πιο πάνω, αυτοί ποτέ δεν ίσχυσαν επί Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Το βιβλίο οι Τούρκοι το προώθησαν στους Σκοπιανούς και τα «στοιχεία» άρχισαν να δημοσιεύονται στον τύπο των Σκοπίων. Ανάμεσα στα άλλα κατασκευάσματα κεντρικό

«στοιχείο» αποτελεί ο χάρτης των δήθεν «τριών Μακεδονιών», (σελίδα 81 του παραπάνω βιβλίου) ο οποίος διαδόθηκε στο Διαδίκτυο σε πλήθος αναπαραγωγών, χρωμάτων, μορφών και «επεξηγηματικών» άρθρων. Όλα κατασκευάσματα των μυστικών υπηρεσιών όσων έχουν ίδιον συμφέρον. Εξάλλου, είναι γνωστό ότι οι τουρκικές μυστικές υπηρεσίες διακρίνονται για την δημιουργία πλαστών χαρτών και για τα νησιά του Αιγαίου παρά τους πολλούς γνήσιους Ιταλικούς, Ρωσικούς, Αμερικανικούς, κ.ά. χάρτες κατά και αμέσως μετά την Συνθήκη της Λοζάννης.

Во 1993 година помошникот началник на Генералштаб на Турција, генерал Курмај Башканлиги заедно со генералот Ердоган Ознал во Анкара ја издадоа книгата под наслов „Македонија не е грчка“.

Αυτός είναι πλαστογραφημένος χάρτης των Τούρκων, του 1993, με τις «τρεις Μακεδονίες», όπως τον δημοσίευσε η Σκοπιανή εφημερίδα Βέτσερ, με την ως άνω σχετική λεζάντα στη βουλγαροσλαβική γλώσσα των Σκοπιανών. Ο χάρτης βρίσκεται στο βιβλίο «Η Μακεδονία δεν είναι ελληνική», σ. 81, των Τούρκων στρατηγών Κουρμάι Μπασκανλίγκι (βοηθός Αρχηγός του Επιτελείου της Τουρκίας) και του στρατηγού Οζνάλ Ερντογάν, το οποίο τυπώθηκε στην Άγκυρα, το 1993. Κάθε σχόλιο περιττεύει.

Το 2008, στο Βουκουρέστι ο κ. Κ. Καραμανλής, ο Β΄, μετά από σκληρό προσωπικό αγώνα της κ. Ντ. Μπακογιάννη υποχώρησε και αποδέχτηκαν και οι δύο τον «γεωγραφικό προσδιορισμό». Δηλαδή, Άνω ή Νέα Μακεδονία κ.λπ. Αυτή την εθνική ήττα-υποχώρηση σήμερα την επικαλείται, τη μεγιστοποιεί και την επαυξάνει ο κ. Τσίπρας. Όμως, η ταύτιση του Έλληνα πρωθυπουργού και των όποιων ιδεολογικών του συνοδοιπόρων στο απόλυτο πλαστογράφημα των δήθεν «τριών Μακεδονιών» θέτει πρωτοφανή ζητήματα εθνικής ευθύνης, με ό,τι αυτό σημαίνει νομικά. Έχει γραφεί, ότι: «Ιστορικά, ποτέ δεν λύθηκαν συνοριακά και επεκτατικά προβλήματα με τη γραμματική και τους τίτλους...». Άριστο θα είναι να μη λυθούν με αίμα, τη στιγμή που η Τουρκία απειλεί καθημερινά τους «γκιαούρηδες» με πόλεμο και θέλει να επωφεληθεί από έναν ακόμη αλυτρωτικό ψήφο, εκτός της Αλβανίας, σε βάρος της Ελλάδος, σε NATO και Ευρωπαϊκή Ένωση.

Όπως εξελίσσονται τα γεγονότα, με τόσο λαό ξεχυμένο στους δρόμους, κανένας δεν θα αποφύγει τις ιστορικές του ευθύνες. Ζούμε στιγμές κατά τις οποίες υποβόσκει μία καταστροφή μεγαλύτερη από εκείνη του 1922. Και το τι επακολούθησε τότε με την τραγική «Δίκη των έξι» είναι γνωστό.

Κεφάλαιο 3

Η προδοσία του «γεωγραφικού προσδιορισμού» στο όνομα του κράτους των Σκοπίων¹¹

«Η πολιτική μας κατάντια
έχει μόνο μία κυνική όψη...
το κομματικό συμφέρον»
Γ. Ρ.

Τα πράγματα τίθενται πλέον ωμά: τώρα είναι η ώρα των πατριωτών ή των δωσίλογων. Ενδιάμεση θέση περί «ολίγης προδοσίας» δεν υπάρχει. Και «γεωγραφικός προσδιορισμός» ο οποίος συμπεριλαμβάνει όνομα ή παράγωγο της λέξης Μακεδονία αποτελεί εθνική προδοσία.

Η Μακεδονία και ο Μέγας Αλέξανδρος είναι παγκόσμιας εμβέλειας ιστορικό-πολιτιστικό κεφάλαιο της Ελλάδος, το οποίο ξεπερνάει κατά πολύ όλους τους ηγέτες μας και τις πολιτικές τους από τις απαρχές του ελληνισμού μέχρι σήμερα. Έτσι, κανένας δεν έχει το ανάστημα να παραδώσει-προδώσει αυτό το αμύθητου αξίας κεφάλαιο στους ποικιλώνυμους μετανάστες που συνέρχονταν στα εδάφη πέριξ των Σκοπίων. Και τα εδάφη αυτά φέρουν τα ιστορικά αδιάψευστα ονόματα της αρχαίας Δαρδανίας και της Παιονίας. Όχι της αρχαίας Μακεδονίας. Οι Δάρδανοι ήταν σκληροί εχθροί των Μακεδόνων και προσωπικά του Φιλίππου Β΄ και του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Τα γραπτά ντοκουμέντα της ελληνικότητας της Μακεδονίας ξεκινούν από τον Όμηρο. Η Γεωγραφική Αφήγηση του Κλαύδιου Πτολεμαίου (2ος αιώνας μ.Χ.) εντάσσει την Μακεδονία στην Ελλά-

¹¹ Εφημερίδα Καρφίτσα, 15/1/2018.

δα. Οι πλέον έγκυρες γραπτές πηγές: Στράβωνας, Αππιανός, Πολύβιος, Μάλχος, Ιεροκλής, Κωνσταντίνος Πορφυρογέννητος, Ι. Ζωναράς, και πολλοί άλλοι, Οι σωζόμενοι χάρτες από τον 7ο αι. μ. Χ. βεβαιώνουν ότι: «η Μακεδονία είναι Ελλάδα.»

Έτσι, επί 1000 χρόνια η περιοχή των Σκοπίων λεγόταν Δαρδανία, και από το 1929 μέχρι το 1941 Βαρντάρτσκα. Ο Τίτο (1943) εκμεταλλεύτηκε τις πολύχρονες προδοτικές προσπάθειες των Ελλήνων κομμουνιστών και μετονόμασε τη Βαρντάρτσκα σε Μακεδονία, διεκδικώντας ελληνικά εδάφη μέχρι Θεσσαλονίκη, Πιερία, Καβάλα και Θάσο. Η «προσπάθεια» είχε ξεκινήσει με την «Τρίτη Κομμουνιστική Διεθνή», το 1921 από τα κομμουνιστικά κόμματα των Βαλκανίων –συμπεριλαμβανομένου του Κ.Κ.Ε. Ο Τίτο σε ομιλία του στα Σκόπια (11.10.1945), διεκδίκησε τη «Μακεδονία του Αιγαίου». Όμως, τεράστια ευθύνη μη αντίδρασης έχουν και οι μετά το 1944 φιλελεύθερες, και όχι «δεξιές», κυβερνήσεις των Γ. Παπανδρέου, Θ. Σοφούλη, Ν. Πλαστήρα, αλλά και οι επόμενες του Αλ. Παπάγου και του Κ. Καραμανλή του Α΄. Το έγκλημα είναι συλλογικό. Πράγματα γνωστά αλλά σκόπιμα και ενοχικά αποσιωπούμενα. Έτσι σήμερα δεν υπάρχει περιθώριο για κανένα άλλο λάθος.

Δυστυχώς, η Ελλάδα σε κάποιες περιπτώσεις έχει δυσβάσταχτη κατά κεφαλήν παραγωγή δωσίλογων και δημαγωγών από όση μπορεί να αντέξει η ιστορία της. Έτσι η χώρα μας είναι γνωστή μεν για τον Μέγα Αλέξανδρο, τον Περικλή, τη Δημοκρατία, αλλά και για τον Εφιάλτη, τον δημαγωγό Κλέωνα και τη δολοφονία των εκ των πρωτεργατών της Δημοκρατίας, Αρμόδιου και Αριστογείτονα.

Στις μέρες μας ο δωσιλογισμός είναι και πάλι έτοιμος να χτυπήσει. Κι όμως, το 1992 ανακοινώθηκε επισήμως από την Προεδρία της Ελληνικής Δημοκρατίας η γνωστή θέση, όλων των πολιτικών αρχηγών, πλην του ΚΚΕ φυσικά ότι: «δεν θα γίνει δεκτό όνομα το οποίο θα περιέχει τον όρο ή παράγωγο της λέξης Μακεδονία». Αλλά κατόπιν τα πράγματα ανατράπη-

καν με δόλο. Έτσι σήμερα είναι πολλοί αυτοί οι οποίοι λένε ότι αποτελεί δήθεν «μοναδική»... ευκαιρία για την Ελλάδα το να αποδεχτεί όνομα με «γεωγραφικό προσδιορισμό». Το λέει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, το λέει με καμάρι η μείζων αντιπολίτευση, Ν.Δ., το ΚΙΝΑΛ, κάποιοι από το εμπεριεχόμενο ΠΑΣΟΚ, το Ποτάμι και άλλα κόμματα δεκανίκια του Νεοφιλελευθερισμού, των Μνημονίων και της Παγκοσμιοποίησης. Το λένε τα μεγάλα κανάλια και οι εφημερίδες. Δεν το λέει όμως η συντριπτική πλειοψηφία του λαού· περισσότερο από το 75% την εμφανίζει σχετική πρόσφατη δημοσκόπηση. Κι αυτό γιατί η δραστική πλειοψηφία του ελληνικού λαού δεν εκβιάζεται. Αντίθετα, οι πολιτικοί ηγέτες και οι «ταγοί» συχνότατα εκβιάζονται από οικονομικά ή και ηθικά... σκάνδαλα.

Το εθνικό έγκλημα για ονομασία με «γεωγραφικό προσδιορισμό» έγινε στις 3 Απριλίου 2008 στη Σύνοδο Κορυφής του ΝΑΤΟ, στο Βουκουρέστι. Και ένοχοι είναι οι: κ. Κ. Καραμανλής ο Β΄, ως πρωθυπουργός, (με ό,τι αυτό το Β΄ σημαίνει στη μη εστεμμένη σειρά διαδοχής της εν Ελλάδι κληρονομικής πρωθυπουργίας), η κ. Ντ. Μπακογιάννη, (ή Μητσοτάκη Β΄), ως υπουργός εξωτερικών, και ο κ. Ευ. Μεϊμαράκης, υπουργός Εθνικής Αμύνης.

Πρέπει να επισημανθεί ειδικά η εθνικά εγκληματική στάση της κ. Ντ. Μπακογιάννη-Μητσοτάκη Β΄ η οποία τότε απομόνωσε τις πατριωτικές φωνές του ελληνισμού των ΗΠΑ (ξέρει αυτή...), ενίσχυσε την καταστροφική θέση του προέδρου Μπους Β΄ και κάρφωσε στην πλάτη του κ. Κ. Καραμανλή Β΄ το στιλέτο του «γεωγραφικού προσδιορισμού». Αυτό όμως ΔΕΝ αθώνει τον τότε πρωθυπουργό, γιατί ΔΕΝ αντέδρασε. Έτσι συνεχίστηκε η γραμμή της προδοτικής ρήσης του Κωνστ. Μητσοτάκη ότι «σε δέκα χρόνια κανείς δεν θα μιλάει για το όνομα της Μακεδονίας». Και τα ερωτήματα αναδεικνύουν το έγκλημα. Με ποιο δικαίωμα ο κ. Κ. Καραμανλής Β΄ άλλαξε τη ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ εθνική θέση του 1992; Πώς κατήργησε την θέ-

ση των άλλων κομμάτων, εκπροσωπώντας ένα κόμμα, τη Ν.Δ. (αν το εκπροσωπούσε όλο...); Γιατί δεν έφερε το μείζον αυτό εθνικό θέμα στη βουλή; Κι αν πιεζόταν από την κατάπυστη πολιτική του προέδρου Μπους Β' και από το φερέφωνό του, την κ. Ντ. Μπακογιάννη-Μητσοτάκη Β', γιατί δεν παραιτήθηκε, ώστε να αποκτήσει ηθικό ανάστημα;

Σήμερα ο κ. Κυρ. Μητσοτάκης Γ', χωρίς εθνική πολιτική ξανά, προβάλλει το βέτο του 2008, στο Βουκουρέστι, ως δήθεν μέγα επίτευγμα, και το κάνει σημαία της Ν. Δ. Δηλαδή, μπορούσε τότε ο κ. Κ. Καραμανλής Β' αφού «έδωσε στεγνά» τον «γεωγραφικό προσδιορισμό» να βάλει ταυτόχρονα και τα Σκόπια στο ΝΑΤΟ; Μα θα ήταν η πολιτική του αυτοκτονία. Γι' αυτό, μεθοδεύτηκε το ζήτημα σε **φέτες...** Πάρτε τώρα τον «γεωγραφικό προσδιορισμό» κι αργότερα σας βάζουμε σε ΝΑΤΟ και Ε.Ε.

Έχω ρωτήσει (και) σε πρόσφατη συνέντευξή μου: «τι θα γίνει αν ο γεωγραφικός προσδιορισμός θα είναι «Άνω Μακεδονία» ή «Κάτω» ή «Νέα» ή «Νονα»; Αυτό το τελευταίο κουτοπόνηρο το είπε ο κ. Κοτζιάς, προσθέτοντας ότι δήθεν δεν ενοχλεί το «Novamacedonia», έτσι όλο μαζί στα «ξένα», γιατί τάχα δεν σημαίνει και τίποτε... ούτε για τους Έλληνες ούτε για τους Κουτόφραγκους. Ναι ε;...

Το μείζον ζήτημα του «γεωγραφικού προσδιορισμού» το διαπραγματεύεται μία «για πρώτη φορά Αριστερή» κυβέρνηση με λυμένα... τα χέρια από τον κ. Κ. Καραμανλή Β'. Μία κυβέρνηση η οποία μπορεί και υπογράφει τα πάντα, Μνημόνια, 3ο-4ο, επιτροπεία χώρας επί 60 χρόνια, και δέσμευση κρατικής παρουσίας επί 97 (ακόμη) χρόνια. Ο καλός ο μύλος όλα τα αλέθει. Μία κυβέρνηση η οποία έχει υποσχεθεί τα πάντα και έχει πει ψέματα για τα πάντα. Κεντρικό της επιχείρημα, ότι «οι προηγούμενοι ήταν χειρότεροι» (που ήταν!). Όμως, αυτή η κυβέρνηση των ακραία επιζήμιων Μεταμπολσεβίκων στο εσωτερικό και ταυτόχρονα γλοιωδών υπηρετών του Υπερκαπιταλισμού στο εξωτερικό συνεχίζει ευλαβικά την πολιτική των Νεοφιλελεύθερων και του δήθεν «δεξιού» προκατόχου της, στη Σύνοδο του

NATO, το 2008. Και είναι πάλι έτοιμη να υπογράψει... Τώρα την παράδοση της Μακεδονίας.

Έτσι, σήμερα Νεοφιλελεύθεροι και Μεταμπολσεβίκοι ταυτίζονται στην προδοσία του ονόματος Μακεδονία. Το ερώτημα είναι αν οι Μεταμπολσεβίκοι θα παραμείνουν κομπλεξικοί διεθνιστές, του πάλαι ποτέ κομμουνισμού και θα κλείσουν τη μία και μοναδική Μακεδονία των Ελλήνων στο Νεοφιλελεύθερο δόκανο το οποίο παρέλαβαν έτοιμο...; Γιατί το λυσσασμένο όνειρο των Ελλήνων κομμουνιστών ήταν να κάνουν τη Μακεδονία μας χωριστό κομμουνιστικό κράτος. Και να μερικές μόνο αποδείξεις: Ο Ν. Ζαχαριάδης (Γενικός Γραμματέας του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος 1934–1956), ήδη από το 1925 ζητούσε τον αποχωρισμό της Μακεδονίας από την Ελλάδα και «σχηματισμό αυτοτελούς κράτους» («ΡΙζοσπάστης» 27 Ιανουαρίου 1925). Ο ίδιος απευθυνόμενος στα μέλη του ΚΚΕ («ΡΙζοσπάστης» 1 Μαρτίου 1931) επανέλαβε την θέση του περί αποχωρισμού της Μακεδονίας και Θράκης από την Ελλάδα: (Έκδοση της Κ.Ε. του ΚΚΕ, «Πέντε χρόνια αγώνες 1931-1936» β' έκδ. Αθ. 1946 σελ. 24). Η 6η Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ (Ιαν. 1934) καθόρισε την απόσχιση της Μακεδονίας σε συνεργασία με τους Βουλγάρους, ως «υποχρέωση» του ΚΚΕ: («Πέντε χρόνια αγώνες 1931-1936», σελ. 201, 205, 206, 212). Τα ίδια και στο 5ο Συνέδριον του ΚΚΕ (Μάρτιος 1934): («Πέντε Χρόνια Αγώνες 1931-1936», σελ. 225). Ο Ν. Ζαχαριάδης σε άρθρο του στο περιοδικό «Δημοκρατικός Στρατός» (τεύχος Δεκ. 1948) εισηγήθηκε τη δημιουργία ανεξαρτήτου Μακεδονικού κράτους και κατόπιν η 5η Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ (Ιαν. 1949) έκανε ομόφωνα δεκτή την εισήγησή του για την δημιουργία ανεξάρτητου μακεδονικού κράτους.

Αυτά που συμβαίνουν στις μέρες μας θυμίζουν ΑΠΟΛΥΤΑ τις μεθοδευμένες προδοτικές συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου, του 1959, για την Κύπρο, στις οποίες συμμετείχαν ο επεικώς τραγικός Κ. Καραμανλής ο Α' και ο Κύπρου Μακάριος. Αυτοί επέβαλαν ως εγγυήτρια δύναμη την Τουρκία και έστρω-

σαν τον δρόμο για το τελικό χτύπημα του προδοτικού πραξικοπήματος Ιωαννίδη, το 1974.

Τώρα, η πολιτική μας κατάντια έχει μόνο μία κυνική όψη: το κομματικό συμφέρον. Και τα ερωτήματα είναι εξίσου κυνικά: θα τολμήσει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ να σηκώσει το βάρος μιας συμφωνίας ταφόπλακα στην Μακεδονία και την Ελλάδα; Θα δεχτεί να γίνει η μία Μακεδονία δύο... και έτσι ο πρώτος κιμάς στην Ευρώπη των (92 λέγεται...) πολυφυλετικών επαρχιών της χωρίς κανένα εθνικό χαρακτηριστικό; Ή θα μετρήσει ο ΣΥΡΙΖΑ τα «κουκιά» για τις επόμενες εκλογές και θα εκμεταλλευτεί την έτσι κι αλλιώς διαφαινόμενη αδιαλλαξία των Σκοπιανών κλεπτών του ονόματος; Με δεδομένο ότι αυτοί έχουν τις δυσκολίες αλλαγής συντάγματος, συμβόλων, αγαλμάτων, βιβλίων ιστορίας, προσδιορισμού γλώσσας, ιθαγένειας, αλλά και της ΔΙΑΚΡΙΤΗΣ από την Ελλάδα επωνυμίας όλων των εμπορικών τους προϊόντων. Αυτό σημαίνει: «ένα όνομα για όλες τις χρήσεις», (*Erga omnes*), όρος κλειδί...

Η σημερινή κυβέρνηση θέλει να διατηρήσει την εξουσία και τα ποσοστά της ή να τα αυξήσει, εκμεταλλευόμενη επί του θέματος τα τραγικά λάθη της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Ο κ. Κοτζιάς ως ΥΠΕΞ¹² δείχνει αφόρητο ενδοτισμό αλλά με τον πάντοτε δίβουλο Μεταμπολσεβικισμό ποτέ κανείς δεν μπορεί να είναι σίγουρος για την κατάληξη. Ο ίδιος σχετικά πρόσφατα σώθηκε... στο Κυπριακό από την αδιαλλαξία του κ. Ερντογάν και μαζί σώθηκαν η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ- ΑΝΕΛ, καθώς και η ελληνο-κυπριακή κυβέρνηση του κ. Αναστασιάδη, η οποία συζητούσε το να μετατρέψει το κυπριακό κράτος σε επαρχία της Τουρκίας.

Έτσι, στο ζήτημα της ονομασίας των Σκοπίων, πάρα πολλά θα εξαρτηθούν από την συνέχεια της μαζικής λαϊκής αντίδρασης. Από την επανάσταση συνειδήσεων, όπως έχω ξαναγράψει. Ήρεμα, ψύχραιμα, ειρηνικά οφείλουμε να συμπαρατα-

¹² Στις 17 Οκτωβρίου 2018 ο κ. Κοτζιάς παραιτήθηκε από ΥΠΕΞ.

χθούμε στα συλλαλητήρια. Θα το μετρήσουν αυτό οι επαγγελματίες της πολιτικής «καρέκλας». Θα το μετρήσουν και στο NATO. Αλλά κι αν κάποιες ελίτ στο εξωτερικό βιάζονται, ας πιέσουν τους Σλάβους και τους Αλβανούς, που πλειονηφικά απαρτίζουν το κράτος των Σκοπίων, να το ονομάσουν «Σλαβο-αλβανική Δημοκρατία» στα πρότυπα της παλιάς Τσεχοσλοβακίας η οποία συνένωνε δύο εθνότητες, Τσέχους και Σλοβάκους. Ταυτόχρονα, όμως, πρέπει να γίνει και καταγραφή των ελληνικής συνείδησης και καταγωγής κατοίκων αυτού του κράτους. Ορθή είναι και η πρόταση του κ. Ιωάννη Μάξη για: «Κεντρική Βαλκανική Δημοκρατία». Έσχατη λύση είναι και το «Βαρντάρτσκα» συνοδευόμενο από ξεκάθαρες μετατροπές στο Σκοπιανό σε όλα τα άρθρα του όπου κρύβεται ο ανυπόστατος αλτρωτισμός των Σκοπιανών.

Ωστόσο, όλα σήμερα είναι ανοιχτά. Όλα! Η προδοσία καιροφυλακτεί στη χώρα μας. Και αν περάσει η παράδοση μακεδονικού ονόματος, γλώσσας και εθνότητας στους Σκοπιανούς, Σλάβους και Αλβανούς, θα πρόκειται για καταστροφή μεγαλύτερη από εκείνη του 1922. Ειδικά οι Αλβανοί θα διεκδικούν εκτός από την ανύπαρκτη Τσαμουριά και ολόκληρη τη Μακεδονία. Έτσι, μέχρι τη σύνοδο του NATO, τον Ιούλιο, θα βιώσουμε πολλά. Προβοκάτσες αφηνιασμένων δωσίλογων και τόνους προπαγάνδας από γνωστά ντόπια δωσιλογικά κανάλια και εφημερίδες.

Τώρα όμως είναι η ώρα που ο καθένας θα πρέπει να διαλέξει, με ποιους θα πάει και ποιους θα αφήσει. Η διαφορά ανάμεσα στον πατριωτισμό και τον δωσιλογισμό είναι απολύτως ευδιάκριτη. Η μεγάλη μάχη μόλις αρχίζει.

Κεφάλαιο 4

Η αρχή της απάτης με την μετατροπή πλαστογραφημένων Εθνολογικών χαρτών σε Γεωγραφικούς^{*13}

Το πρώτο όπλο για να ανατρέψουμε την παράδοση της Μακεδονίας είναι η γνώση!

Σταθμοί στο κατασκευασμένο «μακεδονικό» ζήτημα είναι το εκκλησιαστικό θέμα της Βουλγαρικής Εξαρχίας, το 1870, και η Συνθήκη του Αγ. Στεφάνου, το 1878. Σε αυτήν ειδικά αποτυπώνεται η πολιτική του Πανσλαβισμού της Ρωσίας η οποία έχει ως όχημα τη Βουλγαρία και μάλιστα τη «Μεγάλη Βουλγαρία». Ωστόσο, η προσωπική μου έρευνα επί χαρτών απέδειξε ότι η σχετική πλαστογράφιση ξεκινά τουλάχιστον από το 1847, με χάρτες και άλλα ντοκουμέντα τα οποία εντοπίζονται μέχρι και το 1840.

Ας δούμε όμως τη Συνθήκη του Αγ. Στεφάνου, μεταξύ της ηττημένης Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και της νικήτριας Ρωσικής Αυτοκρατορίας. Υπογράφηκε στις 19 Φεβρουαρίου 1878 στο προάστιο Άγιος Στέφανος της Κωνσταντινούπολης και σε αυτήν προσαρτήθηκε ο χάρτης της Μεγάλης Βουλγαρίας.

Ωστόσο η Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου μετά από έντονες αντιδράσεις ευρωπαϊκών κρατών θα αλλάξει μόλις μετά από 3 μήνες και την 1η Ιουνίου του 1878 να αντικατασταθεί με την Συνθήκη του Βερολίνου. Σε αυτήν η Βουλγαρία αγνοήθηκε,

¹³ Απόσπασμα ομιλίας του Γ.Ρ. στο «Πόλις Αρτ Καφέ», Αθήνα, στις 29/6/2018, με θέμα: «Πώς Ανατρέπουμε την Παράδοση της Μακεδονίας». Διοργάνωση «Ινφογνώμων».

δεν προσκλήθηκε καν και αναγνωρίστηκε de facto η ανεξαρτησία των κυρίαρχων πριγκιπάτων Ρουμανίας, Σερβίας, Μαυροβουνίου, μια μικρή αυτόνομη Βουλγαρία χωρισμένη προς νότο από την αυτόνομη επαρχία της Ανατολικής Ρωμυλίας μια ευρεία περιοχή με πολλούς Έλληνες, σε Βάρνα, Φιλιππούπολη και άλλες πόλεις την οποία αργότερα προσάρτησε η Βουλγαρία, καταπατώντας την Συμφωνία και αγνοώντας την Ελλάδα.

Ο χάρτης της Μεγάλης Βουλγαρίας κατά την υπογραφή της Συνθήκης του Αγίου Στεφάνου, στις 19/2/ 1878.

Ο χάρτης της Συνθήκης του Βερολίνου, 1η Ιουνίου 1878. Η Βουλγαρία περιορίζεται στην περιοχή 2, με το ανοικτό πράσινο χρώμα. Άλλα βασιλεία-χώρες στην περιοχή 3, με το λαδί χρώμα, και στην περιοχή 1, με το κόκκινο χρώμα, η Ανατολική Ρωμυλία των Ελλήνων.

Στον χάρτη της Νότιας Ευρώπης, του 1878, ο οποίος ίσχυε κατά την Συνθήκη του Βερολίνου, στη θέση που αντιστοιχεί με την Μακεδονία ή τις δήθεν «τρεις Μακεδονίες» αναγράφεται μόνο ο όρος *Osmanli Empire*. Δηλαδή Οθωμανική Αυτοκρατορία. Πουθενά δεν υπάρχει ο όρος Μακεδονία.

Όπως σας ανέφερα, ερευνώντας τους χάρτες, το ζήτημα ξεκινά τουλάχιστον 31 χρόνια πιο πριν από το 1878, δηλαδή το 1847. Εκεί βρίσκεται ο αφετηρία της τερατώδους αυτής απάτης.

Χάρτης της Ανατολικής Ευρώπης, του 1878, κατά την υπογραφή της Συνθήκης του Βερολίνου. Στη θέση που αντιστοιχεί με την Μακεδονία (ή τις προβαλλόμενες σήμερα δήθεν « τρεις Μακεδονίες») αναγράφεται μόνο ο όρος *Osmanli Empire*. Δηλαδή Οθωμανική Αυτοκρατορία. Πουθενά δεν υπάρχει ο όρος Μακεδονία.

Ήδη το 1847, στον χώρο της Βαλκανικής δρουν διάφοροι βουλγαρόφιλοι, ρωσόφιλοι και καθολικοί. Όλοι αυτοί συντάσσουν Εθνολογικούς χάρτες και όχι Γεωγραφικούς! Με τον «αθώο» σκοπό να καταγράψουν δήθεν τους διάσπαρτους πληθυσμούς των Βουλγάρων, φροντίζοντας παράλληλα να μειώσουν ή και να εξαφανίζουν τους πολυπληθείς ελληνικούς πληθυσμούς μέσα στον ευρύτερο χώρο της Βουλγαρίας και ειδικά στην Ανατολική Ρωμυλία η οποία έσφυζε από ελληνισμό.

Εθνολογικός χάρτης, και όχι γεωγραφικός (!), του Αμί Μπουέ, του 1847.

Ο ανωτέρω χάρτης είναι ένας από τους χάρτες του Γερμανο-Αυστριακού, Βουλγαρόφιλου, Αμί Μπουέ, το 1847. Ο Μπουέ ήταν γιατρός, γεωλόγος, και χαρτογράφος. Φαίνεται πως όλες αυτές οι άσχετες μεταξύ τους ιδιότητες είχαν ως συγκολλητική ουσία το ότι ήταν Βουλγαρόφιλος. Σημειώνω πως μέχρι σήμερα το όνομά του τιμάται σε δρόμους της Βουλγαρίας, σε Σόφια και Βάρνα.

Έτσι, αρκεί να συγκρίνει κάποιος τον χάρτη του Αμί Μπουέ, του 1847 με τον μετέπειτα της «Μεγάλης Βουλγαρίας» του 1878 κατά τη Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου. Είναι σχεδόν πανομοιότυποι, μόνο που ο ένας είναι Εθνολογικός και ο άλλος Γεωγραφικός.

Αριστερά με το κίτρινο χρώμα, ο χάρτης της Μεγάλης Βουλγαρίας κατά την Συνθήκη του Αγίου Στεφάνου, 1878. Και, δεξιά μέσα στην περιοχή με τα κόκκινα βέλη ο προπαγανδιστικός Εθνολογικός, και όχι Γεωγραφικός, βουλγαρικός χάρτης, του Αμί Μπουέ, του 1847. Οι δύο χάρτες είναι ταυτόσημοι και αυτό αποδεικνύει ότι η Σλαβική προπαγάνδα προετοίμαζε το υπέρ της Μεγάλης Βουλγαρία έδαφος 30 χρόνια πριν από την υπογραφή της Συνθήκης του Αγίου Στεφάνου, δηλαδή από το 1847. Και βάσει άλλων στοιχείων ακόμη πιο πριν.

Αν μπορεί κάποιος να κάνει χιούμορ με αυτή την τραγική απάτη, μεταξύ Εθνολογικού χάρτη και Γεωγραφικού, δεν μπορεί παρά να θαυμάσει την «προφητική ικανότητα» του Αμί Μπουέ, ο οποίος το 1847, δηλαδή 31 χρόνια πριν από τη Συμφωνία του Αγ. Στεφάνου, το 1878, είχε δει σε «όραμα» τα σύνορα της «Μεγάλης Βουλγαρίας» του 1878!

Όμως τι ακριβώς έκανε ο Αμί Μπουέ; Αν σε μία πόλη κατοικούσε ένας αριθμός Βουλγάρων εποίκων ή μεταναστών αυτό αρκούσε, ώστε η πόλη να συμπεριληφθεί ως απολύτως βουλγαρική και στον γεωγραφικό χάρτη μιας τεράστιας Βουλγαρίας. Αλλά άλλο πράγμα είναι ένας εθνολογικός χάρτης και εντελώς διαφορετικό ένας γεωγραφικός χάρτης. Έτσι λοιπόν με εργαλείο τους πλαστούς αυτούς χάρτες οι Βούλγαροι προσπάθησαν να τους εφαρμόσουν στην πράξη χύνοντας ποταμούς ελληνικού αίματος, πριν ακόμη από το 1878, και μέχρι τον Β΄ Π.Π., ως συνεργάτες των Ναζί. Κύριο εκτελεστικό όργανο

υπήρξαν πάντοτε οι Βούλγαροι κομιτατζήδες της VMRO, που σημαίνει «Εσωτερική Μακεδονίτικη Επαναστατική Οργάνωση», αλλά και ο βουλγαρικός στρατός.

Φυσικά, αυτή η καταφανής απάτη των χαρτών δεν ίσχυσε ποτέ επί Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Αντίθετα ο Αλεξάντρ Συνβέν, Γάλλος γεωγράφος και χαρτογράφος, καθηγητής γεωγραφίας στο Αυτοκρατορικό Οθωμανικό Λύκειο του Γαλατά Σαράι, δηλαδή σε επίσημη κρατική θέση, εξέδωσε τον έγκυρο επιστημονικό Εθνολογικό χάρτη του των Βαλκανίων, το 1877, και το 1878 τη μελέτη του: «Οι Έλληνες της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Στατιστική και Εθνογραφική Μελέτη» η οποία έμεινε στην Ιστορία. Σε αυτήν αποτυπώνονται οι Έλληνες μέχρι και βορείως της Ανατολικής Ρωμυλίας, δηλαδή σε μια έκταση που καταλάμβανε περίπου τα 1/3 της τότε Βουλγαρίας. Όπως παραδόξως ο επίσημοι χαρτογράφοι της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας αποσιωπώνται ακόμη και σήμερα από Βουλγάρους, Σλάβους, Σκοπιανούς και από τους Τούρκους.

Σημειώνω πως νοτίως της Ανατολικής Ρωμυλίας και μέχρι τα σύνορα με την Ελλάδα οι Τούρκοι αναγνωρίζουν ΜΟΝΟ διοικητικές περιοχές τους Καζάδες: Τζουμαγιάς, Πετριτσίου, Μελενίκου, Μαχομιάς, Νευροκοπίου, κ.α. και όχι κάποια Μακεδονία.

Θέλω να επισημάνω όσο πιο έντονα γίνεται, ότι αυτό που έκαναν τότε οι Βούλγαροι με το VMRO, κατόπιν η Σοβιετική Ένωση με την Comintern, το 1921, το ΚΚΕ και ειδικά ο Ζαχαριάδης, από το 1925 μέχρι το 1949, με τα περί δήθεν ανάγκης για δημιουργία «Ανεξάρτητου Μακεδονικού Κράτους» στη διεθνή πολιτική αποδίδονται με τον όρο: «Άρνηση περιοχής». Αυτό ακριβώς έκαναν. Δυστυχώς αυτή την αλυσίδα του κακού δεν φρόντισαν να σπάσουν τα αστικά, λεγόμενα, κόμματα μέχρι τις μέρες μας. Και γι' αυτό είναι υπόλογα.

Κεφάλαιο 5

Η «Συμφωνία των Πρεσπών» τμήμα σχεδίου διαμελισμού της Ελλάδος¹⁴

Α΄ Μέρος *Οι δουλείες, και οι αποδείξεις*

Ένας βασικός κανόνας της προπαγάνδας λέει πως: «αν θέλεις να κρύψεις καλά κάτι, το κρύβεις κάτω από τα μάτια όλου του κόσμου». Αυτό συμβαίνει με τον τίτλο της «Συμφωνίας των Πρεσπών». Όλοι τον βλέπουν αλλά κανένας μέχρι τώρα δεν τον αναλύει. Γιατί οι καταστροφικές επιπτώσεις για την Ελλάδα αρχίζουν ακριβώς από τον τίτλο, ο οποίος χωρίζεται σε τρία μέρη, ως εξής: Α. «Γελική συμφωνία για την επίλυση των διαφορών οι οποίες περιγράφονται στις αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών» 817 (1993) και 845 (1993). Β. «λήξη της Ενδιάμεσης Συμφωνίας του 1995» και Γ. «εδραίωση στρατηγικής, εταιρικής σχέσης.»

Στο Α΄ μέρος η γενικόλογη διατύπωση: «επίλυση των διαφορών», νοηματικά μοιράζει το φταίξιμο σε 50/50, σαν να είναι η Ελλάδα που έκλεψε κάτι από τα Σκόπια, ενώ συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο.

¹⁴ Τα δύο κείμενα, Α΄ και Β΄ Μέρος, αποτελούν μεταγραφή των ομιλιών του Γ. Ρ. στη Θεσσαλονίκη, στις 3/10/2018, στο Κινηματοθέατρο «Αλέξανδρος», και στις 15/10/18, στο Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Θεσσαλονίκης.

Το Β΄ μέρος το περί «Ενδιάμεσης Συμφωνίας» η οποία δόθηκε σήμερα καταργείται με τη «Συμφωνία των Πρεσπών» αποτελεί διεθνή ατιμία. Γιατί η «Ενδιάμεση Συμφωνία» καταπατήθηκε και στα 40 σημεία της και ακυρώθηκε στην πράξη από τις σκοπιανές κυβερνήσεις, όπως και τα Μέτρα Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης. Κυρίως από την κυβέρνηση Γκρουέφσκι, όταν προέβη σε κατάφωρη κλοπή της εθνικής κληρονομιάς που ανήκει στη μοναδική ελληνική Μακεδονία, με ανέγερση ψευδο-αρχαϊκών κτηρίων, αγαλμάτων του Μ. Αλεξάνδρου, του Φιλίππου, των Μακεδόνων με σάρισες και ειδικότερα με κλοπή συμβόλων, όπως το αστέρι της Βεργίνας, κ.α.

Σημειώνεται ότι η «Ενδιάμεση Συμφωνία» ουδέποτε κυρώθηκε από την ελληνική βουλή. Έτσι σε συνάρτηση με την απόλυτη καταπάτησή της από τα Σκόπια βρισκόταν ήδη σε ουσιαστική ακυρότητα. Κι όμως στήθηκε μια διεθνής απάτη, με συνεργασία ελληνώνων, ώστε να πρωτοκολληθεί στον ΟΗΕ, ως «Συμφωνία απλοποιημένης μορφής». Αλλά ποια Διεθνής ή ελληνική νομολογία καλύπτει αυτή την ατιμία; Ότι δηλαδή ισχύει μια συμφωνία που ο ένας συμβαλλόμενος την καταπατά, δείχνει συνεχόμενα κακή πίστη και χρησιμοποιεί στοιχεία διεθνούς ιστορικής απάτης;

Το Γ΄ μέρος του τίτλου επιβάλλει την «εδραίωση στρατηγικής και εταιρικής σχέσης», μεταξύ Ελλάδος και Σκοπίων. Και εδώ είναι ο πυρήνας όλου του προβλήματος. Γιατί αυτό που νοιάζει τις ξένες πολιτικές, στρατοβιομηχανικές ελίτ και τους ντόπιους συνεργάτες τους που τους «δίνουν λόγο» είναι να βάλουν όπως όπως τα Σκόπια στο ΝΑΤΟ και την Ε.Ε, καταπατώντας την ιστορία, εξευτελίζοντας το διεθνές δίκαιο και κάθε επιστημονική αλήθεια, με πρόσχημα μια «Συμφωνία» η οποία γίνεται δήθεν για το «Όνομα». Ενώ επιδιώκουν να εδραιώσουν τα διασπαστικά σχέδιά τους στα Βαλκάνια, με επαναχάραξη συνόρων· άμεσα ή τα επόμενα χρόνια.

Έτσι το απολύτως απαράδεκτο όνομα «Βόρεια Μακεδονία» ήταν το δόλωμα. Γιατί η «Συμφωνία» αυτή είναι τελικά μία θανάσιμη παγίδα για ολόκληρη την Ελλάδα και όχι μόνο για τη μοναδική Μακεδονία των Ελλήνων. Γιατί θανάσιμη παγίδα αποτελούν οι καταναγκαστικοί, επαχθείς, δυσβάστακτοι όροι και δουλείες οι οποίες περιέχονται στη «Συμφωνία», σαν να είχε νικηθεί η χώρα μας σε πόλεμο. Δουλείες που δημιουργούν κινδύνους διάλυσης του ελληνικού κράτους και αποσκοπούν στη μετατροπή του σε μικρότερες οντότητες με μορφή μιας απόλυτα ελεγχόμενης, χαλαρής ομοσπονδίας στη θέση της σημερινής Ελλάδος.

Εάν κυρωθεί η «Συμφωνία των Πρεσπών» δρομολογούνται αυτά τα μακροχρόνια, όπως θα αποδείξω, σχέδια κατά της κρατικής υπόστασης της χώρας μας. Κι αυτό γίνεται με συγκεκριμένα άρθρα της «Συμφωνίας», γραμμένα με τρόπο ιταμού τελεσιγράφου τα οποία επιβάλλουν, θα το ξαναπώ, δουλείες και επαχθείς μονομερείς υποχρεώσεις σαν να είχαν νικηθεί οι Έλληνες σε πόλεμο από τους Σκοπιανούς.

Και για όσους, δικαίως, απαιτούν αποδείξεις θα τις παραθέσω αμέσως μιας και βρίσκονται διατυπωμένες με κυνική σαφήνεια μέσα στη «Συμφωνία των Πρεσπών». Αυτήν, θα το επαναλάβω, που έγινε δήθεν για να διευθετηθεί το «Όνομα»:

ΑΡΘΡΟ 1,3,ε: «Οι κωδικοί χώρας για τις πινακίδες αυτοκινήτων (Σκοπίων) θα είναι ΝΜ και ΝΜΚ. Για όλους τους άλλους σκοπούς, (δηλαδή και στο εμπόριο), παραμένουν οι ΜΚ και ΜΚΔ», και άρα σκέτο Μακεδονία. Κι αυτό είναι τελεσίδικο.

Στο ίδιο ΑΡΘΡΟ, λίγο πιο κάτω, γράφεται το εξωφρενικό: **«Τίποτα στο ΑΡΘΡΟ 1,3,θ δεν θα επηρεάσει την παρούσα εμπορική χρήση μέχρις ότου εξευρεθεί αμοιβαία συμφωνία όπως προβλέπεται σε αυτό το υπο-τμήμα..»** Άρα όσο διαφωνούν τα Σκόπια θα μπορούν στο μέλλον να κλέβουν τα ελληνικά εμπορικά σήματα και ονόματα. Καταλυτική ρήτρα σε

αυτή την κλοπή δεν υπάρχει. Έτσι η Ελλάδα θα πρέπει κάθε φορά να προσφεύγει δικαστικά βάσει των κωδίκων της ισπανικής πόλης Αλικάντε, όπου εδρεύει το «Γραφείο Εναρμόνισης για την Εσωτερική Αγορά» (OHIM), (θεσμός για την ΕΕ) και όπου καταχωρούνται εμπορικά Σήματα, Βιομηχανικά Σχέδια, ή Υποδείγματα. Και θα πρέπει η Ελλάδα να αποδεικνύει ότι «δεν είναι ελέφαντας». Δηλαδή, ότι οποιοδήποτε κλεμμένο όνομα «Μακεδονία», «μακεδονικό», κ.ο.κ, κατ' αρχάς έχει κλαπεί, και κατόπιν ότι όντως είναι ελληνικό. Αλλά ακόμη κι ένας καλοπροαίρετος διεθνής δικαστής ποιον θα υποστηρίξει μεταξύ του κράτους των Σκοπίων (δήθεν *Μακεδονίας*) και της ελληνικής «επαρχίας Μακεδονίας»;

ΑΡΘΡΟ 6, 1,2,3: *«με στόχο την ενίσχυση των φιλικών διμερών σχέσεων [...]έκαστο Μέρος θα λάβει ΑΜΕΣΩΣ όλα τα αποτελεσματικά μέτρα που παρέχει ο νόμος για να αποθαρρύνει και να αποτρέπει την εκδήλωση πράξεων από ιδιωτικούς φορείς, κ.λπ.»*. Κι αυτό σημαίνει ότι όποιος από την συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων δεν δέχεται αυτή τη «Συμφωνία» και καταφέρεται εναντίον της ΘΑ ΔΙΩΚΕΤΑΙ.

ΑΡΘΡΟ 9: Η Ελλάδα υποχρεώνεται να **συμφωνήσει ότι:** *«η στρατηγική της συνεργασία (με τα Σκόπια) θα επεκταθεί σε όλους τους τομείς όπως η γεωργία, η πολιτική προστασία, η άμυνα, η οικονομία, η ενέργεια, το περιβάλλον, η βιομηχανία, οι υποδομές, οι επενδύσεις, οι πολιτικές σχέσεις, ο τουρισμός, το εμπόριο, η διασυνοριακή συνεργασία και οι μεταφορές.»*

Φυσικά αυτή η πλήρης κρατική ταύτιση Ελλάδος-Σκοπίων αποδεικνύει ότι το πράγμα πάει αλλού... Αλλά πώς είναι σίγουρο ότι όλα αυτά θα επιτευχθούν αυτόματα με μία και μόνο «Συμφωνία»; Γιατί όλα αυτά προαπαιτούνται από τη χώρα μας σε διμερές επίπεδο και σε άμεσο χρόνο; Έχει υπογράψει η Ελλάδα άλλες τέτοιες διμερείς «Συμφωνίες» με χώρες της Ε.Ε, στην οποία μάλιστα ανήκει; Γιατί λοιπόν;

Σημειώνω ότι και με την Τουρκία έχουμε «στρατηγική σχέση» στο ΝΑΤΟ και εταιρικές-εμπορικές σχέσεις αλλά επί δεκαετίες βρισκόμαστε σε ακήρυκτο πόλεμο, χωρίς το ΝΑΤΟ να επεμβαίνει, όπως έχει υποχρέωση βάσει του ΑΡΘΡΟΥ 1 του καταστατικού του. Άρα η δήθεν «στρατηγική και εταιρική σχέση» με τα Σκόπια σε τίποτε δεν εξασφαλίζει την Ελλάδα, ενώ αντίθετα εξασφαλίζει άλλους...

ΑΡΘΡΟ 13: Στην Ελλάδα επιβάλλεται, *επειδή τα Σκόπια είναι περικλειστο κράτος, να ισχύσουν οι «προβλέψεις της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας»*, αλλά και συμφωνίες που *«θα εφαρμόζονται και όταν θα συνομολογούνται»*, δηλαδή στο μέλλον. Έτσι η χώρα μας υποχρεώνεται να παραδώσει προς «συνεργασία» τώρα τα λιμάνια Θεσσαλονίκης και Καβάλας και στο μέλλον την ΑΟΖ της. Άρα, η Ελλάδα ΔΕΝ θα μπορεί να ξεφύγει από αυτή τη «Συμφωνία» ποτέ.

Η πραγματικότητα του τερατώδους ΑΡΘΡΟΥ 13 φανερώθηκε κυνικά, όταν ο κ. Παπαδημούλης, αντιπρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου έθεσε ανοιχτά, στις 24/9/2018, θέμα εκχώρησης στα Σκόπια των λιμανιών Θεσσαλονίκης και Καβάλας. Και ο κ. Ζάεφ, σε δήλωσή του την ίδια μέρα, είπε ότι: «οι πολίτες της χώρας μου θα χρησιμοποιούν το λιμάνι της Θεσσαλονίκης για εμπορικούς και άλλους σκοπούς», κι αυτό φυσικά σημαίνει δικαίωμα και στην ελληνική ΑΟΖ. Γιατί αυτό δεν γίνεται στα λιμάνια της Αλβανίας ή της Βουλγαρίας; Γιατί αυτή εμμονή για σύνδεση αποκλειστικά με τη Θεσσαλονίκη και τη μοναδική Μακεδονία της Ελλάδος; Ποιοι είναι οι πραγματικοί σκοποί αυτής της καταναγκαστικής για τη χώρα μας, «Συμφωνίας»;

ΑΡΘΡΟ 14: Επιβάλλεται στην Ελλάδα συνεργασία σε όλους τους τομείς: *«οικονομία, επενδύσεις, ενέργεια, φωτοβολταϊκά, αιολική και υδρο-ηλεκτρική.»* Και *«Κατασκευή, συντήρηση και χρήση διασυνδεδεμένων αγωγών φυσικού αερίου και πετρελαίου (υφιστάμενων, υπό κατασκευή και σχεδιαζόμενων.»* ΠΡΟΣΟΧΗ: αυτών που ΘΑ σχεδιαστούν!

Πώς μπορεί η χώρα μας να δεσμευτεί για όσα θα γίνουν στο μέλλον;

Στο ίδιο ΑΡΘΡΟ 14, επιβάλλεται: *«Η Ελλάδα να μεταφέρει στα Σκόπια, τεχνογνωσία και εμπειρία. [...] σε τομείς υποδομών, μεταφορών, οδικών, σιδηροδρομικών, θαλάσσιων, αεροπορικών και επικοινωνιακών διασυνδέσεων, [...] περιλαμβανομένων των λιμένων και των αερολιμένων στο έδαφος.»* Εδώ πλέον ξεδιπλώνεται όλο το σχέδιο υποταγής της χώρας μας στα Σκόπια. Να γιατί οι Γερμανοί διαρρέουν ότι σχεδιάζουν φαραωνικά έργα ποταμίων οδών με τεράστιες δαπάνες για σύνδεση των Αξιού, Μοράβα, Δούναβη, ώστε να εξυπηρετηθεί η γερμανική ενδοχώρα.

Όμως στο ΑΡΘΡΟ 15, ξεπερνιέται κάθε έννοια υποδούλωσης, καθώς η Ελλάδα είναι υποχρεωμένη να μεταφέρει: *«πληροφορίες, επιστημονικά και τεχνικά αρχεία, περιλαμβανόμενης της ψηφιακής τεχνολογίας και της νανοτεχνολογίας.»* Διότι, πώς να το κάνουμε, χωρίς νανοτεχνολογία δεν μπορούν να πορευτούν τα Σκόπια! Δεν γίνεται!

Τεραστίας σημασίας γεγονός αποτελεί και το ότι ο Ειδικός Αντιπρόσωπος του γ.γ. του ΟΗΕ, κ. Μάθιου Νίμιτς, είχε πρωταγωνιστικό ρόλο σε μία «Συμφωνία» διεθνούς απάτης. Γιατί η εντολή που είχε πάρει από τον ΟΗΕ περιοριζόταν ΜΟΝΟ στη διευθέτηση του «Ονόματος» των Σκοπίων και απαγορευόταν να συμμετέχει σε συζητήσεις που αφορούσαν δεκάδες άλλα ζητήματα, όπως την «στρατηγική και εταιρική σχέση» αποσχιστικής συνένωσης του κράτους των Σκοπίων με την Μοναδική Μακεδονία των Ελλήνων. Κι όμως ξευτελίζοντας ο ίδιος την διεθνή νομιμότητα επικύρωσε την «Συμφωνία των Πρεσπών» αναγραφόμενος μάλιστα σε αυτήν ως «Μάρτυρας». Το ότι ο κ. Μάθιου Νίμιτς παρανόμησε βαρύτατα και υπερέβη τις αρμοδιότητές του σε βαθμό υπέρτατης κατάχρησης αποδεικνύεται από τα εξής 2 έγγραφα τα οποία βρίσκονται καταχωρημένα στα σχετικά αρχεία του ΟΗΕ με τους κωδικούς:

α) UN doc. S/RES/817, (1993), Preambulatory Clause (3), και

β) στην απολύτως σχετική επιστολή του τότε γ.γ. του ΟΗΕ Μπούτρος-Μπούτρος Γκάλι την οποία έστειλε στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, κατά την συζήτηση του γνωστού Σχεδίου Βανς-Όουεν (1993), με κωδικό: UN Doc. S/RES/25855 (28 May 1993), «Letter Dated 26 May 1993 from the Secretary General Addressed to the President of the Security Council,» paras 12-13. Η μεγίστη αυτή παρανομία του κ. Μάθιου Νίμιτς που είναι απόλυτα συνδεδεμένη με το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, είναι κάτι που θα πρέπει να το έχουν υπόψη τους όσοι ετοιμάζονται για «περίπατο» στο θέμα του Σκοπιανού όταν, και αν αυτό φτάσει ποτέ στο εν λόγω «Συμβούλιο». Γιατί εκεί όλες... οι μεγάλες δυνάμεις έχουν δικαίωμα βέτο.

Το σχέδιο διαμελισμού της Ελλάδος δια της «Συμφωνίας των Πρεσπών» και οι αποδείξεις

Θυμίζω τα εξής γεγονότα:

1ο Γεγονός: Το ευρύτερο πλαίσιο αυτού του σχεδίου έχει ήδη δημιουργηθεί μέσα στην Ε.Ε. Και είναι το σχέδιο «Ζωνών Ελεύθερου Εμπορίου» με ειδικό καθεστώς φτηνών εργατικών χεριών από παράνομους μετανάστες. Παράλληλα, η νέα ελληνική νομοθεσία, με άμεση παροχή *ιθαγένειας*, (η οποία δίνεται και με τη «Συμφωνία των Πρεσπών») σε παράνομους μετανάστες, θα παρέχει και εκλογικά δικαιώματα σε όσους εποικίζουν με τη βία τη χώρα μας. Με δεδομένη την επίκληση θρησκευτικών δικαιωμάτων τους ή μέσω δημοτικών παρατάξεων, ή με τη δημιουργία αποσχιστικού κόμματος μιας δήθεν «Αλύτρωτης μεγάλης Μακεδονίας» τα χειρότερα έρχονται.

Ειδικά οι Αλβανοί που πρωτοστάτησαν υπέρ του δημοψηφίσματος στα Σκόπια, θα μπορούν ως δήθεν «Μακεδόνες»-Σκοπιανοί να μεταναστεύουν και από αυτή την οδό στην Ελ-

λάδα. Με δεδομένη την προπαγάνδα περί δήθεν «Τσαμουριάς», και τον πάγιο επεκτατισμό της ανυπόστατης «Μεγάλης Αλβανίας», με τη «Συμφωνία» αποκτούν πρόσθετα ερείσματα, για να ζητήσουν απόσχιση της μοναδικής ελληνικής Μακεδονίας. Το τι συμβαίνει επί δεκαετίες στη Θράκη αποτελεί κακό προηγούμενο...

2ο Γεγονός: Το σχέδιο τεμαχισμού της Ελλάδος σε «Ζώνες Ελεύθερου Εμπορίου» έγινε παγκοσμίως γνωστό από τη δημόσια πρόταση του προέδρου των Γερμανών Βιομηχάνων, συνεργάτη της καγκελαρίου κ. Μέρκελ, του κ. Χανς Πέτερ Κάιτελ, ο οποίος σε συνέντευξή του στο περιοδικό Spiegel, ζήτησε: *«να κηρυχτεί όλη η Ελλάδα “Ειδική Οικονομική Ζώνη”». Και να αντιμετωπιστεί με το καθεστώς που διέπει τις θυγατρικές εταιρείες. Έτσι, θα δημιουργηθούν επτά “Ελεύθερες Οικονομικές Ζώνες” (EOZ) όπου θα εγκατασταθούν βιομηχανίες, βιοτεχνίες και μεταποιητικές επιχειρήσεις απ’ όλη την Βόρειο Ευρώπη, την Κίνα και άλλες χώρες της Ασίας, οι οποίες θα λειτουργήσουν με εκατομμύρια παράνομους μετανάστες, που θα εγκατασταθούν μόνιμα στην Ελλάδα.»* Είναι πασίγνωστο ότι η κ. Μέρκελ εισήγαγε στην Γερμανία περισσότερο από ένα εκατομμύριο χαμηλότατα αμειβόμενους εργάτες και θέλει κι άλλους.

3ο Γεγονός: Η γερμανική πολιτική, για περισσότερο από 100 χρόνια, προσπαθεί να διαλύσει και να επανακαθορίσει φυλετικά την Ευρώπη. Σήμερα αποτελεί αδιαμφισβήτητο γεγονός η ύπαρξη του γερμανικού «Ευρωπαϊκού Κέντρου Μειονοτήτων», το οποίο ιδρύθηκε το 1996, με διευθυντή τον κ. Στέφαν Τραϊμπστ. Τον μετέπειτα «γενικό πρόξενο» στο μη αναγνωρισμένο ως κράτος Κόσοβο (!).

Αυτό και άλλα τέτοια δήθεν «Κέντρα Μελετών» είναι κατευθείαν ιδεολογικοί απόγονοι των Ναζί. Αυτοί απαιτούσαν πολυτεμαχισμό και διάλυση των Βαλκανίων, βάσει της δικής τους άρρωστης αντίληψης περί «Βιολογίας» και «DNA» κά-

ποιων φανταστικών εθνοτήτων, 282 τον αριθμό, τις οποίες οι ίδιοι ανακάλυσαν σαν καταπιεζόμενες. Και, βάσει της λογικής τους, θα πρέπει να δημιουργηθούν πολλά κρατίδια στην Ευρώπη· αρκεί να τα ποδηγετεί η Γερμανία.

4ο Γεγονός: Το σχέδιο καντονοποίησης αρχικά και κατόπιν απόσχισης της Μακεδονίας έχει την επίσημη, αδιαμφισβήτητη ιστορία του. Θυμίζω ότι η Θεσσαλονίκη απελευθερώθηκε μεν από τον Ελληνικό στρατό το βράδυ της 26^{ης} προς 27^η Οκτωβρίου 1912 αλλά στα χαρτιά αποδόθηκε στην Ελλάδα μετά από δέκα μήνες, αφού μεσολάβησαν: η «Συνδιάσκεψη του Λονδίνου», 1912, το «Πρωτόκολλο Αθηνών», 1913, η «Πρεσβευτική Συνδιάσκεψη», 1913, η «Συνθήκη του Λονδίνου», 30 Μαΐου 1913, και τελικά η «Συνθήκη του Βουκουρεστίου», 28 Ιουλίου 1913. Γιατί δέκα μήνες κράτησε και ο λυσσώδης αγώνας εναντίον του επίσημου σχεδίου του ΥΠΕΞ της Αυστροουγγαρίας και άλλων δυνάμεων μέσα από τη Θεσσαλονίκη, οι οποίες ήθελαν την πόλη και μία ευρεία περιφέρεια γύρω της, ως αυτόνομη επαρχία, είτε υπό Αυστριακή επιρροή είτε ως Βουλγαρικό προτεκτοράτο. Ευτυχώς το σχέδιο απέτυχε. Αλλά δεν ξεχάστηκε. Γι' αυτό και ο καγκελάριος της Αυστρίας ήταν από τους πρώτους που έτρεξαν πρόσφατα στα Σκόπια και δήλωσαν τη θερμή υποστήριξή τους στη «Συμφωνία των Πρεσπών».

5ο Γεγονός: Σήμερα, υπάρχουν και άλλοι σοβαροί λόγοι, για τους οποίους κάποιοι θέλουν την απόσπαση της Μακεδονίας μας με τη Θεσσαλονίκη και την Καβάλα σε ένα κοινό κράτος με τα Σκόπια. Αναφέρω, για όσους δεν γνωρίζουν, ότι το 1986 εντοπίστηκε στον Θερμαϊκό αξιοποιήσιμο κοιτάσμα πετρελαίου για το οποίο υπεβλήθη αρμοδίως στο ελληνικό κράτος σχετική μελέτη της Δημόσιας Εταιρείας Πετρελαίου (ΔΕΠ). Στην ίδια μελέτη βεβαιώνονται αξιοποιήσιμα κοιτάσματα, αρχικά φυσικού αερίου, στην Επανωμή κ.α. Ανάλογες μελέτες υπάρχουν για κοιτάσματα ουρανίου και ειδικών μετάλλων, όπως: ιρίδιο, όσμιο, κόκκινος υδράργυρος και άλλες σπά-

νιες γαίες, χρήσιμες στη βιομηχανία των πυρηνικών. Ο χρυσός ήδη εξορύσσεται, ενώ επί δεκαετίες μας έλεγαν ότι «είχε στερέψει...». Ενδεικτικά αναφέρω, ότι ένα κιλό κόκκινος υδράργυρος, κοστίζει περί τις 300.000 λίρες Αγγλίας ή 400.000 δολάρια ΗΠΑ.

Να λοιπόν, γιατί η Ελλάδα των Μνημονίων, η οποία έχει απολέσει την εθνική της κυριαρχία τουλάχιστον επί της κρατικής της περιουσίας για τα επόμενα σχεδόν 100 χρόνια, και έχει υπαχθεί παρανόμως στο Αγγλικό δίκαιο, ως χώρα παρίας οικονομικά εξαρτώμενη, δέχεται τώρα ολομέτωπη επίθεση μέσω της «Συμφωνίας των Πρεσπών».

Ειδικότερα Προβλήματα και Επιπτώσεις της «Συμφωνίας των Πρεσπών»

Είναι αυταπόδεικτα τα εξής: το «Βόρεια Μακεδονία», ως όνομα κράτους των Σκοπίων, δημιουργεί αυτόματα μια «Νότια Μακεδονία», ως επαρχία μέσα στην Ελλάδα. Η πλαστή «μακεδονική» εθνότητα αναγνωρίζεται σε εθνοτικά Σλαβοαλβανούς και η δήθεν «Σλαβομακεδονική» γλώσσα σε ομιλούντες Βουλγαροσερβικά. Στο δημοψήφισμα της 30/9/2018 το 65% των Σκοπιανών που απείχαν απαιτούν, επιπλέον, σκέτο το όνομα Μακεδονία. Θυμίζω πως ο κ. Ζάεφ ψήφισε σε εκλογικό τμήμα με φόντο τον χάρτη της δήθεν «Μεγάλης Μακεδονίας». Έτσι, σήμερα, μήνες μετά τη «Συμφωνία», εντείνεται αντί να μειώνεται η ψευδο-αλυτρωτική πολιτική των Σκοπίων για δημιουργία μιας ανυπόστατης ιστορικά και επιστημονικά «Μεγάλης Μακεδονίας».

Με όλα αυτά είναι σαφές ότι η «Συμφωνία» θίγει τον πυρήνα του δημόσιου συμφέροντος, του ελληνικού κράτους και είναι αυταπόδεικτο ότι χάνει την ιστορική και κοινωνική του αυτοτέλεια στη βόρεια Ελλάδα και τη μοναδική Μακεδονία. Ο ελληνικός λαός, που στη μεγίστη πλειοψηφία του θεωρεί τη

«Συμφωνία των Πρεσπών» προδοτική, βλέπει να παραδίδεται η μοναδική μακεδονική ταυτότητά του και να χάνει όλα τα εθνοτικά, γλωσσικά, πολιτιστικά και εμπορικά-επαγγελματικά του κεκτημένα. Η παράδοση του «ονόματος» στους Σκοπιανούς σημαίνει κυνικό ξεπούλημα της Μακεδονίας μας και του απολύτως ελληνικού επιθέτου «μακεδονικός».

Ήδη συζητείται από ελληνώνυμους ενδοτικούς ότι πρέπει να αλλάξουν όνομα τα: «Πανεπιστήμιο Μακεδονίας», η «Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών» και το «Μουσείο Μακεδονικού Αγώνα». Το «Αεροδρόμιο Μακεδονίας», κατά τον σημερινό δήμαρχο Θεσσαλονίκης, πρέπει να ονομαστεί «Αεροδρόμιο Μίκρας». Αλλά και κάθε ιδιωτική επιχείρηση με την επωνυμία «Μακεδονία», «Μακεδονικό», θα πρέπει να αλλάξει όνομα, αφού βάσει της «Συμφωνίας» το περισσότερο που θα δικαιούνται οι Έλληνες, θα είναι το «Νοτιομακεδόνας» και «Νοτιομακεδονικό».

Καταστροφικό θα είναι και το πρόβλημα φρονήματος και ηθικού στους νέους Αξιωματικούς, Υπαξιωματικούς και κληρωτούς μας, οι οποίοι θα ξέρουν ότι δεν αξίζει να πολεμήσουν και να πεθαίνουν για την πατρίδα, αφού όλα κάποτε θα ξεπουληθούν.

Εάν περάσει η «Συμφωνία», οι ήρωες πεσόντες Μακεδονομάχοι θα πρέπει να ονομαστούν αλλιώς, το ίδιο και ο Μακεδονικός Αγώνας. Ειδικά αυτός επειδή δόθηκε εναντίον των προγόνων των σημερινών Σκοπιανών και Βουλγάρων κομιτατζήδων. Σημειώνω ότι η Σερβο-κομμουνιστική οργάνωση ΣΝΟΦ, μετέπειτα ΝΟΦ, είχε έδρα τα Σκόπια και πολεμούσε εναντίον της Ελλάδος, στο τέλος του Ανταρτοπολέμου 1944-1949. Όμως μια τέτοια βαρύτατη προσβολή στους νεκρούς Μακεδονομάχους ήρωες μας θα σφραγίσει για πάντα την Ελλάδα, ως διαιώνια εθνική ντροπή.

Β' Μέρος

Τα στοιχεία της διεθνούς απάτης και τα ντοκουμέντα για την ακύρωσή της

Α. Τα στοιχεία της διεθνούς απάτης

Με βάση τη «Σύμβαση της Βιέννης» και τη διεθνή νομολογία, η «Συμφωνία των Πρεσπών» είναι μια διεθνής απάτη-έγκλημα εναντίον της Ελλάδος. Και γι' αυτή την παγκόσμιας διάστασης απάτη με την οποία κλέβεται το όνομα, η γλώσσα, η εθνότητα και η ιστορία της μοναδικής Μακεδονίας των Ελλήνων, είχε τοποθετηθεί υπέρ της Ελλάδος και ο τέως πρόεδρος των ΗΠΑ, κ. Κλίντον. Ο οποίος, κατά τη διάρκεια της θητείας του, είχε πει: «ε, το ξέρει όλος ο κόσμος ότι ο Μέγας Αλέξανδρος ήταν Έλληνας...» Ο ίδιος, στις 2 Οκτωβρίου 1992, έκανε επίσημη γραπτή δήλωση στην οποία έγραφε: «Στηρίζω την πρόσφατη απόφαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης σύμφωνα με την οποία η νοτιότερη πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία αναγνωρίζεται ως ανεξάρτητο κράτος υπό τον όρο να μην περιλαμβάνεται στην ονομασία της η λέξη «Μακεδονία». Και πιο κάτω: «Περί τα τέλη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου η χρήση αυτού του ονόματος [...] χαρακτηρίστηκε από τον τότε υπουργό Εξωτερικών της χώρας μας (εννοεί την δήλωση Edward Stettinius¹⁵, 26, Δεκεμβρίου, 1944) «ως προκάλυμμα για επιθετικές ενέργειες εναντίον της Ελλάδας, ενώ θα μπορούσε, επίσης, να αποτελέσει και πάλι πηγή αποσταθεροποίησης και διαμάχης». Και κατέληγε λέγοντας: «Η θέση των Ηνωμένων Πολιτειών πρέπει να είναι ξεκάθαρη. Εάν το νέο αυτό κράτος επιθυμεί την αναγνώριση της Αμερικής, θα πρέπει κατ' αρχάς να δεχθεί τις αρχές της Τελικής Πράξης του Ελσίνκι, (1975) να ικανοποιήσει τις γείτονες χώρες και την παγκόσμια κοινότητα

¹⁵ U.S. State Department, Foreign Relations vol viii, Washington, D.C., Circular Airgram (868.014/26Dec.1944):

όσον αφορά τις προθέσεις του, ότι δηλαδή είναι ειρηνικές και σύμφωνες με την απόφαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία απορρίπτει τη χρήση του ονόματος Μακεδονία.

Η Κυβέρνηση Κλίντον θα υπερασπιστεί αυτές τις αρχές και θα διασφαλίσει την ικανοποίηση των νόμιμων συμφερόντων της Ελλάδος.»

Να λοιπόν που δεν μιλάμε μόνο εμείς, για: «επιθετικές ενέργειες εναντίον της Ελλάδας» που «θα μπορούσαν να αποτελέσουν και πάλι πηγή αποσταθεροποίησης και διαμάχης», σε περίπτωση που τα Σκόπια ονομαστούν «Μακεδονία». Ωστόσο, οι σύγχρονες πολιτικές και στρατοβιομηχανικές ελίτ των ΗΠΑ, διαψεύδοντας την πολιτική συνέχεια του ίδιου του κράτους τους, λένε σήμερα τα εντελώς αντίθετα, από τους Κλίντον και Στατίνιους. Κάποιοι δεν καταλαβαίνουν ότι ειδικά η Ιστορία του Μεγάλου Αλεξάνδρου και της παγκοσμίως μοναδικής Μακεδονίας των Ελλήνων δεν ξαναγράφεται με ψεύδη. Και αυτό εκθέτει την ηγέτιδα δύναμη του πλανήτη, πράγμα που σημαίνει πολλά.

Υποστηρίζοντας αυτές οι ελίτ τη «Συμφωνία των Πρεσπών» έρχονται σε αντίθεση με τη συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού, σε ποσοστό που ξεπερνά το 75%, το οποίο την θεωρεί προδοτική. Και επειδή για τους Έλληνες δεν θα υπάρξει ποτέ συμβιβασμός σε αυτό το θέμα υπάρχει μόνο μία λύση: οι ΗΠΑ να αναγνωρίσουν τα Σκόπια με το αληθινό εθνικό όνομα των Σλαβοαλβανών κατοίκων τους. Δηλαδή, ως «Σλαβοαλβανική Δημοκρατία» ή όπως αλλιώς θέλουν χωρίς τη λέξη «Μακεδονία» και τα παράγωγά της.

Για ιστορική απάτη μιλούν και οι 376 διεθνούς φήμης καθηγητές πανεπιστημίων οι οποίοι, στις 18 Μαΐου 2009, έστειλαν επιστολή, στον πρώην πρόεδρο Ομπάμα, μόνο που εκείνος έμεινε παγερά αδιάφορος. Και αναφέρουν, μεταξύ άλλων το εξής, επί λέξει: «Πιστεύουμε ότι αυτή η ανοησία έχει ξεπεράσει κάθε όριο και ότι οι ΗΠΑ δεν έχουν καμιά δουλειά να υπο-

στηρίζουν την παραποίηση της ιστορίας.»

Διεθνής απάτη αποτελεί και το Άρθρο 7,1, της «Συνθήκης», που λέει ότι: «η εκατέρωθεν αντίληψη ως προς τους όρους «Μακεδονία» και «Μακεδόνας» αναφέρεται σε διαφορετικό ιστορικό πλαίσιο και πολιτιστική κληρονομιά.» Ναι, «διαφορετικό»! Όμως έτσι ανατρέπεται για πρώτη φορά παγκόσμια η σημασία των λέξεων. Π.χ. η λέξη (σημαινόμενο) «δέντρο», φανερώνει ένα συγκεκριμένο (σημαίνον), κάτι με ρίζα, κορμό, κλαριά, φύλλα. Δεν μπορεί να λες δέντρο κι ο ένας να καταλαβαίνει αυτό που όλοι καταλαβαίνουμε κι ο άλλος να εννοεί λαχανικό. Έτσι, όταν λέμε «Μακεδονία» αυτό σημαίνει κάτι το απολύτως συγκεκριμένο και καθορισμένο, ιστορικά, πολιτισμικά, γλωσσικά, εθνοτικά. Αλλά η «Συμφωνία των Πρεσπών» μάς λέει ότι θα υπάρχουν στο μέλλον δύο σημασίες για την ίδια ακριβώς λέξη. Μία για την δήθεν «Μακεδονία» των Σκοπιανών και άλλη σημασία για την μοναδική Μακεδονία των Ελλήνων. Σημειώνω πως αυτή η απάτη της διπλής σημασίας παραβιάζει το ΑΡΘΡΟ 31 της «Σύμβασης της Βιέννης».

Κορυφαία απάτη αποτελούν και τα όσα ακούγονται, περί του ότι δήθεν η «Συνθήκη του Βουκουρεστίου», 1913, αναφέρει «τρεις Μακεδονίες», και με τα φανταστικά ποσοστά: «Μακεδονία του Αιγαίου» (51%), σερβική Μακεδονία του Βαρδάρη (39%), και Βουλγαρική Μακεδονία του Πιρίν (10%). Αλλά, η «Συνθήκη του Βουκουρεστίου» πουθενά δεν αναφέρει αυτά τα ψεύδη. Έτσι, προκαλώ ξανά δημοσίως όσους είναι στρατευμένοι σε ανθελληνικά συμφέροντα να προσκομίσουν έστω και μία έγγραφη συμφωνία της Ελλάδος, διμερή ή διεθνή, η οποία να αναφέρει αυτά τα απολύτως επινοημένα και πλαστά ποσοστά των δήθεν «τριών Μακεδονιών». Τους καλώ και τώρα να προσκομίσουν έστω και ένα επίσημο χαρτί με την υπογραφή της Ελλάδος, ένα..., ειδιάλλως να σωπάσουν για πάντα.

Β. Οι Σκοπιανοί ανατρέπουν όσα υπέγραψαν στη «Συμφωνία των Πρεσπών»

Η «Συμφωνία των Πρεσπών» στο Προοίμιό της προβλέπει τα εξής για τα δύο Μέρη: «να θέσουν μόνιμα τέλος σε οποιεσδήποτε εχθρικές συμπεριφορές [...] και να απέχουν από κάθε είδους αλυτρωτισμό και αναθεωρητισμό.» Ενώ τα ίδια προβλέπονται και στο ΑΡΘΡΟ 18, της «Συνθήκης της Βιέννης» την οποία έχει κυρώσει η χώρα μας: (Ν.Δ. 402/1974 «Περί κυρώσεως της από 23 Μαΐου 1969 Συμβάσεως της Βιέννης περί του Δικαίου των Συνθηκών και του προσηρητημένου αυτή παραρτήματος, ΦΕΚ Α' 141).

Ωστόσο, ο κ. Ζάεφ ακύρωσε στην πράξη την «Συμφωνία των Πρεσπών» από την πρώτη κιόλας μέρα, με τις διακηρύξεις του περί «Μακεδονίας», σκέτη, χωρίς καν το «Βόρεια», περί των ανυπόστατων «Μακεδόνων» του, την δήθεν, «μακεδονική γλώσσα», τον «μακεδονικό στρατό», κ.λπ. Στις 20/9/2018, μάλιστα, διακήρυξε ότι: «η βόρεια Ελλάδα είναι Ελλάδα, η δυτική Βουλγαρία είναι Βουλγαρία. Δεν υπάρχει άλλη Μακεδονία πέρα από τη δική μας. Αυτή είναι η μόνη Μακεδονία και δεν υπάρχει άλλη στον κόσμο.»

Πρόσφατα οι Σκοπιανοί αρνήθηκαν να αλλάξουν στο Σύνταγμά τους το άρθρο 36, το οποίο θέτει ξεκάθαρα θέμα «Μακεδονικού αλυτρωτισμού», δηλαδή ψευδο-αλυτρωτισμού, στην μοναδική Μακεδονία των Ελλήνων. Κι αυτό αποτελεί ξεκάθαρη παραβίαση της «Συμφωνίας», πριν καν αυτή κυρωθεί.

Έτσι, τα πράγματα είναι ωμά: «Μακεδονισμός» χωρίς Μέγα Αλέξανδρο για τους Σκοπιανούς δε υπάρχει. Γιατί, αν αφαιρέσουν από το παραμύθι τους τον μέγιστο Έλληνα βασιλιά, θα είναι σαν να παραδέχονται τη βουλγαροσλαβική εθνοτική ταυτότητα και γλώσσα τους. Και αυτός είναι ο λόγος που η Βουλγαρία σήμερα, αν και αναγνώρισε τα Σκόπια ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας», δεν αναγνωρίζει μακεδονικό έθνος ή γλώσσα. Ούτε καν η Βουλγαρία!

Γ. Προτάσεις και λύση: η καταγγελία και ακύρωση της «Συμφωνίας των Πρεσπών»

Πριν αναφέρω απολύτως συγκεκριμένες προτάσεις επίλυσης του όλου ζητήματος θέλω να υπενθυμίσω, ότι στο ΑΡΘΡΟ 19 της «Συμφωνίας των Πρεσπών», και στο 19,2, γράφεται πως, όταν υπάρξει διαφωνία μεταξύ των Μερών αυτά μπορούν να προσφύγουν στο Διεθνές Δικαστήριο. Άρα εδώ διαψεύδονται όλοι οι εθνομηδενιστές που με τις πράξεις τους μας οδήγησαν σε αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα, και μας λένε ότι όλα τελείωσαν μόνο με την υπογραφή του ελληνόγνημου Υπουργού των Εξωτερικών μας. Ο οποίος ως γνωστόν μετά την δημόσια και ολοκληρωτική διαφωνία των ΑΝΕΛ δεν υπέγραψε με κυβερνητική εντολή, ενώ η μήνυση εναντίον του για εσχάτη προδοσία έχει διαβιβαστεί στη Βουλή.

Κι όμως βάσει της «Σύμβασης της Βιέννης», κατά κανόνα λήγουν με καταγγελία μόνο οι διμερείς συνθήκες. Η καταγγελία αποτελεί πάντοτε μονομερή πράξη, για μια χώρα, οποτεδήποτε αυτή κρίνει. Το τονίζω: μονομερής πράξη και όποτε στο μέλλον κρίνει μία χώρα. Άρα και μετά την κύρωση μιας διμερούς συνθήκης μπορούν να αλλάξουν τα πάντα, ακόμη και το όνομα ενός κράτους αλλάζει αρκεί αυτό να καταγγελθεί.

Θα δώσω μόνο δύο διεθνή παραδείγματα καταγγελίας, τα οποία αποτελούν νομικό προηγούμενο:

α) Η περίπτωση της Αυστρίας, που μετά τη διάλυση της Αυστρο-ουγγρικής Αυτοκρατορίας (Δυναδική Μοναρχία) το 1918 ανακήρυξε την ανεξαρτησία της ως «Δημοκρατία της Γερμανικής Αυστρίας». Ωστόσο μετά από απαίτηση των Δυνάμεων της ΑΝΤΑΝΤ, άλλαξε το όνομα αυτό με τροποποίηση του Συντάγματός της σε «Δημοκρατία της Αυστρίας».

β) Η Αυστρία υποχρέωσε τη Σλοβενία να αποσύρει χαρτονόμισμα, που απεικόνιζε το θρόνο της Καρινθίας, περιοχή της Αυστρίας με σλοβενική μειονότητα. Και εδώ ανοίγει ο δρόμος για καταγγελία των κλεμμένων ελληνικών συμβόλων, αγαλμά-

των, ονομάτων, κ.λπ.

Θεμελιώδης προϋπόθεση για ακύρωση της «Συμφωνίας των Πρεσπών» – η οποία αποτελεί σχέδιο δουλείας για την Ελλάδα – είναι να συνεχιστεί η λαϊκή επανάσταση συνειδήσεων, όπως ήδη εκφράστηκε στα τεράστια συλλαλητήρια. Να αποδοκιμάζει διαρκώς ο λαός τις πολιτικές και τα πρόσωπα που μας οδηγούν στον όλεθρο, πιέζοντας ασφυκτικά τους κυβερνώντες και τα κόμματα τα οποία έχουν δηλώσει, ότι θα υπερψηφίσουν την προδοτική «Συμφωνία».

Εάν και εφόσον κυρωθεί η «Συμφωνία των Πρεσπών» ακόμη και τότε, όπως προανέφερα μπορεί να καταγγεληθεί από πολιτικούς και πολίτες που έχουν εθνική και πατριωτική συνείδηση. Σε αυτό το πεδίο θα απαιτηθούν αγώνες νομικοί-δικαστικοί, τόσο στην Ελλάδα όσο και Διεθνώς. Και αυτό πρέπει να γίνει από καλά συγκροτημένες ομάδες νομικών και με οργανωμένες συμμαχίες. Ήδη έπρεπε να είχαν ξεσηκωθεί οι περιφέρειες της Μακεδονίας μας, οι δικηγορικοί σύλλογοι και τα εμπορικά επιμελητήρια όλης της χώρας. Όλοι πρέπει να πάρουν θέση τώρα! Αύριο θα είναι πολύ αργά, και η καταστροφή για την Ελλάδα θα είναι μεγαλύτερη από εκείνη του 1922. Θα είναι ολοκληρωτική.

Η υπόθεση εκκρεμεί για εκδίκαση, στις 7 Δεκεμβρίου, στο Συμβούλιο της Επικρατείας κατόπιν προσφυγής των Παμμακεδονικών Οργανώσεων που πρωτοστατούν στον αγώνα. Έχω ξαναπεί ότι στις 7 Δεκεμβρίου η νομοθεσία επιτρέπει, παράλληλες προσφυγές και άλλων φορέων ή και ιδιωτών των οποίων τίγονται τα νόμιμα δικαιώματα: εθνικά, πολιτιστικά, εμπορικά. Θυμίζω πολύ συνοπτικά ότι η «Συμφωνία» παραβιάζει θεμελιώδεις αρχές του Συντάγματος, ειδικά της λαϊκής κυριαρχίας και άλλα βασικά άρθρα. Δεν λαμβάνει καν υπόψη της την απόφαση του Αρείου Πάγου, του 2009, η οποία έκρινε ως ανύπαρκτη τη «μακεδονική» γλώσσα και ανύπαρκτο το «Μακεδονικό» έθνος. Ήδη προανέφερα ότι συγκρούεται με αναγκαστικούς κανόνες

του Γενικού Διεθνούς Δικαίου, και παραβιάζει τη «Συνθήκη της Βιέννης» σε πολλά σημεία. Εκτός από την διάπραξη διεθνούς απάτης, λόγω χρήσης πλαστών στοιχείων, η «Συμφωνία» δεν περιλαμβάνει: όρους λύσης, αποχώρησης, καθώς και καθορισμένο όργανο καταγγελίας, ως θεματοφύλακα, και πολλά άλλα, που επιβάλλει η διεθνής νομολογία.

Συγκεκριμένα, στον διεθνή χώρο, η Ελλάδα με μία πατριωτική κυβέρνηση ή όπου επιτρέπεται και μέσω ατομικών καταγγελιών μπορεί να προσφύγει για τους εξής δέκα λόγους, σε αντίστοιχα διεθνή δικαστήρια και οργανισμούς τα οποία αναφέρω συνοπτικά:

1. Στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, για μη εφαρμογή της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, λόγω της κλοπής και καταπάτησης των πολιτιστικών και πολιτικών δικαιωμάτων των Ελλήνων κατοίκων της μοναδικής ελληνικής Μακεδονίας. Το δικαστήριο παρέχει τη δυνατότητα ακόμη και ατομικής προσφυγής.
2. Στο (άλλων αρμοδιοτήτων) Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης γιατί παραβιάζονται οι αξίες και οι αρχές του Συμβουλίου της Ευρώπης. Σημειώνω ότι δεν έχει εκδοθεί ακόμη κάποια νεότερη απόφαση της ΕΕ και άρα ισχύει η προηγούμενή της, στις 16/9/1991, όπου με τρεις όρους, απορρίπτεται η χρήση του ονόματος «Μακεδονία» για τα Σκόπια.
3. Στοιχεία για προσφυγή υπάρχουν και στη γραπτή δήλωση του τέως προέδρου των ΗΠΑ, κ. Κλίντον που, στις 2 Οκτωβρίου 1992, ζητούσε συμμόρφωση του κράτους των Σκοπίων στην Τελική Πράξη του Ελσίνκι, (1975), και ειδικά ως προς την ΑΡΧΗ VII.
4. Η «Συμφωνία των Πρεσπών» αντιτίθεται στις διεθνείς συμβάσεις προστασίας πολιτιστικής κληρονομιάς: Σύμβαση της Χάγης του 1954, (N.360/1976, N.1126/1981, N.3028/ 2002). Άρα μπορεί να προσβληθεί στο Διεθνές Δικαστήριο Δικαιοσύνης (International Court of Justice), της Χάγης.

5. Με τη «Συμφωνία των Πρεσπών» παραβιάζεται η Σύμβαση της UNESCO η οποία έχει κυρωθεί από το Ελληνικό Κοινοβούλιο (N.3521/2006), γιατί προκαλείται σύγχυση στην πολιτιστική ταυτότητα των λαών και εθνών. Η Ελλάδα οφείλει να προσφύγει στον ΟΗΕ με δεδομένη και την παράμετρο ότι στο Συμβούλιο Ασφαλείας έχουν ειδικά δικαιώματα τα μόνιμα μέλη του: Ρωσία και Κίνα, τα οποία δεν συμφωνούν με την επέκταση του NATO. Και βάσει του ψηφίσματος 845, 3, του Συμβουλίου Ασφαλείας, έχουν δικαίωμα βέτο. Αυτό ήδη εξαγγέλθηκε από το Ρωσικό Υπουργείο Εξωτερικών, προ ημερών.

6. Σημαντικό ζήτημα ακυρότητας, το οποίο ήδη ανέφερα και στο Α΄ Μέρος αυτού του κειμένου, είναι και το ότι ο κ. Μάθιου Νίμιτς, είχε πάρει από τον ΟΗΕ εντολή ΜΟΝΟ για τη διευθέτηση του «Ονόματος» των Σκοπίων και όχι για μια «Συμφωνία» «στρατηγικής και εταιρικής σχέσης» με σκοπό την ένταξη στο NATO και την ΕΕ. Κι όμως ξευτελίζοντας κάθε διεθνή νομιμότητα επικύρωσε την «Συμφωνία των Πρεσπών» αναγραφόμενος μάλιστα σε αυτήν ως «Μάρτυρας». Το ότι ο κ. Μάθιου Νίμιτς παρανόμησε βαρύτατα και υπερέβη τις αρμοδιότητές του σε βαθμό υπέρτατης κατάχρησης αποδεικνύεται από τα εξής δύο έγγραφα τα οποία βρίσκονται καταχωρημένα στα σχετικά αρχεία του ΟΗΕ με τους κωδικούς:

6.1. UN doc. S/RES/817, (1993), Preambulatory Clause (3), και

6.2. στην απολύτως σχετική επιστολή του τότε γ.γ. του ΟΗΕ Μπούτρος-Μπούτρος Γκάλι, την οποία έστειλε στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, κατά την συζήτηση του γνωστού Σχεδίου Βανς-Όουεν (1993), με κωδικό: UN Doc. S/RES/25855 (28 May 1993), «Letter Dated 26 May 1993 from the Secretary General Addressed to the President of the Security Council,» paras 12-13.

Για τη μεγίστη αυτή παρανομία του ο κ. Μάθιου Νίμιτς θα δώσει λόγο στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, όταν και όπο-

τε φτάσει η «Συμφωνία των Πρεσπών» προς επικύρωση εκεί. Με δεδομένο ότι στο εν λόγω «Συμβούλιο» όλες... οι μεγάλες δυνάμεις έχουν δικαίωμα βέτο.

7. Η «Συμφωνία των Πρεσπών» παραβιάζει σχετικές πράξεις του Οργανισμού Ασφάλειας και Συνεργασίας στην Ευρώπη (ΟΑΣΕ),

8. Η Ελλάδα μπορεί να προσφύγει και επικαλούμενη την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (1950), της Ρώμης. Αφού με τη «Συμφωνία των Πρεσπών» καταπατούνται βασικά ανθρώπινα δικαιώματα των Ελλήνων και θεμελιώδεις ελευθερίες τους.

9. Η «Συμφωνία των Πρεσπών» συγκρούεται με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση του Στρασβούργου περί Ιθαγένειας, (6 Νοεμβρίου 1997), σύμφωνα με την οποία τα συμβαλλόμενα κράτη κατά τη σύναψη συμβάσεων σε ζητήματα ιθαγένειας πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τα νόμιμα συμφέροντα των κρατών όσο και των ατόμων.

10. Η «Συμφωνία» παραβιάζει δομικές διεθνείς συνθήκες που εγγυώνται την ύπαρξη του σημερινού ελληνικού κράτους, όπως: το Πρωτόκολλο Αθηνών, 1913, τη Συνθήκη του Βουκουρεστίου, 1913, και τη Συνθήκη της Λοζάνης, 1923. Δεν μπορεί ο διεθνής παράγων να απορρίπτει ως παράνομη την απαίτηση του κ. Ερντογάν για αναθεώρηση της Συνθήκης της Λοζάννης εναντίον της Ελλάδος και αυτό να επιτρέπεται στην πράξη για τα Σκόπια.

Κλείνοντας, υπενθυμίζω τι απέγινε με το Σχέδιο Ανάν, του 2004, στην Κύπρο και με τις επαίσχυντες διεθνείς απειλές που δέχτηκε τότε το νησί. Κι όμως ο λαός υπό τον ηρωικό ηγέτη του, Τάσο Παπαδόπουλο, δεν υπέκυψε και δικαιώθηκε.

Σήμερα στην Ελλάδα στη θέση του ελλείποντος ηγέτη βρίσκεται ο ελληνικός λαός, με μία σπάνια εθνική ομοψυχία στο μέγιστο ζήτημα της Μακεδονίας. Κι ας έχει απέναντί του μία κυβέρνηση που κυβερνά τρέμοντας μπροστά στο παλλαϊκό

αίτημα του λαού για δημοψήφισμα. Όμως και μέρος της αντιπολίτευσης που είναι έτοιμη να καρφώσει με ψήφους- καρφιά των βουλευτών της το φέρετρο όπου θέλουν να βάλουν την ολοζώντανη μοναδική Μακεδονία των Ελλήνων.

Όμως δεν θα τους περάσει. Ο αγώνας θα συνεχιστεί με οποιεσδήποτε εξελίξεις, συνθήκες και για όσο χρόνο απαιτηθεί. Γιατί η Μακεδονία είναι Ελλάδα και μόνο, και χωρίς τη Μακεδονία αρχίζει η διάλυση της χώρας μας.

Έτσι, ισχύει ξανά, σήμερα περισσότερο από ποτέ, αυτό που είπε ο Ίωνας Δραγούμης: «αν τρέξουμε να σώσουμε τη Μακεδονία η Μακεδονία θα μας σώσει». Το καθήκον μας είναι αγώνας ασταμάτητος μέχρι την τελική δικαίωση.

Κεφάλαιο 6

Αδιάψευστες ιστορικές αποδείξεις περί της απόλυτης ελληνικότητας της Μακεδονίας

Η σημερινή κυβέρνηση έχει δημιουργήσει με την προδοτική «Συμφωνία των Πρεσπών» έναν νέο Εθνικό Διχασμό, μετά από εκείνον του 1913-1920 ο οποίος κατέληξε στην μεγίστη για τον ελληνισμό καταστροφή της Ιωνίας. Και ενώ οι αριστεροί κυβερνώντες έχουν καταστήσει σαφές ότι θέλουν πάση δυνάμει να παραδώσουν στους Σλαβοαλβανούς Σκοπιανούς το όνομα της μοναδικής Μακεδονίας των Ελλήνων, την «μακεδονική εθνότητα» και την «μακεδονική γλώσσα» υπάρχουν και οι προβοκάτορες αστοί οι οποίοι εμφανίζονται ως δήθεν «λογικοί» και τάσσονται υπέρ της αναγνώρισης μιας «Σλαβομακεδονικής» εθνότητας και συνεπώς υπέρ της «Σλαβομακεδονικής» γλώσσας. Και επειδή χρησιμοποιούν και νομιμοποιούν αυτούς ακριβώς τους δύο όρους είναι εύκολο να τους αναγνωρίσει κάποιος όταν γράφουν και όταν μιλούν. Κορυφαίο ιδεολόγημα των εσωτερικών εχθρών της Μακεδονίας μας είναι ο δήθεν «έντιμος συμβιβασμός» με τους Σκοπιανούς.

Ωστόσο υπάρχει και ένα ακόμη κοινό χαρακτηριστικό όλων των «λογικών» ενδοτικών, δηλαδή αυτών που ο λαός αποκαλεί προδότες. Και είναι ένα ακόμη ιδεολόγημα, εκείνο του δήθεν «ευρύτερου γεωγραφικού χώρου της Μακεδονίας» το οποίο καταλήγει στην αποδοχή των ανύπαρκτων «τριών Μακεδονιών», πράγμα που καταρρίψαμε με αδιάψευστα ντοκουμέντα στο Κεφαλαίο 2.

Ωστόσο ιστορικά, πολιτικά και πάνω από όλα επιστημονικά, η γεωγραφία και η ιστορία ενός χώρου είναι απολύτως συνδεδεμένες και δεν μπορούν να ξεχωρίσουν. Η προσπάθεια διαχωρισμού της ιστορίας από τη γεωγραφία έχει αποτέλεσμα ανάλογο με αυτό των Σκοπιανών. Έτσι η ιστορία καταντά αυθαίρετο παραμύθι και η γεωγραφία αποκτά μετακινούμενα όρια κρατών, όπου τα επιθυμεί ο κάθε αυθαίρετος ή ο κάθε σύγχρονος φασίστας.

Οι ιστορικές ευθύνες των Ελλήνων κομμουνιστών είναι δεδομένες, από το 1921 μέχρι το 1949, οπότε αγωνίζονταν και με τα όπλα για την απόσχιση της Μακεδονίας μας και την ένταξή της στο Σοβιετικό μπλοκ. Όμως και πολλοί αστοί πολιτικοί με την πνευματική ηγεσία τους, τους ανθρώπους του λόγου και της τέχνης έχουν εγκληματήσει και αυτοί διαχρονικά στο ζήτημα της κλοπής του ονόματος της μοναδικής Μακεδονίας των Ελλήνων. Ειδικά στις μέρες μας, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, είναι παταγώδης η σιωπή των πανεπιστημιακών, γενικώς των «πνευματικών» ανθρώπων και των καλλιτεχνών.

Έτσι λόγω αυτής της εγκληματικής εθνικής ολιγωρίας είμαι αναγκασμένος σήμερα να θυμίσω μερικά μόνο από τα υπαρκτά, αδιάψευστα και αυταπόδεικτα στοιχεία-ντοκουμέντα της ελληνικής και διεθνούς γραμματείας:

1. Το κορυφαίο ζήτημα που αφορά το γλωσσικό. Διότι όπως έχουμε ξαναπεί χωρίς γλώσσα δεν υπάρχει εθνογένεση και κατά συνέπεια ούτε εθνική ταυτότητα. Έτσι οι Σκοπιανοί κατασκεύασαν το παραμύθι, ότι δήθεν η Βουλγαροσερβική γλώσσα τους ανήκει στην κατηγορία των ανύπαρκτων «Μακεδονικών» γλωσσών. Και είναι ανύπαρκτες, διότι όπως αποδείξαμε στο Κεφάλαιο 1 ΔΕΝ υπήρξε ποτέ «Μακεδονική» γλώσσα στην αρχαία Μακεδονία, ούτε φυσικά και στη νεώτερη, ώστε επάνω σε αυτήν να στηθεί το εποικοδόμημα της όποιας «Σλαβομακεδονικής».

Για να καταλάβει κάποιος την ανυπαρξία οποιασδήποτε σχέσης μεταξύ της δήθεν «Σλαβομακεδονικής» και των ελληνι-

κών που μιλούσαν οι αρχαίοι Μακεδόνες, αλλά και μέχρι σήμερα όλοι οι Έλληνες, αρκεί να συγκρίνει γλωσσολογικά μία σειρά από λέξεις ή και ολόκληρο το λεξιλόγιο της Ελληνικής γλώσσας με την ομιλούμενη Βουλγαροσερβική των Σκοπίων. Για παράδειγμα τι σχέση υπάρχει μεταξύ των λέξεων «**ύδωρ**» και «**νεαρόν ύδωρ**» των αρχαίων και νέων Μακεδόνων και όλων των άλλων Ελλήνων με την ίδια σημασίας Σλαβική λέξη «**βόντα**»; Τα παραδείγματα είναι άπειρα και καταρρίπτουν κάθε σχέση μεταξύ των δύο γλωσσών. Έτσι δεν στηρίζεται πουθενά η δήθεν ύπαρξη «μακεδονικής» γλώσσας, ως τμήμα των «Σλαβικών» γλωσσών.

Εκτός αυτού από τους αρχαίους χρόνους μέχρι τα χρόνια του Μεγάλου Αλεξάνδρου και κατά τα Ρωμαϊκά και προχριστιανικά χρόνια μέχρι το μεσαίωνα, όπως και σε όλη τη βυζαντινή εποχή και μέρος της τουρκοκρατίας η περιοχή των Σκοπίων ονομαζόταν «Δαρδανία». Το αποκαλύπτουν μία σειρά από κορυφαίους ιστορικούς, της κλασικής και διεθνούς γραμματείας, αλλά και παπικά, σουλτανικά και άλλα αρχεία.

2. Ο Ηρόδοτος (5.22) μας λέει, ότι ο Αλέξανδρος Α΄, είχε πιστοποιηθεί ως Έλληνας στην Ολυμπία και επί λέξει: «Συμβαίνει να γνωρίζω ότι [οι πρόγονοι του Αλεξάνδρου] είναι Έλληνες. Ο πατέρας του Αλεξάνδρου, ο Φίλιππος, είχε νικήσει σε διάφορα ιππευτικά αθλήματα στην Ολυμπία και τους Δελφούς». Στην Ολυμπία και τους Δελφούς, δηλαδή, στα δύο μεγαλύτερα ιερά της αρχαίας Ελλάδος.

3. Ο Ηρόδοτος αναφέρει επίσης ότι ο βασιλιάς της Μακεδονίας Αλέξανδρος Α΄, το 479 π.Χ., πριν από την κρίσιμη μάχη Ελλήνων και Περσών στις Πλαταιές, πήγε κρυφά στο ελληνικό στρατόπεδο και απευθύνθηκε στον Πανσανία, βασιλιά της Σπάρτης, γιο του Λεωνίδα, και στον Αθηναίο στρατηγό Αριστείδη ενημερώνοντάς τους ότι ο Μαρδόνιος ετοιμαζόταν να επιτεθεί τα ξημερώματα, γιατί φοβόταν ότι οι Έλληνες θα συγκέντρωναν μεγαλύτερες δυνάμεις, και τους είπε: «Είμαι κι εγώ Έλληνας από παλαιά γενιά και δεν θα ήθελα να βλέπω την

Ελλάδα δούλη και όχι ελεύθερη.» Κι αυτή είναι μια ρητή αναφορά του Ηρόδοτου στο ότι ο Αλέξανδρος Α΄ ήταν και αισθανόταν Έλληνας. Έτσι μεταλαμπαδεύτηκε το πνεύμα του ελληνισμού στον Φίλιππο Β΄, και κατόπιν δημιουργήθηκε το όραμα και το στράτευμα που πέτυχε την μεγάλη νικηφόρα εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

4. Ο Δημοσθένης (Ολυνθιακός 1,230), μας λέγει ότι οι Παίονες είχαν σκλαβωθεί από τον Μακεδόνα Φίλιππο Β΄ και κατά συνέπεια σαφώς δεν ήταν Μακεδόνες.

5. Ο Ισοκράτης στο (5.23) σημειώνει ακριβώς τα ίδια με τον Δημοσθένη.

6. Ο Θουκυδίδης (2.99), μας λέει ότι: «οι Μακεδόνες είχαν καταλάβει μία στενή λωρίδα της Παιονίας, που εκτείνεται από το εσωτερικό της μέχρι την Πέλλα και τη θάλασσα, κατά μήκος του Αξιού ποταμού.»

7. Ο κορυφαίος Έλληνας τραγωδός, ο Ευριπίδης, είναι γνωστό, ότι έγραψε έργα του προσκαλεσμένος της αυλής των Μακεδόνων βασιλέων, και ότι πέθανε και ετάφη στη Μακεδονία (**Θουκυδίδης apud Pal. Anth. 7.45, Πανσανίας 1.2.2, και Διόδωρος ο Σικελιώτης 13.103**). Ο Ευριπίδης έγραψε το έργο «Αρχέλαος», προς τιμή του προγόνου του Αλεξάνδρου. Κι ακόμη είναι γνωστό ότι έγραψε τις «Βάκχες», ενώ βρισκόταν στη Μακεδονία. Φυσικά, αυτά τα έργα τα οποία παίζονταν στα μακεδονικά θέατρα μπροστά σε πλήθη λαού ήταν γραμμένα σε γλώσσα την οποία μιλούσε, έγραφε και καταλάβαινε ο λαός της Μακεδονίας, δηλαδή στα Ελληνικά.

8. Ο Αριστοτέλης είναι γνωστό ότι δίδαξε στα ελληνικά τον Μέγα Αλέξανδρο και τάφηκε στην Μακεδονία. Εξάλλου σε όλη την εκστρατεία του ο Μέγας Αλέξανδρος δημιουργούσε ελληνικές πόλεις μέχρι τα βάθη της Ανατολής. Έτσι, μέχρι την Ινδία και το Αφγανιστάν, διαρκώς ανακαλύπτονται αρχαίες επιγραφές στην Ελληνική γλώσσα. Μια γλώσσα η οποία επικράτησε σε όλη την τεράστια αυτοκρατορία του.

9. Ο ιστορικός Πολύβιος, (200-118 π.Χ.) εξιστορεί (Βιβλ. 4 κεφ. 66): «Ετι δε περί ταῦτα γινομένου του βασιλέως, παρὴν ἐκ Μακεδονίας ἄγγελος διασαφὼν ὅτι συμβαίνει τοῖς Δαρδανεῖς, υπονενοηκόταν τὴν εἰς Πελοπόννησον αὐτοῦ στρατείαν, αθροίζειν δυνάμεις καὶ παρασκευὴν ποιεῖσθαι μεγάλην, κεκρικότας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ακούσας δὲ ταῦτα καὶ νομίσας ἀναγκαῖον εἶναι βοηθεῖν κατὰ τάχος τῇ Μακεδονίᾳ [...] μετὰ σπουδῆς ἐποιεῖτο τὴν ἐπάνοδον [...] Παραγενομένου δ' αὐτοῦ τῆς Μακεδονίας, ακούσαντες οἱ Δαρδάνιοι παρὰ Θρακῶν τινῶν αὐτομόλων τὴν παρουσίαν Φιλίππου, καταπλαγέντες παραχρήμα διέλυσαν τὴν στρατείαν, καίπερ ἤδη σύνεγγυς ὄντες τῆς Μακεδονίας. Φίλιππος δὲ πυθόμενος τὴν τῶν Δαρδανέων μετάνοιαν τοὺς μὲν Μακεδόνας διαφῆκεν πάντας ἐπὶ τὴν τῆς οπώρας συγκομιδὴν.». Βλέπε καὶ βιβλ. 5,97, βιβλ. 25,6 καὶ βιβλ.28,8.

10. Ο Πολύβιος¹⁶ στο βιβλίο του «**Οι Ιστορίες ή Η Άνοδος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας**», το οποίο καλύπτει με ἀπόλυτη ἀκρίβεια τὴν περίοδο **220-146 π.Χ.** μεταγράφει τὰ λόγια τοῦ Λυκίσκου ὅτι στοὺς Μακεδόνες ἀξίζουν μεγάλες τιμές, διότι «**γάρ αἰεὶ ποτ' ἀν ἐν μεγάλοις κινδύνοις τὰ κατὰ τοὺς Ἕλληνας, εἰ μὴ Μακεδόνας εἶχομεν πρόφραγμα**». Δηλαδή, «θα βρισκόμασταν σὲ μεγάλο κίνδυνο οἱ Ἕλληνες ἀν δὲν εἶχαμε τοὺς Μακεδόνες ὡς πρόφραγμα.» Πράγμα ποὺ ἴσχυε παλαιότερα, τὸν 5ο π.Χ. αἰῶνα μὲ τοὺς Πέρσες, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ γράφει αὐτὰ ὁ Πολύβιος, δηλαδή τὸν 2ο π.Χ. Ἔτσι οἱ Μακεδόνες ἦταν ὁ προμαχῶνας διότι «**οὐ παύονται διαγωνιζόμενοι πρὸς τοὺς βαρβάρους ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀσφαλείας**».

11. Ο Πλούταρχος, (45-120 μ.Χ) στο βιβλίο του «**Ηθικά περί της Αλεξάνδρου τύχης ή αρετής**» ἀναφέρει ἀάμπολλα στοιχεῖα τῆς ἐλληνικότητος τοῦ Μεγάλου Αλεξάνδρου καὶ χαρακτηριστικά, ὅτι: «**οἱ χώρες ποὺ δὲν γνώρισαν τὸν Αλέξαν-**

¹⁶ Ἀνδρέας Σταλίδης, <http://www.antibaro.gr/article/20695>

δρον, είναι σαν να μην είδαν το φως του ηλίου», όπως και: «ο Αλέξανδρος από όσα δίδαξε, όσα είπε ή έπραξε, αποδεικνύεται φιλόσοφος».

12. Ο γεωγράφος Στράβων, (64 π.Χ.-24 μ.Χ.) γράφει στα «Γεωγραφικά» του, Βιβλ. 7 κεφ. 5: «...και τοις άλλοις έθνεσι τοις ταύτη συνέβη... οι γαρ πλείστον δυνάμενοι πρότερον τελέως εταπεινώθησαν και εξέλιπον, Γαλατών μεν Βοίοι και Σκορδίςται. Ιλλυριών δε Αυταριάται και Αρδιαίοι και Δαρδάνιοι, Θρακών δε Τριβαλλοί υπ' αλλήλων μεν εξ αρχής, ύστερον δε υπό Μακεδόνων και Ρωμαίων εκπολεμούμενοι...» (Κι αυτό σημαίνει ότι οι Δάρδανοι δεν θεωρούνταν ως Μακεδόνες-Έλληνες αλλά ως Ιλλυριοί». Ο Στράβων στο ίδιο Βιβλ. 7 κεφ. 5 προσθέτει: «Δρίλων ποταμός ανάπλουν έχων προς έω μέχρι της Δαρδανικής, η συνάπτει τοις Μακεδονικοίς έθνεσι και τοις Παιονικοίς προς μεσημβρίαν», όπου διακρίνονται και πάλι οι Δαρδάνιοι από τα «Μακεδονικά έθνη». (Ετσι, εδώ ξεκάθαρα λέγεται ότι η Δαρδανία έχει σύνορα με τα κράτη της Παιονίας και της Μακεδονίας και άρα ΔΕΝ είναι Μακεδονία.). Ο ίδιος γεωγράφος αναφέρεται στους Δαρδάνους με υποτιμητικό τρόπο για τον ανύπαρκτο πολιτισμό τους, γράφοντας τα εξής: «άγριοι δ' όντες οι Δαρδάνιοι τελέως, ώσθ' υπό ταις κοπρίαις ορύξαντες σπήλαια ενταύθα διαίτας ποιείσθαι». Και βέβαια δεν μπορεί ένας λαός βαρβάρων που ζούσε μέσα στις κοπριές να συγκριθεί με τον υψηλότατο πολιτισμό της μοναδικής Μακεδονίας των Ελλήνων. Έναν πολιτισμό που σφράγισε ο Αριστοτέλης, ο Ευριπίδη και οι άλλοι μεγάλοι ποιητές και ραψωδοί οι οποίοι συνέθεταν έργα τους στην αυλή των Μακεδόνων βασιλέων. Ούτε μπορεί να γίνει σύγκριση με τον μέγιστο πλούτο καλλιτεχνημάτων, στην αρχιτεκτονική, με τα υπέρλαμπρα μνημεία, ανάκτορα και ταφικά, στη γλυπτική, τη ζωγραφική, τη μεταλλοτεχνία, τη χρυσοχοΐα και την αργυροχοΐα.

13. Ο Στράβων στο (Βιβλ. 7 κεφ. 1), έγραψε το γνωστό «έστι μεν ουν Ελλάς και η Μακεδονία». Και φυσικά δεν έγραψε, ότι

«έστι μεν ουν Ελλάς και η Δαρδανία», ή, «έστι μεν ουν Μακεδονία και η Δαρδανία». Αν ήταν αλήθεια θα μπορούσε να γράψει το: «εν Μακεδονία, η νυν Δαρδανία καλείται», όπως έγραψε για τη Μακεδονία «εν Θρήκη, η νυν Μακεδονία καλείται» (Βιβλ. 7α κεφ.1).

14. Ο Στράβων στο (7. κεφ.4) κάνει σαφές, ότι η Παιονία¹⁷, –περιοχή βόρεια του όρους Βαρνούς και του όρους Όρβηλος– κατοικούνταν από τους Παίονες. Στην Παιονία η οποία βρισκόταν βόρεια της Μακεδονίας δεν κατοικούσαν Μακεδόνες. Οι δύο χώρες επικοινωνούσαν μόνο μέσω ενός στενού περάσματος του Αξιού ποταμού. Μετά το 359 π.Χ. η Παιονία κατακτήθηκε από τον Φίλιππο Β΄, πατέρα του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

15. Ο Τίτος Λίβιος, (59 π.Χ.–17 μ.Χ.), ο μεγάλος Ρωμαίος ιστορικός, αναφέρεται στη δημιουργία της ρωμαϊκής επαρχίας της Μακεδονίας (45.29.7 και 12) και κάνει σαφές ότι οι Παίονες ζούσαν βόρεια των εν λόγω βουνών, (τα οποία σήμερα αποτελούν γεωγραφικά τα φυσικά όρια της Ελλάδας) και νότια της Δαρδανίας, όπου σήμερα βρίσκεται το Κόσοβο.

16. Ο Αρριανός, (Φλάβιος Αρριανός, γύρω στο 95-180 μ.Χ.). Γνωστότερο έργο του η «Αλεξάνδρου Ανάβασις» η οποία αποτελείτο από επτά (!) βιβλία κατά μίμηση της «Κύρου Ανάβασις», του Ξενοφώντα, γραμμένα στην αττική διάλεκτο. Σε αυτό το έργο ο Αρριανός παρέχει τεράστιο αριθμό στοιχείων για τον Έλληνα Μέγα Αλέξανδρο και την εκστρατεία του εναντίον της Περσικής Αυτοκρατορίας. Ενώ αναφέρεται σε αυτόν και σε άλλο του σύγγραμμα, την «Ινδική».

¹⁷ Stephen G. Miller, Επίτιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Berkley, Καλιφόρνια, ΗΠΑ Υ.Γ. Για μία πληρέστερη εξέταση αρχαίων αποδείξεων περί της Παιονίας, βλέπε I. L. Merker, “The Ancient Kingdom of Paionia,” *Balkan Studies* 6 (1965) 35-54 Κοινοποίηση: C. Brian Rose, President, Archaeological Institute of America Hillary Rodham Clinton, Secretary of State of the United States of America.

17. Ο ιστορικός Αππιανός¹⁸, (95-165 μ.Χ.), α) στα «Ιλλυρικά» του (1,1) έγραφε, ότι: «Ιλλυριοί Έλληνες ηγούνται τους υπέρ τε Μακεδονίαν και Θράκην <όντας>... Ιλλυρίω δε παίδας Εγγελέα και Αυταριέα και Δαρδάνω και Μαίδον...», β) στα «Μιθριδατικά» του (222,2) σημειώνει: «Σύλλας... Ενετούς και Δαρδανέας και Σίντους, περίοικα Μακεδόνων έθνη, συνεχώς ες Μακεδονίαν εμβάλλοντα, επιών επόρθει», και γ) στον «Εμφύλιο πόλεμο» βιβλ.5, κεφ. 8 ανέφερε: «τους δ' επί Δαρδανέας, έτερον Ιλλυριών γένος, αεί Μακεδονίαν επιτρέχοντας».

18. Στην Καινή Διαθήκη (16:9), ένας Μακεδόνας παρουσιάστηκε στον Απόστολο Παύλο, και τον παρακάλεσε: «Έλα στη Μακεδονία να μας βοηθήσεις». Και βάσει των **Πράξεων των Αποστόλων (16:11- 17:10)**, ο Απόστολος Παύλος πήγε στη Νεάπολη (Καβάλα), στους Φιλίππους, στην Αμφίπολη, στη Απολλωνία, στη Θεσσαλονίκη και στη Βέροια. Δηλαδή σε όλες τις περιοχές που αποτελούν την ιστορική Μακεδονία. Φυσικά καμία από αυτές τις περιοχές και τις πόλεις δεν βρίσκεται ούτε στην Παιονία, ούτε στην Δαρδανία που βρίσκεται βόρεια της Παιονίας. Σημειώνεται ότι η Καινή Διαθήκη γράφτηκε στην Ελληνική γλώσσα. Σε αυτή τη γλώσσα έγραφε τις **επιστολές του ο Απόστολος Παύλος** και τις απηύθυνε στους Μακεδόνες, π.χ. «Προς Θεσσαλονικείς Α' και Β'» «Προς Φιλιππησίους», ενώ όσο βρισκόταν στους Φιλίππους έγραψε τις **επιστολές «Προς Τίτον», «Προς Κορινθίους» κ.ά.**

19. Ο γραμματικός Ιεροκλής (εποχή Ιουστινιανού, 6ος αι. μ.Χ.), στον «Συνέκδημό» του (όπου αναφέρεται λεπτομερώς στις επαρχίες της Βυζαντινής αυτοκρατορίας) γράφει: «-ις Έπαρχία Δαρδανίας, υπό ηγεμόνα, πόλεις, -γ' Σκούπο (τα ση-

¹⁸ Π. Α. Γεωργιάτζης, Δρ. Θ.-ιστορικός, επιστολή, (Ξάνθη 15 Οκτωβρίου 2010), προς τον Πρωθυπουργό της Ελλάδας κ. Γ. Παπανδρέου, τον Πρόεδρο της Βουλής των Ελλήνων κ. Φ. Πετσάνη, τους κ. αρχηγούς των Κομμάτων της Ελληνικής Βουλής και όλους εν γένει τους Βουλευτές του Ελληνικού Κοινοβουλίου

μερινά Σκόπια) μητρόπολις, Μηρίων, Ουλπιανά».

20. Ο Πάπας Νικόλαος Α΄ (800-867). Εδώ αναφέρω παρενθετικά ότι μέχρι σήμερα τα παπικά αρχεία ΔΕΝ έχουν συναξιολογηθεί όπως θα έπρεπε από όσους ασχολούνται με το θέμα της ελληνικότητας της Μακεδονίας. Έτσι αυτή η συναξιολόγηση μάλλον συμβαίνει εδώ για πρώτη φορά σε εξωπανεπιστημιακό κείμενο με ευρύτερη κυκλοφορία. Το ζήτημα είναι, ότι ο πάπας Νικόλαος Α΄ συνέγραψε και άφησε περί τις 400 επιστολές (σχεδόν 180 σελίδες κειμένων σημερινής εκτύπωσης Α4), άμεσα σχετιζόμενες με τους σκοπούς και τις διεκδικήσεις του παπικού θρόνου. Έτσι σε επιστολή του που έστειλε τον Σεπτέμβριο του 860 προς τον Αυτοκράτορα του Βυζαντίου Μιχαήλ Γ΄ έθεσε με σαφήνεια την απαίτησή του στο να επιστραφούν από το Βυζάντιο στην παπική έδρα οι επαρχίες του «Ανατολικού Ιλλυρικού Θέματος», οι οποίες είχαν αποσπασθεί από τους Βυζαντινούς, 100 χρόνια πριν, δηλαδή το 760 μ.Χ. Ο Πάπας Νικόλαος Α΄ αναφέρει στον Αυτοκράτορα του Βυζαντίου Μιχαήλ Γ΄ σε πλήρη και ακριβή κατάλογο όλες τις διεκδικούμενες επαρχίες από τον παπικό θρόνο. Μεταξύ αυτών των επαρχιών είναι και η Δαρδανία με πρωτεύουσα τα Σκόπια την οποία ορίζει ως ξεχωριστή επαρχία από την Μακεδονία.

Από την μελέτη αυτών των επιστολών, καθώς και άλλων αδιαμφισβήτητων στοιχείων, αποδεικνύεται ότι η Δαρδανία ήταν επαρχία της Δακίας, η οποία κατά κύριο λόγο κατοικούνταν από Γέτες. Η Δακία νότια έφτανε περίπου στον Δούναβη. Ανατολικά βρεχόταν από τον Εύξεινο Πόντο, τη Μαύρη Θάλασσα και κατά εποχές έφτανε στους ποταμούς Δάναστρι, τον Δνείστερο κατά τους Έλληνες και δυτικά στον ποταμό Τίσα.

Τα Καρπάθια όρη βρίσκονταν στο μέσο της Δακίας, σε μία ευρεία περιοχή η οποία αντιστοιχεί κατά τμήμα στα σημερινά κράτη Ρουμανίας και Μολδαβίας και σε μικρότερη έκταση σε Βουλγαρία, Σερβία, Ουγγαρία, Ουκρανία. Άρα ουδεμία γεωγραφική και ιστορική σχέση με την μοναδική Μακεδονία των

Ελλήνων.

21. Ο Κωνσταντίνος ο Πορφυρογέννητος, (10ος αι. μ. Χ), επαναλαμβάνει τα ίδια ακριβώς με τον γραμματικό Ιεροκλή στο έργο του «Περί Θεμάτων», (P.G. τ.113 στ.145).

22. Ο Ι. Ζωναράς (1074-1159) στην επιτομή της ιστορίας του έγραφε (τ. 2 σ.294): «...ως δε ο Απούσιος τη χώρα αυτού ισχυρώς ενέκειτο και οι Δάρδανοι την πρόσορον σφίσι Μακεδονίαν εκακούργουν, οικούσι δ' ούτοι υπέρ τε Ιλλυριών καί υπέρ Μακεδόνων» (Έτσι και εδώ διακρίνονται οι Δαρδάνιοι από τους Μακεδόνες και η Δαρδανία από την Μακεδονία).

23. Σε όλη την Τουρκοκρατία, πρώιμη και ύστερη, ΔΕΝ υπάρχει ο γεωγραφικός όρος Μακεδονία. Συγκεκριμένα, το **1386**, όπως ήδη αναφέρθηκε στο Κεφάλαιο 2, το υπαρκτό «Φιρμάνι του Μουράτ Α' (Odbrani, I, σ. 187-189) επικυρώνει το δικαίωμα του Εβρενός Μπέη να διοικεί την επικράτειά του γύρω από τη Θεσσαλονίκη αποδίδοντάς του την περιοχή ως Σαντζάκι της Ρούμελης (!) το οποίο περιλάμβανε: την πόλη της Γκιουμουρτζίνας, έπειτα την πόλη των Σερρών μέχρι τη Βίτολα (Μοναστήρι), τη Βίγλιστα και τη Χρούπιστα. Σημειώνεται ότι ο όρος Ρούμελη αναφέρεται για την ως άνω περιοχή 2 φορές στο εν λόγω Φιρμάνι.

Η κατάσταση αυτή ίσχυσε μέχρι το 1912 οπότε και οι Έλληνες απελευθέρωσαν από τους Τούρκους την μοναδική Μακεδονία της Ελλάδος.

Κλείνοντας αυτό το τμήμα της έρευνάς μου υπενθυμίζω και πάλι, ότι οι Μακεδόνες είχαν ελληνικά ονόματα, όπως: Φίλιππος, Αλέξανδρος, Περδίκκας, Αμύντας, Αρχέλαος, Κλεοπάτρα, Πτολεμαίος, Άδυμος, Αλκέτας. Ελληνικά ήταν και τα ονόματα των μηνών του μακεδονικού ημερολογίου (Δίος, Απελλαίος, Ξανδικός, Πάναμος κλπ.). Ακόμη, οι Μακεδόνες λάτρευαν τους θεούς του Ολύμπου. Ολόκληρος ο πολιτισμός τους είναι ελληνικός: από την πολεοδομία και τις κατοικίες, τα ιερά και τους τάφους μέχρι την υλική παραγωγή γενικότερα.

Ελληνικά είναι τα ήθη τους, ο τρόπος ζωής και οι πεποιθήσεις τους, όλα συσχετιζόμενα απόλυτα με τα μνημεία τους. Στις θρησκευτικές πρακτικές και τα ταφικά έθιμα, ξαναβρίσκουμε θεμελιώδη στοιχεία του ελληνικού πολιτισμού, που η αρχαιολογία έχει φέρει στο φως από πολύ παλιά σε ό,τι αφορά στον κόσμο των πόλεων-κρατών. Και φυσικά, όπως αναφέραμε και αλλού, οι Μακεδόνες αγωνίζονταν στους Ολυμπιακούς Αγώνες όπου συμμετείχαν αποκλειστικά και μόνο Έλληνες.

Επίλογος

Μετά από όλα όσα προαναφέρθηκαν γίνεται σαφέστατο, **Μ**ότι οι εξωτερικοί και εσωτερικοί εχθροί της μοναδικής Μακεδονίας της Ελλάδος δεν διαθέτουν ΚΑΝΕΝΑ ιστορικό, γλωσσικό ή εθνοτικό επιχείρημα, ώστε να δοθεί –ορθότερα να κλαπεί– το όνομα, η γλώσσα και η εθνότητα της μοναδικής Μακεδονίας των Ελλήνων από τους Σλαβοαλβανούς των Σκοπίων οι οποίοι μιλούν Βουλγαροσερβική γλώσσα.

Όπως λέει ο μεγάλος Ιταλός ινδοευρωπαϊστής γλωσσολόγος Vittore Pisani¹⁹: «πράγματι ο όρος “μακεδονική γλώσσα” [των Σκοπίων] είναι προϊόν πολιτικής ουσιαστικά προέλευσης». Ο δε ειδικός παγκοσμίως γνωστός σλαβιστής γλωσσολόγος, ο Γάλλος André Vaillant²⁰, τονίζει ότι «το όνομα Bulgari είναι στην πραγματικότητα η εθνική ονομασία των Σλάβων της “Μακεδονίας”, πράγμα που δείχνει πως (οι Σλάβοι της περιοχής αυτής) υιοθέτησαν το όνομα Βούλγαροι που τους έδωσαν οι Σέρβοι».

Η πλειοψηφία των Σκοπιανών σήμερα είναι βουλγαρικής καταγωγής ή νοτιοσλάβοι, Σερβικής κάποτε υπηκοότητας. Δεύτεροι σε αριθμό φυλετικής προέλευσης είναι οι Αλβανοί, όπως ονομάστηκαν οι κάτοικοι της ομώνυμης χώρας την οποία το 1914 επινόησαν εκ της ανυπαρξίας και κατασκεύασαν κυρίως οι: Αυστροουγγαρία, Ιταλία, Αγγλία. Με δεδομένο ότι οι λεγόμενοι Αλβανοί αποτελούνται από ένα μεταναστευτικό συμπύλημα φύλων τα οποία εισέρευσαν στα εδάφη της αρχαίας

¹⁹ Vittore Pisani (Il Macedonico, περιοδικό Paideia 12, 1957, σ. 250)

²⁰ André Vaillant (Le probleme du Slave Macédonien, περιοδικό Bulletin de la Société de Linguistique de Paris 39, 1938, σ. 205)

Ιλλυρίας χωρίς να έχουν καμία σχέση με τους αρχαίους Ιλλυριούς ή άλλους γηγενείς κατοίκους της περιοχής. Αυτό το μείγμα των σημερινών Σκοπιανών μιλάει κυρίως Βουλγαροσερβικά σε τέτοιο βαθμό, ώστε οι αντιπροσωπίες τους, από πολιτικές μέχρι αθλητικές, σε όλες τις επισκέψεις τους σήμερα στη Βουλγαρία να μην έχουν μαζί τους διερμηνείς, αφού μιλούν και κατανοούν πλήρως τη βουλγαρική γλώσσα. Τραγική μειοψηφία στη χώρα των Σκοπίων ο άγνωστος και μη καταγεγραμμένος αριθμός κατοίκων ελληνικής συνείδησης ή καταγωγής (ο Γκλιγκόροφ είχε αναφερθεί σε 200.000 άτομα) οι οποίοι σήμερα καταπιέζονται βάνανυσα από το σκοπιανό καθεστώς. Ένα καθεστώς που καταπιέζει τα θρησκευτικά τους δικαιώματα και παρεμποδίζει στην εκμάθηση της ελληνικής γλώσσας. Έτσι οι εκεί Έλληνες βιώνουν συνθήκες «Κρυφού σχολείου», όπως επί τουρκοκρατίας, προκειμένου να μάθουν την πατρογονική τους γλώσσα. Το όλο ζήτημα με το Σκοπιανό το οποίο αντιμετωπίζει σήμερα η Ελλάδα δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία κυνική επίθεση διαφόρων υπερ-καπιταλιστικών ελίτ του εξωτερικού, αλλά και διεθνιστών εθνομηδενιστών μέσα και έξω από τη χώρα μας. Δυστυχώς, όργανο, εκτελεστικός βραχίονας, αυτών των σχεδίων εναντίον της Μακεδονίας και της Ελλάδος είναι, για πρώτη φορά στα 178 χρόνια που οι Σλάβοι θέλουν να αποκόψουν την Μακεδονία μας από την Ελλάδα, μία ελληνική κυβέρνηση και οι συνοδοιπόροι της στην αντιπολίτευση. Χωρίς αυτούς τίποτε δεν θα μπορούσε να υλοποιηθεί.

Αρα πρωτίστως το ζήτημα εδράζεται στη γενικευμένη σήψη και μέγιστη κρίση της ελληνικής κοινωνίας. Ελληνώνυμοι είναι αυτοί που προδίδουν σήμερα την Ελλάδα, τη Μακεδονία μας. Και αυτό θεμελιώνει και προοιωνίζεται μία νέα καταστροφή για τη χώρας μας, μεγαλύτερη από εκείνη της καταστροφής μετά την απώλεια της Ιωνίας, το 1922.

Η προδοτική «Συμφωνία των Πρεσπών» σχεδιάζεται να επικυρωθεί από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ στη Βουλή με ψηφο-

φορία απλού νομοσχεδίου, δηλαδή ακόμη και με πλειοψηφία επί των παρόντων. Κι αυτό, βάσει του Άρθρου 67, του Συντάγματός μας, σημαίνει πως μπορεί η «Συμφωνία» να εισαχθεί σαν ένα απλό (!...) νομοσχέδιο ακόμη και εάν στη Βουλή παρίστανται μόνο το $\frac{1}{4}$ των βουλευτών Και αφού το $\frac{1}{4}$ των 300 είναι οι 75 βουλευτές, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ αρκεί να πάρει την πλειοψηφία επί των 75 βουλευτών, δηλαδή 38 ψήφους. Αυτό προβλέπει το Σύνταγμα της 27^{ης} Μαΐου 2008, της Η' Αναθεωρητικής Βουλής των Ελλήνων, το οποίο κατασκεύασαν οι Ελληνώνυμοι πολιτικοί μας. Ακόμη και τόσο απλά και φτηνά μπορεί να προδοθεί η χώρα ολόκληρη και να παραδοθεί το όνομα της ιερής όσο και μοναδικής Μακεδονίας των Ελλήνων. Αρκούν μόνο 38 ψήφοι Ελληνωνύμων. Ένας αριθμός λίγο μεγαλύτερος από τα 30 αργύρια.

Όπως είναι γνωστό η εγκληματική, εκ του αποτελέσματος τριών Μνημονίων, Μεταπολίτευση επέφερε την κατάσχεση της κρατικής περιουσίας της Ελλάδος για 99 χρόνια, την υπαγωγή της στο αποικιοκρατικό αγγλικό δίκαιο, 60 χρόνια επιτροπείας και πλεονάσματα δουλοπαροίκων, καθώς και ένα διαρκώς αυξανόμενο χρέος χωρίς καμία ελπίδα μείωσης. Όλα αυτά ως αποτέλεσμα μιας απύθμενης ηθικής σαπίλας η οποία επικράτησε επί δεκαετίες και συνεχίζει να επικρατεί ως καθεστωτικός Κυβερνητισμός.

Από αυτόν τον πολιτικό βόρβορο η χώρα μας δεν θα μπορέσει να βγει αν δεν υπάρξει ευρύτατη λαϊκή επανάσταση συνειδήσεων. Μόνο έτσι ο λαός, με την κατάλληλη ηγεσία, θα ανατρέψει το σάπιο ολιγαρχικό κατεστημένο, που ενώ σήμερα είναι μειοψηφία κοινοβουλευτικά –σε απόλυτους αριθμούς ψήφων– εξακολουθεί να κυβερνά και να θέλει να παραδώσει κομμάτια της πατρίδας, είτε αυτά αφορούν εδάφη της Μακεδονίας, είτε εδάφη με «διευθέτηση των συνόρων» και παροχή ΑΟΖ στην Αλβανία. Συνακόλουθα υπάρχει ανυπαρξία πολιτικής στην ανακήρυξη των 12 μιλίων, ως θαλάσσια επικράτεια της

Ελλάδος, ενώ η ίδια ανυπαρξία πολιτικής υπάρχει και στην ανακήρυξη της ΑΟΖ.

Η υποχωρητικότητα έναντι της Τουρκίας εφαρμόζεται σε Θράκη, Αιγαίο και Κύπρο. Ταυτόχρονα η χώρα μας εποικίζεται μέσω Τουρκίας από φανερά παράνομους μετανάστες, καθώς καταπατάται βάνουσα η Συνθήκη της Γενεύης (Σύμβαση 1951 υπογραφή Ελλάδος, 10 Απριλίου 1952, και συνοδά κείμενα κατόπιν). Βάσει της παγκόσμιας αυτής Συνθήκης η χώρα μας δύναται να παρέχει μόνο προσωρινό άσυλο σε όσους το δικαιούνται ΝΟΜΙΜΑ. Η Ελλάδα είναι χώρα διέλευσης, δεύτερη κατά σειρά μετά την Τουρκία που είναι η χώρα υποδοχής, ατόμων από 77 περίπου χώρες του πλανήτη, η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων δεν έχουν καμία σχέση με τον πόλεμο στη Συρία.

Σε αυτή τη γενικευμένη σήψη που ξεκινά από τον εθνομηδενισμό πρέπει να προστεθεί και η ολομέτωπη επίθεση που δέχεται η χώρα μας, πρωτίστως από τους γνωστούς και δεδομένους εσωτερικούς Ελληνώνυμους εχθρούς της σε θέματα παιδείας, εκκλησίας, οικογένειας.

Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι ότι το πολιτικό προσωπικό της σάπιας Γ' ελληνικής Δημοκρατίας εξακολουθεί να καταστρέφει καθημερινά τη χώρα μας. Έτσι, ζητούμενο και μοναδική ελπίδα για την έξοδο από αυτό το εθνικό αδιέξοδο είναι το να ξαναγεννηθεί μια αληθινή Δ' Δημοκρατία στην κοιτίδα της. Μόνο που για να γίνει αυτό εκτός από την ευρύτατη λαϊκή επανάσταση συνειδήσεων, και την κατάλληλη ηγεσία, χρειάζεται άμεση κατανόηση των αιτίων της μέχρι τώρα καταστροφικής πολιτικής, τουλάχιστον των τελευταίων εκατό ετών. Και αναθεώρηση της ιστορίας μας της οποίας η συγγραφή είναι αποτέλεσμα συστηματικής προπαγάνδας ενός εκατοντάχρονου και ενιαίου κυβερνητισμού που έκανε το μαύρο άσπρο. Κι αυτό είχε ως αποτέλεσμα να δημιουργηθεί στον λαό μια εσφαλμένη αντίληψη των ιστορικών γεγονότων και τον οδήγησε να πι-

στεύει σε κατασκευασμένα πολιτικά είδωλα-ηγέτες που όχι μόνο δεν ωφέλησαν τη χώρα, αλλά την κατέστρεψαν.

Έτσι, για να αποκτηθεί λαϊκή αυτογνωσία και ορθολογισμός απαιτείται αποκάλυψη των διαχρονικών πολιτικών εγκλημάτων και νέα αποτίμηση των αιτίων που έφεραν τα πράγματα στο σημερινό επίπεδο σήψης και κρίσης. Έτσι, κατ' αρχάς, πρέπει να αποτιμηθούν ξανά οι τέσσερις κορυφαίες καταστροφικές περιόδους της Ελλάδος. Και αυτές είναι: 1. Η Μικρασιατική καταστροφή, όπου απαιτείται η εκ νέου καταδίκη όλων ανεξαιρέτως των πραγματικών ενόχων οι οποίοι μέχρι σήμερα δεν έχουν καταδικαστεί στη συνείδηση του λαού. 2. Η τελεσίδικη καταδίκη των αυτουργών και των αιτίων που οδήγησαν τη χώρα μας στον Εμφύλιο. 3. Η πλήρης αποκάλυψη όλων των πολιτικών υπευθύνων της κυπριακής καταστροφής το 1974, και μετά από τον Αττίλα 1 και τον Αττίλα 2. Όμως και το ποιοι μεθόδευσαν τα πράγματα με εγκληματικό τρόπο πριν από δεκαετίες. Και, 4. το ξεκαθάρισμα των ευθυνών και η καταδίκη των υπευθύνων οι οποίοι με τη Μεταπολίτευση οδήγησαν την χώρα στην πιο μεγάλη χρεοκοπία της Ιστορίας της, μέσω των τριών Μνημονίων και της στέρησαν τμήματα της εθνικής της κυριαρχίας για 99 χρόνια, δέσμευση της κρατικής της περιουσίας, συνοδευόμενη και από άλλες επιπτώσεις οι οποίες αναφέρθηκαν πιο πάνω.

Αν δεν υπάρξει ριζική παραδοχή επί των μέγιστων ιστορικών ψευδών και εγκλημάτων —τα οποία η πολυετής κομματική προπαγάνδα τα εξωραΐζει και έτσι δηλητηριάζει τον ελληνικό λαό— και αν δεν λάμψει η ιστορική αλήθεια, αρχικά για τις ως άνω τέσσερις μέγιστες τραγικές περιόδους και δεν υπάρξει κάθαρση τουλάχιστον σε επίπεδο συνειδήσεων, δεν υπάρχει καμία ελπίδα. Η κοινωνία χωρίς να μπορεί να ξεχωρίσει το καλό από το κακό θα συνεχίσει να είναι παθητικός θεατής στην επερχόμενη καταστροφή. Και τότε η «Κοινή ανάγκη», καθοδηγούμενη από τη διαφθορά και την παρακμή, θα οδηγήσει αργά

και σταθερά σε αυτοκτονική αυτοακύρωση τόσο του λαού όσο και του έθνους μας.

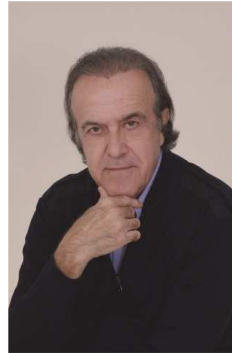
Μόνο μέσα από την αλήθεια και την επαναστατική ενσυναίσθηση της μεγάλης πλειοψηφίας τους μπορούν οι Έλληνες να αντιδράσουν και να ξαναβρούν και πάλι τις χαμένες σήμερα αξίες τους, οι οποίες πάντοτε βασίζονταν στον σεβασμό του Έθνους χωρίς σωβινισμό, στον Ελληνοχριστιανικό πολιτισμό, και στην αγάπη για την Πατρίδα, την Ελευθερία, την Δικαιοσύνη, και την Ισοπολιτεία.

Βιογραφικό

Γιώργος Ρωμανός: συγγραφέας, ιστορικός ερευνητής. Γράφει Πολιτικά και Ιστορικά κείμενα έρευνας, Μυθιστόρημα, Διήγημα. Διδάσκει *Αφηγηματολογία*. Μέχρι σήμερα έχει εκδόσει 13 βιβλία, λογοτεχνικά και ιστορικά, το πρώτο το 1977.

Πτυχίο Ιατρικής, 1972, στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Μεταπτυχιακά στο Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Εργάστηκε ως γιατρός μέχρι το 1992. Σπουδές στη Φιλοσοφική του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών.

Από το 1973 έχει συνεργαστεί με έγκυρα και έντυπα περιοδικά λόγου, τέχνης, εφημερίδες και διαδικτυακές ιστοσελίδες. Μέχρι το 2016 συνεργαζόταν με το Αθηναϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων, ως συντάκτης δοκιμίων πολιτικής και ιστορικής έρευνας. Σήμερα συνεργάζεται με πολύ γνωστά διαδικτυακά sites, και εφημερίδες.

Το βιβλίο
του Γιώργου Ρωμανού

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
Μία και Ελληνική
Τα ντοκουμέντα

στοιχειοθετήθηκε και σελιδοποιήθηκε
στο τυπογραφείο ΤΥΠΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΥ.

Ελέγχθηκαν τα κείμενα από την φιλόλογο
κ. Διονυσία Ζήκα.

Χρηματοδοτήθηκε από το ζεύγος
Νίνας & Βασιλείου Γκατζούλη.

Κυκλοφόρησε τον Νοέμβριο 2018 υπό την αιγίδα
των Παμμακεδονικών Ενώσεων Υψηλίου
και της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας
Πολιτιστικών Συλλόγων Μακεδόνων.